

Sue Grafton _ Baskın'ın 'B'si

www.kitapsevenler.com

Merhabalar

Buraya Yükleğim e-kitaplar Aşağıda Adı Geçen Kanuna İstinaden

Görme Özürlüler İçin Hazırlanmıştır

Ekran Okuyucu, Braille 'n Speak Sayesinde Bu Kitapları Dinliyoruz

Amacım Yayın Evlerine Zarar Vermek Değildir

Bu e-kitaplar Normal Kitapların Yerini Tutmayacağından

Kitapları Beyenipte Engelli Olmayan Arkadaşlar Sadece Kitap Hakkında Fikir Sahibi Olduğunda

Aşağıda Adı Geçen Yayın Evi, Sahafklar, Kütüphane, ve Kitapçılardan Temin Edebilirler

Bu Kitaplarda Hiç Bir Maddi Çıkarım Yoktur Böyle Bir Şeyide Düşünmem

Bu e-kitaplar Kanunen Hiç Bir Şekilde Ticari Amaçlı Kullanılamaz

Bilgi Paylaştıkça Çoğalır

Yaşar Mutlu

Not: 5846 Sayılı Kanunun "altıncı Bölüm-Çeşitli Hükümler " bölümünde yer alan "EK MADDE 11. - Ders

kitapları dahil, alenileşmiş veya yayımlanmış yazılı ilim

ve edebiyat eserlerinin engelliler için üretilmiş bir nüshası yoksa hiçbir ticari amaç güdülmeksizin bir

engellinin kullanımı için kendisi veya üçüncü

bir kişi tek nüsha olarak ya da engellilere yönelik hizmet veren eğitim kurumu, vakıf veya dernek gibi

kuruluşlar tarafından ihtiyaç kadar kaset, CD, braille

alfabesi ve benzeri 87matlarda çoğaltılması veya ödünç verilmesi bu Kanunda öngörülen izinler alınmadan

gerçekleştirilebilir."Bu nüshalar hiçbir şekilde

satılamaz, ticarete konu edilemez ve amacı dışında kullanılamaz ve kullanılamaz. Ayrıca bu nüshalar

üzerinde hak sahipleri ile ilgili bilgilerin bulundurulması

ve çoğaltım amacının belirtilmesi zorunludur." maddesine istinaden web sitesinde deneme yayınına

geçilmiştir.

T.C.Kültür ve Turizm Bakanlığı Bilgi İşlem ve Otomasyon Dairesi Başkanlığı

Ankara

Not bu kitaplar Görme engelliler için taranmış ve düzenlenmiştir.

Sue Grafton _ Baskın'ın 'B'si

OĞLAK POLİSİYE

Baskın'ın 'B'si

Sue Grafton

Çeviren:

Ahmet Çilingiroğlu

OĞLAK /POLİSİYE

'Baskın'ın 'B'si / Sue Grafton

© Sue Grafton, 1985 / Oğlak Yayıncılık ve Reklamcılık Ltd. Şti., 1996
Bu yapıtın bütün hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılarının dışında yayımcının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Kitap ve genel tasarım: Serdar Benli
Kapak tasarımı:İşıl Döneray
Dizgi düzeni: GillSans 10 / 12 pt
Ofset hazırlık: Oğlak Yayınları
Baskı: Şefik Matbaası, Tel: 652 63 36

Oğlak Yayıncılık ve Reklamcılık Ltd. Şti.
Genel Yönetim: Senay Haznedaroğlu
Yayın Yönetmeni: Raşit Çavaş
Zambak Sokak 29, Oğlak Binası, 80080 Beyoğlu/İstanbul
Tel: (0-212) 251 71 08-09, Faks: (0-212) 293 65 50

Birinci baskı: Ekim, 1996
ISBN 975 - 329 - 092 - 6

BAŞLARKEN

Her şey olup bittiğinde, zamanında görüp farkedemediğiniz şeyler için kendinizi tokatlamak istersiniz. Bu belki de bende, özel detektiflik okulu diye bilinen yerden kalan bir şey. Adım Kinsey Millhone ve raporlarımın çoğunda başlangıç ayıdır. Yani işe kim olduğumu, ne yaptığımı ve bunun gibi bazı küçük temel gerçekleri yazarak başlarım. Çünkü bütün bu notlar sonradan gelecek ayrıntılarla birlikte, kolayca değerlendirip anlamlandırabildiğim ve hatta olayın çözümüne önemli ölçüde destek verecek ipuçlarına dönüşüverirler.

Kısacık bir özgeçmiş vermem gerekirse; otuz iki yaşında, boşanmış ve serbest çalışan bir kadını. Yirmi yaşında girdiğim Polis Akademisi'nden mezun olur olmaz, hemen Santa Teresa Polis Örgütü'nde çalışmaya başladım. Bu işe başlamadan önce, mesleği kafamda nasıl biçimlendirdiğimi şimdi hatırlamıyorum bile. Yasa ve tüzüklerin idealist nosyonları doğrultusunda, iyi adamın kötü adama karşı olduğu bazı davalarda, hangisinin hangisi olduğuna dair şahitlik yapmam istendiğinde, doğrusu kafamda bazı belirsizlikler ve kavram kargaşaları vardı. Aslında benim düşüncem bütün kötü insanların hapse girmesi gerektiği. Çünkü ancak böylece geride kalan iyi ve doğru insanların güvenliklerini sürdürebilmeleri mümkündür. Tabii ki bir süre sonra ne denli saf olduğumu anlayacaktım. Öncelikle bu işin birtakım sınırları ve kuralları olması gerektiğini atlamıştım. Ve bir kadın polisin ancak meraklı ve aşağılayıcı bakışlara hedef olmaktan öte bir şey olamayacağını da. Nihayet günlerimi artık bu biçimde geçirmek istemediğime karar verdim. Her defasında sabrımı sınavarak hakaretlere direnmek ve her ne olursa olsun nazik ve anlayışlı tavrımı bozmadan katlanmak benim için artık dayanılmazdı.

Daha sonra değişik görevleri de denedim. Ancak hepsi de birbirinin aynı olan polis işleriydi. Hayatın korkutucu ve hasta yüzünü en keskin biçimde yansıtmaktaydılar. Bu da benim, adrenalimin yükselmesine yol açıyordu. Giderek insanların toplu olarak bulunduğu yerlere bile giremez olmuştum.

Nihayet küçük bir özel detektiflik bürosunda işe başladım. İlk iki yıl işi öğrenmekle geçti. Daha sonra kendi büromu açtım. Nihayet bütün yetkilerle donatılmış bir detektiflik bürosunun sahibiydim artık. İlk dört-beş yıl mütevazı ölçülerde idare ettim. Şimdi elbette eskisine oranla daha bilgili ve deneyimliyim. Ancak yine de

doğrusunu söylemek gerekirse, hâlâ büromdan içeriye girerek, karşıma geçip oturan müşteriden sonra olabilecekleri kestiremiyorum.

1

O sabah büroya geleli yirmi dakika ancak olmuştu. Önce ikinci kat balkonunun, Fransız stili uzun kapılarını ardına kadar açarak, içeriye temiz havanın girmesini sağladım ve hemen sonra kahvem ocağa koydum. Santa Teresa'da aylardan Haziran'dı ve bu şehir için böyle soğuk sisli sabahlar, ardından gelecek yine sisli, kasvetli akşamüstleri demektir. Saat henüz sabahın dokuzu bile değildi ve ben bir önceki günün postasını tarıyordum. Tam o sırada, büronun kapısında işittiğim sesle birlikte içeriye bir kadının neşeyle girdiğini farkettim.

"Oh çok şükür buradasınız" diye söze başladı. "Siz Kinsey Millhone olmalısınız. Ben Beverly Danziger."

El sıkıştık, sonra o kendisine hemen bir yer bulup oturuverdi. Elini çantasının dibine doğru sokarak bir paket filtreli sigara bulup çıkardı ve içinden bir tane atarak bana döndü.

"Umarım sigara içmem sizi rahatsız etmez" diyerek benim, cevap vermemi bile beklemeden yaktı. Daha sonra sigarasını yaktığı kibriti, bir ağız dolusu dumanla üfleterek söndürdü ve hemen gözleriyle çevrede bir kül tablası olup olmadığını araştırmaya koyuldu. Dosya dolabımın üzerinde bir tane vardı. Gelişigüzel tozunu aldığım bu tablayı oradan alıp önüne koyarın kahve için içmeyeceğini sordum.

"Tabii neden olmasın" diye gülerken cevap verdi. "Bu sabah sinirlerim çok gergin ve aslına bakarsanız şu anda bir fincan kahveye çok ihtiyacım var. Los Angeles'tan buraya kadar, üstelik de trafiğin en yoğun olduğu saatlerde otomobil kullanarak geldim.

Bir yandan kahvesini dolduruyor bir yandan da göz ucuyla onu süzüyordum. Otuzlu yaşlarının sonlarında olmalı diye düşündüm. Ufak tefek, enerjik ve bakımlı biriydi. Saçları parlak ve oldukça da düzdü. Kavisli, mükemmel saç kesimi, küçük yüzünü sanki bir duş şapkası gibi sarmıştı. Parlak mavi gözleri ve siyah kirpikleriyle temiz bir yüzü vardı. Yanaklarına hafifçe bir allık sürmüştü. Mavi poplin bir etek üzerine yine soluk mavi kayıkya bir süveter giymişti. Çantası âdeta kumaş gibi kıvrımlı kaliteli bir deridendi ve içlerinde ne olduğunu ancak Tanrı'nın bilebileceği bir sürü fermuarlı küçük bölmesi vardı. İnce uzun tırnaklarına, gülpembesi bir oje sürmüştü ve parmağındaki alyans iri yakut taşlarla bezenmişti. Fazla uğraşmadan elde edinilmiş bir stili ve kendine güvenli bir havası vardı. Kaliteli bir mağazada hazırlanmış bir hediye paketi gibiydi. Kahvesine süt ve şeker teklifimi başını sallayarak reddetti. Bunun üzerine kendi fincanıma biraz süt ekleyerek işe döndüm.

"Size yardımcı olmak için ne yapabilirim?"

"Kızkardeşimi bulabileceğinizi umuyorum" dedi.

Tekrar çantasını araştırmaya koyuldu. Bu defa çantasından çıkardıkları, gül ağacı bir kalem seti, adres defteri ve masamın bir köşesine koyduğu beyaz uzun bir zarftı. Hiç kimseyi yaptığı işe bu kadar dalmış görmemiştim, doğrusu hoştu da. O sırada yüzüme bakıp kısacık gülümsediğinde, ne düşündüğümü anlamış olabileceğini farkettim. Adres defterini açarak, bana doğru çevirdi ve gül rengi ojeli parmağıyla adreslerden birini işaret ederek;

"Bu adres ve numaraları kaydetmeniz gerekecek" dedi. "Kardeşimin adı Elaine Boldt. Via Madrina'da ve Florida'da evleri var. Yılın birçok ayını Boca'da geçirir.

O, çalışma masamın köşesine önceden koyduğu beyaz uzun zarftan, resmi görünüşlü bir kâğıt çıkarırken ben de verdiği adresleri not ettim. Zarftan çıkardığı kâğıdı, üzerindeki yazılar kâğıdı son görüşünden şimdidek geçen sürede sanki değişmişçesine bir süre inceledi.

"Kardeşiniz ne zamandır kayıp?" diye sordum.

Beverly Danziger bana sıkıntılı bir biçimde baktı ve

"Doğrusunu isterseniz, tam olarak 'kayıp' mı değil' mi bilemiyorum" diye devam etti. Şu anda nerede olduğunu bilemiyorum. Ona imzalatmam gereken bazı evraklar için ulaşmaya çalışıyor ve bulamıyorum. Bunun biraz şüpheli gözüktüğünün farkındayım ancak kardeşim yalnızca dokuzuncu hissennin varisi ve bu da iki ya da üç bin dolardan fazla etmez. Fakat yine de onun imzası olmadan diğer hisseler de serbest kalamıyor. Bakın siz de buradan görebilirsiniz" diyerek kâğıdı bana doğru uzattı.

Alarak okumaya başladım. Columbus, Ohio'daki bir avukatlık firmasınınca düzenlenmişti. Çeşitli hükümler, yasalar ve madem ki gibi ifadeler, daha pek çok ıvır, zıvırla doluydu. İfade ettiği tek gerçek, Sidney Rowan adında ve artık ölü bir adamın geride bıraktığı mülklere, listedeki pek çok kişinin vâris oluşuydu. Beverly Danziger listedeki üç numaralı mülkün sahibiydi ve kâğıtta Los Angeles'taki adresi yer almıştı. Elaine Boldt ise dördüncü sırada ve burada Santa Teresa'daki adresiyle yer almaktaydı.

"Sidney Rowan bir çeşit kuzendi" diye açıklamaya başladı. "Ancak onu hayatımda görmedim. Sonra elime bu evrak geçince, aynıysından Elaine'e de yollanmıştır diye düşündüm, evrakı imzalayıp tasdik ettirdim ve gönderdim. Bir süre sonra da tamamen aklımdan çıktı. Bu evrakın köşesindeki tarihten sizin de görebileceğiniz gibi bütün bunlar altı ay önceydi. Ve sonra ne oldu dersiniz şu avukat geçen hafta beni aradı. Sahi neydi adı onun..."

Evraka göz atarken avukatın adının Wender olduğunu görmüştüm, ona söyledim.

"Ha evet" dedi. "Nedense adını sürekli unuttuyorum, her neyse, Mr. Wender bana Elaine'den hiç haber alamadıklarını söyledi. Bunun üzerine ben de onun Florida'ya gitmiş,olabileceğini ve mektuplarının oraya yollanması için talimat vermeye üşendiğini düşündüm. Onun buradaki dairesinin işlerine bakan yöneticikle görüştim. Fakat o da bana aylardır Elaine'den hiç haber alamadığını söyledi. Yani ilk başlarda almış ama yakın zamanda değil."

"Florida'ya telefon etmeyi hiç denediniz mi?"

"Anladığım kadarıyla avukat pek çok kez aramış ve orada birlikte kaldığı arkadaşına adını ve numarasını bırakarak Elaine'in dönünce kendisini aramasını rica etmiş ama Elaine hiç aramamış. Üstelik Tillie için de aynı şey söz konusu. O da aramış ve sonuç alamamış."

"Tillie?"

"Elaine'in apartman yöneticisi olan kadın. Burada kendisine gelen mektupları Tillie ona yolluyor ve izleyen haftalarda da ondan küçük notlar alıyormuş ancak Mart ayından bu yana Elaine'den o da hiçbir haber alamamış. Açıkçası angaryadan başka bir şey değil ama peşine düşmeye ne hevesim ne de zamanım var". Beverly, filtresine kadar içtiği sigarasından son bir nefes daha aldıktan sonra seri vuruşlarla kül tablasında söndürdü.

Not almayı sürdürüyordum ancak yüzümden sıkıntımı anlamış olacak ki "Terslik nerede?" diye sordu. "Bu da sizin yaptığınız türden işlerden değil mi."

"Tabii" diye cevapladım. "Ancak benim ücretim masraflar hariç saatte otuz dolardır. Ve eğer bu işin içinde yalnızca dediğiniz gibi iki, üç bin dolar gibi bir para söz konusu ise buna değmeyebilir."

"Oh, onun sebep olduğu bütün bu karışıklık nedeniyle başından beri yaptığım masrafları ona ödetmeye kesin kararlıyım. Onun imzası alınıp işler yeniden yoluna girene dek her şey sanki acı bir frenle kesilmiş gibi. Ama elbette söylemeliyim ki o bütün hayatı boyunca aynı biçimde sorumsuzca davranmış ve yaşamış biridir."

"Diyelim ki onu aramak üzere Florida'ya gittim. Sizden normal ücretimin yalnızca yarısını bile alsam bu yine de epey bir para tutacak. Bakın Bayan Danziger...."

"Beverly deyin lütfen."

"Peki Beverly" diye devam ettim, "inan bana iş teklifini reddetmek istiyor değilim. Ama dürüstçe söylemem gerekirse bu senin tek başına bile altından kalkabileceğin bir sorun gibi gözüküyor ve ben de seve seve sana izleyebileceğin yollar önerebilirim."

Beverly bana gülümsedi. Ancak bu soğuk ve keskin gülümseyişi aynı zamanda kararlılığını da ifade ediyor gibiydi. Açılan gözleri, mat Çin kristalleri kadar mavi ve cam kadar soğuk ve ödünsüzdü. Siyah kirpikleri mekanik hareketlerle kıpırdadı.

"Elaine ile aramızın çok iyi olduğunu söyleyemem" dedi sakince, "ancak bu olayda yeterince tahammül edip bekledim. Ayrıca Bay Wender'e de onu bulacağıma ve bu veraset işini de çözeceğime dair söz verdim. Diğer vârisler onun üzerine geldikçe o da beni sıkıştırıyor. İstersen sana bir miktar peşin ödeme de yapabilirim."

Yeniden çantasına yöneldi, bu defa çek defterini çıkardı ve gül ağacı kaleminin kapağını açarak yüzüme baktı.

"Yediyüzelli dolar yeter mi?"

Alt çekmeceme uzandım. "Bir anlaşma hazırlayayım" dedim.

Önce bankaya yürüdüm ve çeki yatırdım. Sonra büromun arkasında park yerinde duran otomobilimi aldım ve Elaine Boldt'un Via Madrina'daki adresine doğru yola çıktım. Adres şehir merkezine pek uzak sayılmazdı.

Bunun bir ya da iki gün içinde sonuçlandırabileceğim rutin işlerden biri olduğunu ve belki de aldığım avansın yarısını iade etmem gerekeceğini düşünerek sıkıldım. Her ne kadar yapacak başka fazla işim de yoktu, işler oldukça yavaştı.

Elaine Boldt'un komşuları 1930'ların bungalov ile apartman dairesi karışımı düzenlenmiş evlerinde oturuyorlardı. Küçük pencere ve alçı sıvalı sayfiyeler çoğunlukta idi. Ancak bu yapılar gittikçe ticari, amaçla kullanılan yerlere dönüşüyorlardı. Ortopedi uzmanı doktorlar ve dişlerinizi ağrısız sızışız temizleyeceklerini vaad eden fahiş diş hekimleri sürekli gelerek, yerleşiyorlardı. Bu tabii üzücü bir gelişmeydi. Yine de çevrede bozulmadan kalabilmiş genişçe bir alan vardı ve buranın orta yaşlı emekli sakinleri ellerinden geldiğince çevreyi yeşillendirip ortanca ağaçları yetiştirmeye çalışıyorlardı. Ancak emlakçılar nasıl olsa eninde sonunda onların çaresine bakar ve yerle bir ederler diye düşündüm. Aslında Santa Teresa'da çok para vardı ve bunun büyük bir bölümü de şehrin gerçek görüntüsünü korumak adına ayrılmıştı. Bu yüzden burada parlak neon ışıklarını, bakımsız ve karanlık sokak aralarını ya da zehirli duman kusan ve çevreyi tüketen fabrikaları göremezdiniz. Her yer alçı sıvalar, kırmızı damlı evler, begonviller, ahşap kirişler, kerpiç tuğla duvarlar, küçük çatı arası pencereleri, palmiye ağaçları, balkonlar, eğrelti otları, çeşmeler ve saksı çiçekleri ile doluydu. Bir çok bina tarihi restorasyon görüyordu. Yani yoğun yeşillik ve kalite. Başka yerlere alışıp sevmenizi zorlaştıran bir ortamdı.

Bayan Boldt'un adresini bulduğumda otomobilimi park ederek kilitledim ve birkaç dakika için bina ve çevresini inceledim. Burası atnalı biçiminde inşa edilmiş ilginç bir yerdi. Caddeye açılan geniş pencereleri ve park katı ile üç katlı bina modern mimari ve alaycı bir İspanyol tarzı taklidinin birleşimi gibiydi. Binanın ön tarafında boylu boyunca kemerler ve balkonlar sıralanmıştı. Ve uzunca demir geçitlerden tropik bitkilerle süslenmiş, bir avluya iniliyordu. Binanın yan tarafı ve arkası düzdü. Mimarın bu uygulaması Akdeniz mimarisinin bazı basit örneklerinde de sıkça görülen, düz kartonplak kaplı kutu gibi evlerin tepesinde dizili bir sıra kiremitle, damın sanki tamamı kiremitlenmiş izlenimini veren örneklerinden biri gibiydi. Avludaki palmyeler de tahta çubuklar üzerinde duran kartondan yapılmış modeller gibiydiler.

Avludan geçince kendimi camlarla çevrili bir lobide buldum. Sağ tarafta bir dizi posta kutusu ve kapı zilleri vardı. Sol tarafımda ise sürekli kilitli tutulduğunu sandığım bir dizi cam kapının ötesinde asansör kapısı ile yangın merdivenlerinin çıkışlarını da görebiliyordum. Büyük, geniş gövdeli bitkiler giriş yolu üzerinde artistik bir şekilde düzenlenmişlerdi. Tam önümdeki kapıdan üzeri açık küçük bir avluya daha geçiliyordu ve burada çevresi, parlak sarı renkte bez sandalyelerle çevrili bir havuz bulunuyordu. Daire sakinlerinin, kapı zilleri üzerindeki plastik şeritlere yazılmış adlarını kontrol ettim. Yirmidört daire vardı. Yönetici Tillie Ahlberg'in dairesi I numarada, E. Bold'un dairesi de 9 numarada ve tahminime göre de 2. katta idi.

Önce E. Boldt'un ziline bastım ve kendi kendime birkaç saniye sonra Elaine'in enterkomdan duyacağım sesiyle bu iş burada bitmiş olacak diye düşünmeye başladım. Daha garip şeyler olmuştu hayatta. Çoğtan evine gelmiş olabilecek bir kadını deliler gibi arayıp aptal durumuna düşmek istemezdim. Ancak cevap alamadım. Ve bu defa Tillie Ahlberg'in zilini denedim.

On saniye kadar bekledikten sonra Bayan Ahlberg'in sanki uzaydan geliyormuşçasına enterkomdan yayılan sesini işittim.

"Evet?"

Yüzümü mikrofona doğru yaklaştırıp sesimi hafifçe yükselttim.

"Bayan Ahlberg benim adım Kinsey Millhone. Bu şehirde özel detektif olarak çalışıyorum. Bayan Elaine Boldt kızkardeşini bulmam için beni tuttu. Acaba sizinle konuşabilir miydik?"

Kısa süren düşünceli bir sessizlikten sonra cevap geldi.

"Pekâlâ, ancak ben de tam çıkmak üzereydim ama yine de size ayırabileceğim bir on dakikam var. Ben zemin katta oturuyorum, asansörün sağ tarafındaki kapıdan girin holün sonunda soldaki kapı." Otomatığın sesini duydum ve cam kapıyı iterek açtım, hole geçtim.

Tillie Ahlberg'in kapısı aralıktı ve holdeki masasının üzerinde hafif bir ceket, katlanabilir alışveriş sepeti ve para çantası duruyordu. Kapıdan içeri doğru adımımı attığımda bayan Ahlberg hemen sol tarafımda beliriverdi. O ara buzdolabının beyazını ve mutfak tezgâhının küçük bir bölümünü göz ucuyla gördüm.

Tillie Ahlberg altmışlarında olmalıydı. Kayısı rengi saçları kuaförden henüz çıkmış izlenimi veriyordu. Fakat anlaşılabilir saçındaki bukleler onun arzu ettiğinden daha kıvrımlı olmuştu ki, yatırabilmek için başına örgü bir file geçirmişti. Fakat bu defa da kayısı renkli küçük bir perçem bu filenin kenarından sarkıyor ve o da bunu aceleyle içeriye doğru tıkıştırıyordu. Gözleri açık kahverengiydi ve yüzündeki çilleri bolca sürdüğü pudra ile gizlemeye çalışmıştı. Üzerinde biçimsiz bir etek, dar bir pantolon, ayaklarında koşu ayakkabıları vardı ve ayakları yere sağlam basan birine benziyordu.

"Biraz önceki davranışımı çok ters bulmadınız umarım" diyerek söze başladı. "Sabah kalkar kalkmaz ilk işim markete gidip alışveriş etmek oluyor, bunu yapamazsam o gün bütün düzenim bozuluyor."

"Çok zamanınızı almayacağım" dedim. "Bayan Boldt'u en son ne zaman gördüğünüzü ya da haber aldığınızı bana söyleyebilir misiniz? Bu arada onun evli olup olmadığını da bilmiyorum".

"Bayan Boldt duldu" diye anlatmaya başladı. "Kırk üç yaşındadır. Güneyde bir yerlerde imalat işleriyle uğraşan bir adamla evliydi ama duyduğum kadarıyla adamcağız üç yıl kadar önce bir kalp krizi geçirerek öldü ve ona da epeyce bir parayı miras bıraktı. İşte bu olaydan sonra da Bayan Elaine gelerek burayı satın aldı. Buyrun, oturun şöyle."

Bayan Ahlberg taklit antika eşyalarla süslü oturma odasına yöneldi. İnce altın bir ışık soluk sarı renkli döşemeden yansıdı ve ben hâlâ az önceki kahvaltının kahve, jambon ve tarçınımsı kokusunu duyabiliyordum.

Her ne kadar acelesi varmış izlenimi yaratmak istese de Tillie'nin bana istediğim kadar zaman ayırmaya hazır olduğunu anlamıştım. O, eski Osmanlı tarzı bir koltuğa ben de sallanan ahşap bir sandalyeye oturdum.

"Bayan Elaine yılın bu zamanında genellikle Florida'da olurmuş, değil mi?" diye sordum.

"Evet" diye cevapladı. "Orada da bir evi var. Boca Raton'da, neresiyse orası. Fort Lauderdale yakınlarında galiba. Aslına bakarsanız ben hiç Florida'da bulunmadım, o yüzden de bunlar bana yalnızca birer isim olmaktan öte bir şey ifade etmiyor. Her neyse, genellikle Şubat'ın başında gidiyor ve Temmuz sonu ya da Ağustos başında California'ya geri dönüyordu. Sıcağı çok sevdiğini söyler."

"O gittikten sonra mektuplarını yolluyorsunuz öyle mi?"

Tillie başını sallayarak onayladı. "Genellikle haftada bir kez toplu olarak yolluyorum ancak yine de gelen mektupların yoğunluğuna bağlı olarak bu süre değişebilir. Genellikle ben mektuplarını yolladıktan sonra

aradan birkaç hafta geçer ve bana küçük cevabi notlar yazardı. Bunlar bazen yalnızca merhaba nasılsın diyen, havalardan bahseden ya da dairesinde temizlik yaptırmak üzere birilerini ayarlamamı isteyen kartpostallar olurdu. Bu yıl ondan en son Mart'ın başında bir mesaj aldım ve sonra hiç haber alamadım. Halbuki o hiç böyle yapmazdı."

"Gönderdiği kartlardan birini görebilir miyim?"

"Maalesef her zaman yaptığım gibi yine onları okuduktan sonra attım. Ben bu tür şeyleri biriktirmeye pek fazla meraklı olmayan biriyim. Bana sorarsanız dünyada böyle gereksizce birikmiş pek çok kâğıt var. Ben okuyorum ve kaldırıp atıyorum, bir daha hiç üzerinde durmuyorum."

"Size hiç biryerlere gideceğinden söz etmiş miydi?"

"Hayır. Doğrusunu isterseniz bu benim üzerime hiç de vazife olmayan bir şey."

"Size sinirli ya da üzgün göründü mü?"

Tillie bu defa biraz anlamlı bir edayla gülümsedi. "Sizin de bildiğiniz gibi posta kartından bunu çıkarabilmek bir hayli zor. Anormal bir durum sezinlediğimi söyleyemem."

"Nerede olabileceğine dair bir tahminde bulunabilir misiniz."

"Hayır bunu yapamam. Bütün bildiğim ondan bu kadar uzun bir süreden beri haber alamamak çok garip. Ben dört ya da beş kez onu aramaya çalıştım ve hatta bir keresinde bir hanım arkadaşı cevap verdi. Ama çok kısa kesti. Sonradan yine denediysem de hiçbir sonuç alamadım."

"Arkadaşı kimdi? Sizin tanıdığınız biri mi?"

"Hayır. Boca'da kimlerle görüşüğünü bilemem, herkes olabilir. Üstelik ben isimleri de not etmem; yani bana şimdi o hanımın ismini söylemeniz hatırlayıp bunu onaylayamam."

"Ona gelen posta ne durumda? Hâlâ faturaları geliyor mu?"

Omzunu silkti. "Evet sanırım buna benzer şeylerdi. Doğrusunu isterseniz pek fazla dikkat etmedim ve ne geldiyse ona postalıyordum ama şimdi elimde yine ona postalamak üzere birikmiş birkaç tane var eğer görmek isterseniz." Böyle söyleyerek ayağa kalktı ve maun sekreter masasının cam kapaklarından birini anahtarla açıp bir deste zarfı alarak bana uzattı. "İşte ona gelen mektuplar genellikle bu tarz şeyler."

Zarfları hızla taradım Visa, Mastercard, Saks Fifth Avenue, adı Jacques olan Boca Raton'da bir kürkçü ve Arbol Caddesi'nde John Pickett adlı bir şirkete ait faturalar. Başkaca hiç özel bir mektup yoktu.

"Apartman giderlerini de buradan mı ödüyor?" diye sordum.

"Onları henüz bu ay yolladım"

"Sizce tutuklanmış olabilir mi?"

Tillie'den bir kahkaha koşturdu. "Yoo, o asla böyle biri değildir. Otomobil bile kullanmaz ve kesinlikle kendini tehlikeye sokacak kadar dikkatsiz biri değildir."

"Kaza? Hastalık? İçki? Uyuşturucu?" Kendimi hastasını muayene eden bir hekim gibi hissettim.

Tillie'nin ifadesi kuşkuluydu. "Belki hastahanedeymiş olabilir, ancak yine de mutlaka bize bir haber verirdi bundan eminim. Açıkçası bütün bunlar bana bayağı tuhaf geliyor. Doğrusunu isterseniz, kızkardeşi ortaya çıkmış olmasaydı, polise başvurabilirdim. Bir terslik var."

"Fakat yine de şu an nerede olabileceğine dair yapılabilecek pek çok açıklama akla geliyor" dedim. "Her şeyden önce o yetişkin, bol parası olan ve yoğun iş sorumlulukları olmayan biri. Eğer istemiyorsa nerede olduğuna dair hiç kimseye tek bir şey söylemek ve hesap vermek zorunda değil. Belki bir yolculuğa çıktı ve kimbilir belki kendine yeni bir sevgili bulup bir süre için onunla ortadan kaybolmak istedi ya da kız arkadaşıyla gitmiştir. Kendisini arayıp merak edebilecek insanları da umursamadan bunlardan herhangi birini yapmış olabilir."

"Şimdiye kadar hiçbir şey yapmadan beklemiş olmamın sebebi de bu. Ancak gene de içim hiç rahat değil. O hiç kimseye tek bir söz etmeden bu biçimde ortadan yok olacak biri değildir."

"Pekâlâ Bayan Tillie" dedim. "Bunun icabına bakacağım. Şimdi sizi daha fazla meşgul etmek istemiyorum. Ancak bir ara onun dairesine de bir göz atmam gerekebilir." Bunları söyleyerek kalktım, Tillie de benimle birlikte kalktı. Elini sıkarak yardımlarından ötürü kendisine teşekkür ettim.

"Gelen mektupları bir süre daha tutun" diye rica ettim. "Diğer olasılıkları da değerlendirip bir iki gün içinde tekrar gelip size gelişmeleri bildireceğim. Şimdilik endişelenecek bir şey olmadığını düşünüyorum."

"Umarım haklısınızdır" diye cevap verdi. "O çok iyi bir insandır."

Ayrılmadan önce Tillie'ye bir kartımı verdim. Şimdilik ben de endişeli değildim ancak merakım kabarmıştı. Olayı çözmek için daha hırslı ve sabırsız olduğumu hissettim.

2

Büroya geri dönerken, yolumun üzerindeki Şehir Kütüphanesi'ne uğrayarak doğruca, referans bölümüne gittim. Oradan, şehir rehberini aldım ve Boca Raton bölümünü açarak, hemen adresleri incelemeye koyuldum. Adres listesinde Elaine Boldt da vardı ve telefon numarası da benim daha önce kaydettiğim numaranın aynısıydı. Bu arada, Elaine'in komşusu olan diğer birkaç daire sakininin de telefon numaralarını ve isimlerini not ettim. Aynı site içinde pek çok bina vardı ve ben bir an, burada yaşayan insanların sanki planlanarak oluşturulmuş, kocaman bir topluluk olduğumu düşündüm. Sitenin genel satış bürosu, tenis

kortlarının rezervasyon numarası, sağlık merkezi ve yine site içindeki diğer eğlence yerleriyle ilgili bilgileri tekrar dönüp aynı araştırmayı bir kez daha yapmak zorunda kalmamak için tek tek not ettim.

Büroya döner dönmez Elaine için dosya açtım ve şimdiye kadar topladığım bütün bilgileri bu dosyaya kaydettim. Daha sonra onun Florida'daki telefonunu sabırla tam otuz kez çaldırdım, ancak yine de cevap alamadım. Sonra, Boca Raton'daki sitenin satış bürosunu aradım. Bana 101 numaralı dairede kalan ve Elaine'in apartmanında yönetici olan Roland Makowski'nin telefon numarasını verdiler. Telefonun zili bir kez çaldı.

"Buyrun, ben Makowski."

Ona, mümkün olan en kısa yoldan, kim olduğumu ve bayan Elaine Boldt'u niçin bulmaya çalıştığımı anlattım.

"Bu yıl gelmedi" dedi. "Yılın bu mevsiminde genellikle burada olurdu fakat herhalde bu defa planlarını değiştirdi."

"Emin misiniz?"

"Ben kendisini hiç görmedim. Oysa bütün gün sabahtan akşama dek bu binanın içinde ve çevresinde aşağı yukarı durmaksızın dolaşır dururum. Eğer benden saklanmıyorsa, onu mutlaka görürdüm" dedi.

"Ancak, dairesinde kalan arkadaşı Pat burada ve onun bana söylediğine göre Bayan Boldt başka bir yere gitmiş. Herhalde o size, tam olarak nereye gittiğini söyleyebilir. Az önce yine onun kurutmak üzere balkonuna havlular astığını gördüm. Oysa burada buna izin vermiyoruz.. Kendisini, kaç kez ikaz ettiysem de, balkonların çamaşır kurutma tahtası olmadığını anlatamadım. Sinirlenerek döndü gitti."

"Bana soyadını söyleyebilir misiniz?"

"Efendim?"

"Bayan Boldt'un arkadaşı, Pat" dedim. "Soyadını bana söyleyebilir misiniz?"

"Oh tabii. Usher" dedi. "Burada kiracı olarak kalıyor. Bu arada, siz de lütfen, adınızı tekrarlar mısınız."

Ona adımı ve herhangi bir durumda beni araması için büromun telefon numarasını verdim. Pat Usher şimdilik, Elaine Boldt'a ulaşabilmek için bulabildiğim tek bağlantı gibi gözüküyordu ve onunla bir an önce konuşmak benim için gerekliydi.

Elaine'in Florida'daki telefonunu uzun uzun çaldırarak sabırla yeniden denedim. Eğer Pat Usher hâlâ dairedeyse ısrarla telefona cevap vermekten kaçınıyor olmalıydı.

Apartment komşularının yer aldığı listeden önce kapı komşusu olan Robert Peretti'ye telefon ettim. Fakat cevap alamadım. Bunun üzerine yan taraftaki diğer komşuyu denedim ve telefon şirketinin tavsiyesine uyarak, tam on kez çaldırdım. Sonunda sesinden bir hayli yaşlı olduğu anlaşılan biri zayıf, âdeta ağlamaklı bir sesle cevap verdi.

"Evet?" İşitme engeli olabileceğini düşünerek dikkatlice ve yüksek sesle konuştum.

"Bayan Ochsner?"

"Evet."

"Benim adım Kinsey Millhone ve size California'dan telefon ediyorum. Yanınızdaki 315 numaralı dairede kalan hanımı arıyorum. Acaba şu an evinde olup olmadığını bana söyleyebilir misiniz? Sizi aramadan az önce onu aradım ve zili de tam otuz kez çaldırdım ama buna rağmen onunla konuşamadım."

"Sizin işitme probleminiz mi var?" diye sordu. "Çok yüksek sesle konuşuyorsunuz, farkında mısınız."

Güldüm ve ses tonumu normal bir seviyeye alçalttım.

"Özür dilerim" dedim. "Fakat beni rahatça duyabileceğinizden emin değildim."

"Sizi gayet iyi duyabiliyorum. Ben seksen sekiz yaşındayım ve yardım olmaksızın yürüyemiyorum. Ancak yine de kulaklarımda bir problem yok.. Demin sözünü ettiğiniz ve gerçekten de durmaksızın tam otuz kez çalan telefon ziline gelince, her birini duymak zorunda kaldım ve de biraz daha devam ederse çıldırabilirim diye düşündüm."

"Acaba Pat Usher'ın çıkıp çıkmadığını biliyor musunuz? Biraz önce apartman yöneticisi ile görüştüm ve bana onun içerde olduğunu söyledi."

"Doğru söylemiş, içerde. Biraz önce kapısının çarpan sesini duydum. Eğer öğrenmemin sizce bir sakıncası yoksa istediğiniz nedir?"

"Aslında ben Bayan Elaine Boldt'u arıyorum. Ancak anlaşılan bu yıl oraya gelmemiş."

"Doğru ve gelmemesi de benim için büyük hayal kırıklığı oldu. Çünkü o bizim briçte dördüncümüzdü. Ne zaman Bayan Wink ve Ida Rittenhouse bize gelse hemen onu çağırarak kareyi tamamlardık. Ancak, geçtiğimiz yılbaşından bu yana o olmadığı için oynayamıyoruz. Ve bu da Ida'yı çok huysuzlandırıyor."

"Bayan Boldt'un nerede olabileceğine dair bir fikriniz var mı?"

"Hayır yok. Ancak, doğrusunu isterseniz dairesinde kalan o kadın da yakında çıkmak zorunda. Aslında, bu bloklarda daireleri kiralamak kurallara aykırıdır. Buna rağmen Elaine'in bu işe nasıl razı olduğunu anlayamadım. Biz bu durumu, diğer komşularla birlikte toplu olarak yönetime bildirdik ve itiraz ettik. Ve inanıyorum ki sonuçta Bay Makowski kısa bir süre içinde ondan evi boşaltmasını isteyecek. Zaten Elaine'le kontratı da ancak Haziran sonuna kadar. Eğer onunla konuşmak istersen kısa bir süre içinde buraya gelmen

gerekir. Onu biraz önce elinde büyük kolilerle gördüm ve zannediyorum, daha doğrusu umuyorum ki şu an, biz seninle konuşurken, o da taşınmaya hazırlanıyor." "

"Teşekkür ederim. Onunla konuşacağım. Bana çok yardımcı oldunuz ve eğer oraya gelirim, size mutlaka uğrayacağım."

"Sen briç biliyor musun? Altı aydan bu yana konken oynuyoruz ama Ida'nın mızıkçılığına Bayan Wink de ben de artık dayanmıyoruz."

"Doğrusunu isterseniz hiç oynamadım ama sizin için bir kere deneyebilirim" dedim.

"Sayısını yalnızca bir peni'den oynuyoruz" dedi. Güldüm ve telefonu kapattım.

Tillie'nin telefonunu çevirdim. Nefes nefese telefonu açtı. Anlaşılan telefona koşarak gelmişti.

"Merhaba Tillie" dedim. "Yine ben, Kinsey."

"Ben de marketten henüz döndüm ve... oh, lütfen bir saniye bekle de biraz soluklanayım... pekâla şimdi söyle bakalım senin için ne yapabilirim."

"Galiba Elaine'in dairesine bir göz atmam gerekecek."

"Neden, ne oldu?"

"Çünkü Florida'da Elaine'i hiç gören olmamış. Dairesinde nereye gittiğine dair ipuçları bulmayı umuyorum. Beni onun dairesine sokabilir misin?"

"Olabilir tabii. Ben de şimdi, aldığım sebzeleri yerleştiriyordum. Fakat işim fazla uzun sürmez."

Yeniden aynı binaya gittim ve ziline basarak, enterkomdan Tillie'ye geldiğimi haber verdim. Otomatiğe bastı ve ben cam kapıdan girdiğimde Tillie elinde Elaine'in dairesinin anahtarları ile asansörün kapısında beni bekliyordu. Asansörle ikinci kata çıkarken ben de Florida'daki apartman yöneticisi ile yaptığım konuşmanın detaylarını anlattım.

"Yani Florida'da onu hiç gören olmamış öyle mi? O zaman gerçekten ters giden bir şeyler olmalı" dedi.

"Eminim. Biliyorum, çünkü buradan ayrıldığında niyeti kesinlikle Florida'ya gitmekti. Taksi onu almak üzere gelip kapının önünde durduğunda, ben camdan bakıyordum. Üzerinde güzel bir kürk ve başında ona uyumlu yine kürk bir başlık vardı. Hiç sevmediği halde gece yolculuk edecekti. Kendini iyi hissetmiyordu ve hava değişiminin iyi gelebileceğini düşünüyordu."

"O halde hastaydı?"

"Bilirsiniz işte, sinüsleri tıkalıydı ve sanki üşütmüş ya da ne bileyim, bir tür alerjik bir durumu var gibiydi. Aslına bakarsanız, eleştirmek gibi olmasın ama biraz hastalık hastasıdır. Beni çağırdı ve öylesine aniden gitmeye karar verdiğini söyledi. Normalde gitmesine daha iki hafta vardı ama doktor ona iyi gelebileceğini söylemiş, o da bulduğu ilk uçakta yer ayırtmıştı."

"Sizce, sürekli çalıştığı bir seyahat acentesi var mıydı?"

"Ben olması gerektiğini düşünüyorum. Varsa da, mutlaka buralara yakın bir yerdedir. Otomobil kullanmadığı için yürüyüş mesafesindeki yerlerle alışveriş ve iş yapmayı severdi. İşte burda."

Tillie böyle söyleyerek ikinci katta, kendi dairesinin tam üstüne gelen 9 numaralı dairenin kapısını açtı, onun önünden içeri girdim.

Daire loştu, perdeler kapalıydı, içeride kuru ve durgun bir hava vardı. Tillie oturma odasına geçip perdeleri açtı.

"Bayan Boldt gittiğinden beri bu daireye hiç kimse girmedi mi?" diye sordum. "Temizlikçi kadın ya da herhangi bir satıcı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır."

Her ikimiz de sanki kütüphanedeymiş gibi sesimizi alçaltmıştık. Şu anda aslında bulunmamamız gereken bir yerde olmanın tedirginliği doğrusu her ikimiz için de biraz rahatsız ediciydi. İçimden hafif bir elektrik akımı geçmiş gibi ürperdim.

Evin içinde Tillie'yle birlikte minik bir tur attık. O her şeyin kendisine çok normal ve yerli yerinde gözüktüğünü söyledikten sonra çıktı gitti. O ayrıldıktan sonra incelememi yalnız başıma sürdürüyor ve bir yandan da çok dikkatli olmam gerektiğini düşünüyordum.

Burası, binanın ikinci katında, köşe bir daireydi. Her iki tarafa açılabilen pencereleri vardı. Bir süre sokağı inceledim. Hiç otomobil geçmiyordu. Mohawk tıraşlı bir çocuğun az ileride park etmiş bir otomobile dayandığını gördüm. Her iki taraftan usturaya vurduğu saçlarının ortasında yine kuru bir fırça gibi duran saçları, otoyollardaki merkezi bölen kazık çizgilere benziyordu ve onları soluk pembe bir renge boyamıştı. On altı, on yedi yaşlarında olmalıydı ve parlak, kırmızı renkli pantolonunun paçalarını ayağındaki asker postallarının içine sokmuştu. Üzerindeki portakal renkli atletin önünde, buradan okuyamadığım bir slogan yazıyordu. Bir esrarlı sigara sarmasını ve yakmasını izledim.

Yan taraftaki pencereye geçtim. Aşağıda küçük bir evin zemin kat pencerelerinden içersini belli bir açıyla görebiliyordum. Evin damını geçirmiş olduğu bir yangın, iyice kemirmişti. Saçaklar da fazla pişmiş balık kılçıkları gibi harap gözüktüyordu. Kapısı açıktı ve camlar yangın sırasında, sığınan etkisiyle patlamış, parçalanmıştı. Kurumuş otların arasında, sıkışık kalmış SATILIKTIR levhası, hafif bir mezar taşı izlenimi

veriyordu. Elaine'e en az yüzbin dolara patlamış olması muhtemel, böylesi güzel bir daireye hiç de yakışmayan bir manzara olduğunu düşünerek mutfağa geçtim.

Mutfaktaki bütün donanım ve cihazlar pırlı pırlıydı. Yerler belli ki daha yeni cilalanmış ve iyice temizlenmişti. Mutfağın dolapları kedi mamaları dahil çeşitli konserve yiyeceklerle tıka basa doluydu. Buzdolabı birkaç kavanoz turşu, zeytin, hardal ve reçel dışında boştu. Fırının fişi prizden çıkarılmıştı ve kablo, fırının ön panelindeki ve üzerinde hâlâ 8.30 olduğu okunan saatin yanından sarkmaktaydı. Boş bir kahverengi kâğıt torba, lavabonun altındaki çöp kutusunun içine yerleştirilmişti. Bütün bunlardan benim anladığım ise, Elaine, evini sistemli bir biçimde bir süre boş kalmak üzere hazırlayıp, bırakmıştı.

Mutfaktan çıkararak yeniden dairenin girişine geldim. Daire Tillie'nin alt kattaki dairesinin aynıydı. Kısa bir koridordan geçerken sağ tarafımda, içinde mermerden, istiridye biçiminde yapılmış bir lavabo ve altın kaplama armatürler bulunan, bir duvarı da yer yer aynayla kaplı küçük banyoya bir göz attım. Lavabonun altındaki küçük çöp kutusu, kenarında sanki, temizlenen bir fırçadan koparılarak atılmış bir tutam hafif kır ve kahverengi saç dışında boştu.

Banyonun tam karşısı ise, küçük bir çalışma odasıydı. Burada bir televizyon, bir sandalye, bir çekyat ve küçük bir çalışma masası vardı. Çalışma masasının gözlerinde ise, kalemler, birkaç tane ataş, dosyalar ve not almak için küçük kartlar. Bütün bunları, daha yakından ve ayrıntılı inceleme gereğini şimdilik duymadan geçtim. Derken, Elaine'in sosyal güvenlik kartını buldum ve numarasını hemen not ettim. Çalışma odasından çıkıp, bu defa da içinde büyükçe bir banyosu bulunan ana yatak odasına girdim.

Yatak odası kasvetli ve perdeleri de çekikti. Ancak, yine burada da olağandışı hiçbir şey göze çarpmıyordu. Sağ tarafta neredeyse kiraya verilebilecek büyüklükte bir oda-gardrop vardı. İçindeki askıların bir kısmı boştu ve dikkatlice baktığımda, raflardaki eşyalar arasında da boşluklar vardı. Küçük bir bavul dolabın bir köşesinde tıkıştırılmış duruyordu.

Elbise dolabının çekmecelerini rastgele karıştırmaya başladım. Bazılarında plastik temizleyici torbalan içine konulmuş birkaç tane yün süveter vardı ve bazı çekmeceler küçük lavanta kesecikleri dışında boştu. Bir kaç parça da taklit mücevher.

Büyük banyo geniş ve düzenliydi. Ecza dolabı birkaç reçetesiz alınabilen ilaç dışında tamamen boşaltılmıştı. Sonra, yatak odasının kapısına doğru yürüdüm ve orada bir süre kalıp, odayı incelemeye başladım. Fakat görebildiğim kadarıyla hiçbir terslik yoktu. Ne hırsızlık, ne şiddet, ne intihar, ne de herhangi bir taciz olayına ait olabilecek hiçbir iz yoktu. Eşyaların üzerini hafifçe kaplamış olan toz tabakası, da dahil, her şey gayet olağandı.

Dairenin kapısını kilitleyerek çıktım ve tekrar Tillie'nin dairesine indim.

"Sende Elaine'in hiç fotoğrafı var mı?" diye sordum.

"Hiç zannetmiyorum" dedi. "Ancak, istersen, onu tarif edebilirim. Hemen hemen benim ölçülerimde, yani yaklaşık 1,65 boyunda ve 55 kilo ağırlığında ve genellikle at kuyruğu biçiminde bağladığı sarı saçları ve mavi gözleri var." Tillie, birdenbire ve heyecanla "Dur, dur biraz" diye bağırdı. "Bekle, şimdi hatırladım, onun bende bir resmi olacaktı." Böyle söyleyerek çalışma odasının bulunduğu tarafa doğru gözden kayboldu.

Döndüğünde, elinde bir Polaroid fotoğraf vardı ve onu bana doğru uzattı. Resmin üzeri hafifçe kızarmıştı ve donukuna, yüzeyi yapışkandı. Resimde, avluda duran iki kadın vardı, yaklaşık 6 metre kadar geriden ve boydan çekilmiş bir resimdi. Kadınlardan birinin Elaine olduğu anlaşılıyordu. Çok güzel kesimli spor bir pantolon giymiş, mutlu bir biçimde gülümsüyordu. Diğer kadın ise geniş kalçalı biriydi, mavi plastik bir gözlük çerçevesi takmıştı ve saçları yapılıydı. Kırk yaşlarında olduğu anlaşılıyordu, güneşe doğru poz vermişti.

Tillie, "Bu resim geçtiğimiz sonbaharda çekilmişti" dedi. "İşte şu sol tarafta duran Elaine."

"Peki, ya diğer kadın?"

"Marty Grice" dedi Tillie, üzüntüyle. "Bizim kapı komşumuzdu ve bir felaket sonucu öldürüldü. Şimdi düşününce, aman Tanrım tam altı ay olmuş, oysa olay, sanki daha dün gibi."

"Tam olarak ne oldu?"

"Bildığım kadarıyla, evine bir hırsız girmiş ve zavallı Marty de bunu farkedince, hırsız onu öldürüp daha sonra da evi tamamen yakmaya çalışmış" dedi. "Çok korkunçtu, gazetelerde bunu okumuş olmalısın."

Kafamı olumsuz bir biçimde salladım. Gazete okumadığım uzun süreler oluyordu. Ama, hemen yan taraftaki, damı kısmen yanmış ve camı çerçevesi kırık evi hatırladım.

"Bu çok feci bir olay" dedim. "Bu resim bende kalabilir mi?"

"Elbette."

Resme yeniden baktım ve bu defa görüntü beni rahatsız etti. Resimde kısa bir süre öncesine kadar herşeyden habersiz iki kadın kayıtsızca gülümsüyorlardı. Şimdi bunlardan biri ölmüş, diğeri de kayıptı. Bana gelince, ikisinin sonu arasındaki bu benzerlikten hiç mi hiç hoşlanmamıştım.

"Elaine'le bu kadın iyi anlaşılıyorydular mı?" diye sordum.

"Aslına bakarsan, pek değil" dedi. "Birlikte, zaman zaman, briç oynarlardı. Ama bunun dışında çok sıkı fıkı olduklarını söyleyemem. Elaine insanların işlerini karışmaktan ve çok fazla samimi olmaktan hoşlanmazdı. Marty de onun bu tavırını kibirlilik olarak yorumlardı. Bu konuda bana çok bir şey söylediğini iddia edemem ancak onu bir iki kez eleştirdiğini hatırlıyorum. Elaine kendine çok iyi bakardı. Bunda hiç şüphe yok!"

Başkalarının imkânlarının kısıtlı olabileceği ve kendisi kadar iyi yaşayamayabilecekleri konusundaysa hiç hassas değildi. Bunun en iyi örneği de onun şu meşhur kürk ceketini. Leonard ve Marty'nin maddi zorluklar içinde olduğunu bildiği halde onlara birç oynamaya giderken bile bu kürk ceketini giyerdi. Marty de bunun, bir boğa karşısında kırmızı bayrak sallamak olduğunu düşünürdü."

"Bu sözünü ettiğin kürk ceket onu en son gördüğünde üzerinde olduğunu söylediğin ceket mi?"

"Evet ta kendisi. Tam on iki bin dolarlık, bir vaşak kürk ceket ve yine ona uyan bir kürk şapka."

"Müthiş bir şey olmalı."

"Gerçekten de çok güzel" dedi. "Öyle bir cekete sahip olmak için neler vermezdim."

"Elaine'in ayrıldığı o geceyle ilgili olarak hatırladığın başka bir şey var mı?"

"Başka pek bir şey hatırlamıyorum. Elinde bir tek uçağa sokabileceği bir valiz vardı, geri kalanını taksi şoförü arabaya yerleştirmişti."

"Hangi taksi şirketi olduğunu hatırlıyor musun?"

"O zaman pek dikkat etmemiştim. Ama genellikle City-Cab ya da Green-Stripe şirketlerini çağırırdı. Pek ender olarak da Tip-Top. Keşke daha çok yardımcı olabilsem. Yani Florida'ya gitmek üzere yola çıkıp, oraya hiç varmadıysa o zaman Tanrı aşkına, nerede bu kadın?"

"İşte, benim de bütün bilmek istediğim bu" dedim.

Tillie'ye, cesaret verici olmasını umarak, hafifçe gülümsedim. Ancak, ben kendi cesaretimi gittikçe kaybetmeye başlamıştım.

Daha sonra büroma dönerek yaptığım masrafları çabucak hesap ettim. Tillie ile buluşup Elaine'in dairesini incelemekle geçen zaman için ücretim yaklaşık yetmişbeş dolar kadardı. Buna kütüphanede geçen süreyi ve şehirlerarası telefon ücretini de eklemem gerekiyordu. Araştırmasının hepsini telefonla yürüten özel detektifler biliyorum. Ancak bu bana insanlarla yüz yüze yapılan konuşmalar kadar verimli ve akıllıca gelmiyordu. Çünkü, aldatmanın pek çok yolu vardı ve telefonda insan çok şeyi gözden kaçırabilirdi.

Seyahat acentesini arayarak, Miami'ye gidiş-dönüş bir bilet ayırttım. Gece geç saatte de olsa, aç susuz da gitseniz, ücret doksan dokuz papelden aşağı düşmüyordu. Ayrıca bir de, ucuzundan kiralık bir araba ayarladım.

Uçağımın kalkmasına daha birkaç saat vardı. Önce eve gittim ve üç mil kadar koştum, Daha sonra çantama dış macunumu ve fırçamı yerleştirdim. Bir ara Elaine'in seyahat şirketine de uğramalı ve hangi havayolu ile gittiğini, öğrenmeliydim. Belki de, Florida yerine, Meksika ya da Karayiplerde bir yere rezervasyon yaptırmıştı. Bu arada, Elaine'in, Florida'daki dairesinde kalan arkadaşını da yakalayıp onunla konuşabilmeyi umuyordum. Çünkü şimdilik, Elaine'in nerede olabileceğine dair bilgiyi ondan başka edinebileceğim bir bağlantı yoktu.

3

Uçak, Miami'ye sabah saat 4.45'te indi. Sabahın bu vaktinde havaalanı pek kalabalık değildi ve içeride cenazeevlerinde görülen türden, yumuşak bir ışıklandırma vardı. Bagajların alındığı kısımda, sahibini bekleyen bir sürü çanta ve bavul, önü renkli camla kapalı bölmede toplanıp istiflenmiş bekliyorlardı. Havaalanı içinde bulunan bütün dükkânlar kapalıydı. Yolcular çevreye yayılmış mat plastik sandalyeler üzerinde uyuklamaktaydılar. Kimisi de ceketlerini omuzlarına alarak, üzerlerine yaslandıkları bez çantalarda başlarını dinlendiriyorlardı. Hoparlörden ismini doğru dürüst duyamadığım ve hiç kimsenin de aldırış ettiğini sanmadığım bir yolcuyu kibarca, duvarlara monte edilmiş beyaz telefonlardan birine çağırırmaktaydılar. Uçakta yalnızca bir saat kadar kestirebilmişim ve şu anda da kendimi bir hayli sarsılmış ve keyifsiz hissediyordum.

Kıraladığım otomobili ve yol haritasını alarak, Birleşik Devletler'in güneyinde yola çıktığımda saat sabah 5.15 olmuştu. Fort Lauderdale'e yirmi mil vardı ve oradan da onbeş mil daha giderek Boca Raton'a ulaşabilecektim.

Güneş gökyüzünü, inci gibi yarı saydam bir griye boyuyordu. Bulutlar yol kenarlarındaki tezgâhlarda dizilmiş, karnıbahar başları gibi yavaş yavaş belirliyordu. Yolun her iki yanında da arazi düzdü ve açık renk kum tabakası yol çizgisinin kenarına dek gelip sokulmuştu. Ufku, yer yer biçilmiş otlığın oluşturduğu lekeler ve uzun dik selvi ağaçları kesmekteydi. Ağaçlardan sarkmış İspanyol yosunları ise uzaktan, eski yıpranmış kilimler gibi asılı durmaktaydılar. Hava daha şimdiden nemli ve ağırdı. Giderek yükselen güneş, gökyüzünde oluşturduğu turuncu kızıl çizgilerle, yaklaşmakta olan çok sıcak bir günün daha işaretini veriyordu. Biraz zaman öldürmek için, yol üzerindeki bir fast-food lokantasında yediğim sarı ve kahverengimsi şeyleri, üstüne bir karton portakal suyu içerek âdeta yıkadım. Ağzımda kalan tat sanıyorum, astronotların yapay yiyeceklerinininkiyle aynıydı.

Saat hemen hemen yediye geliyordu ve ben Elaine Boldt'un yaşadığı yere varmıştım. Otomatik sulama sistemi iyice kısaltılmış çimlerin üzerine, kısa aralıklarla su püskürtmekteydi. Burada sundurmaların alçak ve net çizgilerle ayırdığı üç katlı altı yedi tane beton bina vardı ve çeşitli süs bitkilerinin ilave ettiği, parlak kırmızı ve pembe renkler çevrenin görüntüsünü tamamlamaktaydı. Otomobilimi yavaşça sürüyordum ve tenis kortlarının bulunduğu alana dek kıvrılarak uzayan büyük, geniş caddede etrafa gözatarak turluyordum. Sanıyorum, her binanın kendisine ait bir yüzme havuzu vardı ve şimdiden, parmaklıklarla kapalı havuz alanında birkaç kişi

uzun plastik şezlonglarda uzanmış güneşlenmekteydiler. Cadde numarasını belirledikten sonra, ön kısımda otomobilimi park edebileceğim boş bir yer aradım. Yöneticilere ait daireler zemin katta bulunmaktaydı. Ön kapı açık duruyordu ve hemen arkasında, iri Florida böceklerinin hücumuna karşı ince, tel kafesle korunmuş bir kapı daha vardı. Ve buradan, böceklerin otların üzerinde çıkardıkları sesi duyabiliyordunuz.

Alüminyum çerçeveyi hafifçe tıklattım, umursamaz bir kadın sesi, "Buradayım" diye bağırdı.

Kimin seslendiğini görebilmek için bir elimi gözlerimin üzerinde siper ederek kapıya yaklaştım.

"Bay Makowski burada mı?" diye sordum, "Ben size yardımcı olabilir miyim?"

"Bayan Elaine Boldt'u arıyorum" dedim. "Acaba nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Siz şu California'dan arayan detektif misiniz?" dedi.

"Evet benim" dedim. "Düşündüm ki, buraya gelerek birileriyle konuşursam, belki onu nerede bulabileceğime dair bazı ipuçları bulabilirim. Size herhangi bir adres bıraktı mı?"

"Hayır. Keşke size yardımcı olabilsem ama inanın sizin bildiğinizden daha fazlasını bilmiyorum. Buyrun içeri gelin." Ayaklarının üzerinde sendeleyerek gelip, kapıyı açtı.

"Ben Charmaine Makowski" dedi gülererek, "ya da ondan geriye ne kaldıysa işte. Siz hiç egzersiz yapar mısınız?"

"Zaman zaman koşarım" dedim. "Ancak hepsi bu."

"Çok iyi" diye söylendi. "Size tavsiyem, sakın sürekli oturup kalkmayın. Ben günde yüz defa oturup kalkıyorum ve her defasında da canım yanıyor."

Yanakları hâlâ, sarfettiği efordan dolayı kızarmış bir haldeydi, kırk yaşının sonlarında olmalıydı. Parlak sarı renkli bir elbise giymişti ve hamileydi. Onu olgunlaşmış, iri Florida üzümlerine benzettim.

Karnını tutarak; "Hayatın küçük sürprizlerinden biri daha işte" diye söylendi. "Tekmelemeye başlayana dek, onu karnımdaki bir tümör zannediyordum, ama artık gerçeği biliyorum, işte insanın karnı ters yüz edildi mi bu hale geliyorsunuz çok etkileyici değil mi? Makowski ve ben çocuk sahibi olmayı hiç düşünmüyorduk. Ben neredeyse elli yaşındayım, o da altmışbeş. Ama yine de ne farkeder, herhalde menopoza girmekten daha eğlenceli bir şey bu. Şu 315 numarada kalan hanımla görüştünüz mü? Adı Pat Usher ama herhalde zaten biliyorsunuz. Elaine'i evini kiralamak için ikna ettiğini söylüyor, ancak bundan ben biraz şüpheliyim."

"Bu hikâye tam olarak nedir?" diye sordum. "Bayan Boldt, bundan size hiç söz etmiş miydi?"

"Hayır" dedi. "Tek kelime etmedi. Bütün bildiğim bu Usher denen kadının, birkaç ay önce ortaya çıktığı ve ardından gelip buraya taşındığı. Önceleri, kimse aldrış etmedi. Hepimiz, bunun yalnızca bir iki haftalık bir ziyaret olduğunu düşündük. Burada yaşayan herkes, belli bir süreye kadar evinde misafir ağırdayabilir elbette, ancak kurallara göre evinizi bir başkasına sürekli olarak kiraya vermek kesinlikle yasaktır. Burada alıcılar, evlerini satın almazdan önce titizlikle seçilir. Evlerimizi kiraya vermemiz mümkün olsaydı, önüne gelen buraya gelip yerleşebilecek, bu da bütün düzeni alt üst edecek, Her neyse, gelip yerleşmesinden bir ay kadar sonra, Makowski, yanına çıkarak ondan taşınmasını istedi. Ancak o Elaine'e tam altı aylık kirayı peşin ödediğini öne sürerek, bu süreden önce taşınmaya hiç niyeti olmadığını söyledi. Makowski bunun üzerine sinirden çılgına döndü."

"Elinde imzalanmış bir kontrat olup olmadığını biliyor musunuz?"

"Elaine'e bir şeyler ödediğine dair elinde bir makbuz var. Fakat bunun neye karşılık olduğu pek belli değil. Makowski, çıkması için ona resmi bir de protesto yolladı ancak o buna da aldırmıyor. Onunla daha hiç karşılaşmadınız, nasıl biri olduğunu bilemezsiniz."

"Şimdi hemen yukarı çıkıp, onunla konuşmak istiyorum. Şu an evde olup, olmadığından haberiniz var mı?"

"Evde olmalı" dedi. "Gidip havuzda güneşlenmek dışında, evden pek çıktığı yok. Lütfen ona yönetici ile zıtlasmaktan vazgeçmesini de söyler misin."

315 numara L biçimli binanın tam köşesinde bulunuyordu. Zili çalmadan önce bile kapının ortasındaki kedi gözünden izlendiğimi hissettim. Zili çaldım ve kısa bir süre sonra kapı takılı olan emniyet zincirinin izin verdiği kadar açıldı. Ama ben hâlâ kimseyi göremiyordum.

"Pat Usher.?"

"Evet."

"Adım Kinsey Millhone, California'dan bir detektifim ve Bayan Elaine Boldt'u bulmaya çalışıyorum."

"Neden onu arıyorsunuz?" Sesi gayet düz, cansız ve soğuktu.

"Kızkardeşi onu bazı önemli kâğıtları imzalatmak için bir süredir arıyor. Nerede olduğunu bana söyleyebilir misiniz?"

Kısa ve dikkatli bir sessizlik oldu. "Bana tahliye kararını mı getirdiniz?"

"Hayır." Kimliğimi çıkarıp kapının aralığından ona uzattım. Para makinelerinin banka kartlarını işlem yapmak üzere yutması gibi kimliğim de gözden kayboldu ve kısa bir incelemeden sonra yeniden geldi.

"Bir saniye bekleyin. Bakalım adresini bulabilecek miyim?"

Kapıyı aralık bırakmıştı. Ama güvenlik zinciri hâlâ takılıydı. Yeni bir umut ışığı doğmuş gibi hissettim. Belki de sonunda durumda bir gelişme olabilecekti. Şu önümüzdeki bir iki gün içerisinde Elaine'i bulabilirsem çok

şık olacak diye düşündüm. Bilgi bazen paradan daha önemliydi. Kapının önünde paspasın üzerinde dikilmiş bekliyordum. Paspasın üzerindeki B harfi açık renk kılların üzerinde koyu renk gölgelenerek işlenmişti. Florida'da paspasa gerek duyulacak kadar çamur var diye düşünüyordum. Üstelik bu ayakkabınızın altını kopartabilecek kadar sertti. Sol tarafıma göz attığımda, balkonun dışında tepesine doğru minik eteklerden oluşan palmiye ağaçları gördüm. Pat Usher geri dönmüştü ve benimle kapı aralığından konuşmaya devam ediyordu.

"Adresini atmış olmalıyım. Ama son duyduğumda, Sarasota'daydı."

Kapının önünde dikilip durmaktan yorulmuş ve sinirlenmişim. "İçeriye gelmemin sizce bir mahzuru var mı? Bu birisinden miras kalmış gayrimenkul ile ilgili bir mesele. Eğer belgeleri kendisine imzalatabilirim, iki üç bin dolar kazanacak." Açgözlülüğüne hitap et diye düşündüm. Kolay kazanca duyulan gizli arzuyu uyandır. Bazen parasız kalmış birisini yakalamak için böyle hilelere başvururum. Ancak bu defa bahsettiğim şey gerçektir dolayısıyla sesimin samimi bir tonu vardı.

"Sizi buraya yönetici mi yolladı?"

"Hadi... Bu kadar şüpheli olmanıza gerek yok. Ben Elaine'i arıyorum ve bu yüzden sizinle konuşmak istedim, hepsi bu. Çünkü onu nerede bulabileceğimi bana söyleyebilecek tek kişi sizsiniz.

Bir süre sessiz kaldık. Sanki ona bir zekâ testi uygulamaktaydım ve o düşünerek puanını biraz daha şişirmeye çalışıyor gibiydi. Fakat ben onu sıkıştırmalı ve bir an evvel ağzından laf almaya bakmalıyım. Bu belki de benim son şansımı ve harcamalıyım.

"Tamam" dedi isteksizce. "Bekleyin de önce üzerime bir şeyler giyeyim."

Sonunda kapıyı açtığı anda, iç çamaşırı giymeye üşendiğinizde başınızdan geçiriverdiğiniz, üzeri baskılı ince bir kaftan giyiyordu. Burnunun üzerinde bir. yara bandı vardı. Gözleri şiş ve çevresi maviden yeşile doğru hâlenmiş halkalarla çevriliydi ve her iki gözünün üzerinde de hâlâ sargıların izi vardı. Rengi sararmıştı. Bu haliyle ağır bir karaciğer iltihabı geçiriyor gibiydi.

"Bir süre önce trafik kazası geçirdim ve burnum kırıldı" dedi. "Şimdi insanların beni bu durumda görmelerini istemiyorum."

Kapıdan uzaklaşırken üzerindeki kaftan sanki rüzgârdan şişmişcesine kabarmıştı. Kapıyı arkasından kapattım ve onu izleyerek eve girdim, içerisi ahşap mobilyalar ve çeşitli pastel resimlerle süslenmiş bir yerdi ve hafifçe küf kokuyordu. Oturma odasının bir tarafındaki cam sürgülü kapı, üzeri kapalı bir balkona açılıyordu ve buradan ağaçların tepesindeki yeşil dallar ve banyo köpüğünü andıran beyaz bulutlar görünüyordu.

Kahve masasının üzerindeki kristal kutudan bir sigara aldı ve sonra gerçekten çalıştığına hayretle şahit olduğum bir masa çakmağıyla yaktı. Sonra bir koltuğa oturarak çıplak ayaklarını da önündeki masaya uzattı. Tabanları griydi.

"Oturun isterseniz."

Gözleri pek tekin değildi ve tahminime göre de elektrik yeşili bir lens takmaktaydı. Saçları gölgeli koyu sarı ve kendiminkileri hiç tutturamadığım ölçüde parlaktı. Şimdi bana biraz daha ilgi ile bakıyordu ve tavırlarından da hafifçe eğlendiğini anlıyordum.

"Kiminmiş bu miras?"

Bu tür soruları çok yalın ve direkt bir biçimde soruyordu. Çok keskin ifadelerle bilgi almak isterken karşısındakine sorduğu her şeyin yanıtını mutlaka bekler gibiydi. Bu gerçekten acayip diye düşündüm. Bir parça tedirgin olmuşum ve söylediklerime dikkat etmeye başladığımı farketdim.

"Bu Ohio'da birdenbire ortaya çıkıveren bir kuzen, anlaşılın."

"Size de biraz garip gelmiyor mu, sonunda ancak üçbin papel elde edebileceğin bir iş için özel detektif tutmak?"

"İşin içinde başka hissedarlar da var" dedim.

"Yanınızda Elaine'e imzalatmak istediğiniz evraklar var mı?"

"Önce onunla konuşmam lâzım. Onu arayan insanlar merak içindeler ve raporumda, Elaine'in nerede olduğunu da belirtmeliyim."

"Aman Tanrım, bu raporlara falan hiç gerek yok. Kendisini biraz yorgun hissediyordu ve dinlenmek üzere bir yerlere gitti, işte hepsi bu."

"Size aranızdaki ilişkiyi sormamın bir mahsuru var mı?"

"Yo hayır. Hiç önemli değil. Biz arkadaşız ve birbirimizi yıllardan beri tanırız. Florida'ya geldi ve beni aradı."

"Bu ne zaman oldu?"

"Galiba Ocak ayının ortaları filandı." Sigarasının külüne bakmaktan vazgeçerek soğuk bir ifadeyle tekrar yüzüme baktı.

"Ve siz o tarihten bu yana burada mı kalıyorsunuz?"

"Tabii, neden olmasın. Kendi evimin kontratı bitmişti ve Elaine bana buraya taşınabileceğimi söyledi."

"Pekâlâ, kendisi neden gitti?"

"Bunu ona sormalısınız."

"Ondan en son ne vakit haber aldınız?"

"Galiba iki hafta kadar oluyor"

"Ve sizi aradığında Sarasota'daydı. Öyle mi?"

"Evet, bana orada tanıştığı birileriyle kaldığını söylemişti."

"Kim olduklarını biliyor musunuz?"

"Bakın, beni kendisine arkadaşlık etmem için çağırıyor, çocuk bakıcılığı etmem için değil. Bu yüzden ona kimlerle takıldığını ve ne yaptığını sormak hiç aklıma gelmedi."

Bu sözcük oyununu sürdürürsek kazanamayacağımı hissettim. Pat Usher'ın zaman avantajı benden daha fazlaydı ve hemen konuyu değiştirdim.

"Bana onu bulmamda yardımcı olabilecek başka herhangi bir şey söyleyebilir misiniz?"

"Yardımcı olduğumun farkında değilim" dedi yılışıkça sırtarak.

"İyimser bir yaklaşım deniyorum" dedim sertçe.

"Umudunuzu kırmak istemezdim ama bütün bildiklerimi size anlattım."

"Şimdilik bu kadar. Size bir kartımı bırakacağım. Eğer onunla tekrar görüşürseniz, beni aramasını söyleyebilirsiniz?"

"Ha... Elbette. Hiç dert değil."

Kalkarken cüzdanımdan bir kart çıkararak masanın üzerine bıraktım.

"Anladığımı kadarıyla, buradaki insanlarla bazı sorunlarınız var?" dedim.

"Yaptıklarına inanabiliyor musunuz?" diyerek dertlenmeye başladı. "Kıramı peşin olarak ödedim. Ne çılgın partiler, ne de yüksek sesle müzik. Şikâyet etmeleri için hiçbir neden yok. Çamaşır makinesini bile kullanmıyorum ve çamaşırılarımı dışarıda yıkıyorum. Buna rağmen, şu yönetici bozuntusu benimle uğraşmayı sürdürüyor. Tabii benim aldırış ettiğim yok." Böyle söyleyerek ayağa kalktı ve beni kapıya kadar geçirdi. Sırtındaki kaftan şişerek onu olduğundan daha iri bir kadın gibi gösteriyordu. Mutfak tarafından geçerken tezgâhın üzerine dizilmiş mukavva kutular dikkatimi çekti. Pat'in birden dönerek benim bakışlarımı izlediğini farkettilim.

"Bulabilirsem yakın bir otel arayacağım. Son istediğim şey Şerifle didişmek. Aslında sizi Şerif zannettim. Bugünlerde, kadın Şerifler yaygınlaşıyor. Şerife'ler."

"Duydum."

"Peki size ne demeli.. Hayatınızı detektiflik yaparak kazanmak pek tekin bir şey değil."

Tam ayrılacağım sırada bir hayli konuşkan olmaya başlamıştı. Kalıp ağzından biraz daha laf almaya çalışsam mı diye düşünmeye başladım. Uzun bir süreden beri konuşacak kimse bulamayıp yalnız kalmış kimseler gibi şimdi de uzatmaya hevesli görünüyordu.

"Kendimi bir türlü bu işte buldum" dedim. "Ayakkabı satmaktan iyidir. Siz çalışmıyor musunuz?"

"Hayır, ben emekliyim ve bir daha asla çalışmayı düşünmüyorum."

"Siz şanslısınız. Benim pek fazla seçeneğim yok. Eğer çalışmazsam aç kalırım."

İlk defa olarak gülümsedi. "Bütün hayatımı talihimin dönmesini bekleyerek geçirdim. Sonra kendi şansımı kendim yaratmalıyım, diye düşündüm. Bilirsiniz işte, kimse sana bu dünyada karşılıksız bir şey vermez bu kesinlikle böyle."

Aşağıya park alanına doğru bakarken, söylediklerine katılıyormuş numarası yaptım.

"Artık gitmeliyim" dedim. "Fakat gitmeden önce size son bir soru daha sorabilir miyim?"

"Ne gibi?"

"Elaine'in diğer arkadaşlarından kimseyi tanıyor musunuz? Ona nasıl ulaşabileceğimizi, bize söyleyebilecek birileri olmalı değil mi?"

"Ben bunu bilemem" dedi. "O sürekli beni görmeye Lauderdale'e gelirdi. Bu yüzden buradaki arkadaşlarından hiç birini ben tanımıyorum."

"Bu defa onunla nasıl irtibat kurdunuz? Anladığımı kadarıyla buraya aniden gelmiş."

Bir anda şaşkınlıkla geriledi ve hemen sonra toparlandı.

"Ha evet, haklısınız gerçekten de öyle. Miami'de, havaalanından aradı ve hemen yoldan uğrayıp beni de aldı ve buraya geldi."

"Kiralık bir arabayla mı?"

"Evet. Beyaz bir Oldsmobile Cutlass."

"Burada gitmeden önce, ne kadar kaldı?"

Pat yeniden biraz kekeleye başladı. "Bilmem, herhalde birkaç gün kadar."

"Sinirli ya da üzgün gözüküyor muydu?"

"Bir dakika, bir dakika" dedi biraz sinirlenerek. "Bütün bunlar da ne demek oluyor? Ne düşündüğünüzü bilirim belki ben de birşeyler hatırlayabilirim."

"Emin değilim" diye cevap verdim. "Ancak her olasılığı hesaba katmalı ve mümkün olduğunca çok şey öğrenmeye çalışmalıyım. Santa Teresa'da onu tanıyan insanlar, böyle tek bir kelime bile etmeden ortadan kaybolmasının çok garip olduğunu söylüyorlar."

"Fakat bana nereye gittiğini söyledi. Bunu size daha önce de söylemiştim. O bir çocuk değil ki, her defasında insanlara telefon açıp nerede olduğunu ve nereye gittiğini söylesin. Ben bunda bir acayiplik göremiyorum doğrusu."

"Herhangi biri değil, kızkardeşi de kendisine hiç ulaşamadı."

"Peki peki. Arada sırada hassaslaşıyorum. Sizinle bir ilgisi yok ama bir an kendimi baskı altında hissettim. Beni mutlaka arayacağından eminim ve o zaman adınızı ve numaranızı ona vereceğim merak etmeyin."

"Buna çok memnun olurum."

Elini sıktım. Parmakları kuru ve soğuktu.

"Sizinle konuşmak, gerçekten de çok iyiydi" dedim.

"Sizinle de öyle" diye tekrarladı.

Tereddütle geri dönüp ona baktım.

"Eğer bir otele taşınırsanız, Elaine sizi nasıl bulacak?"

Bu defa gözlerinde o alışık olduğum sırıttan başka bir şeyler daha vardı.

"Şu yakın dostum Makowski'ye otelimin adresini bıraksam işe yarar mı?" diye sordu gülümseyerek, .

"Sanırım yarar. Teşekkürler."

4

Merdivenlere doğru yürüdüm. Arkamdan beni hâlâ izlediğini hissediyordum. Derken, kapanan kapısının sesini duydum. Park alanına doğru inmeye devam ettim. Otomobilime bindim ve çalıştırıp oradan uzaklaştım. Aslında, yan dairededeki komşuları, bayan Ochsner'la da konuşmak istiyordum ama bir süre beklemek daha iyi olur diye düşündüm. Şu Pat Usher denen kadında, beni rahatsız eden bir şeyler vardı. Bana söylediği bazı yalanlar olduğu doğrudu ancak onun hakkında böyle düşünmeme sebep olan yalnızca bu değildi. Ben de doğuştan yalancıyım ve bu işin ustalığını bilirim. Doğrulara mümkün olduğunca yakın olmasına gayret ederek yalan söylersiniz. Karşınızdakine bilgi vermeye can atıyor gibi gözükürsünüz ama aslında söyledikleriniz gerçek olmaktan çok yalnızca öyle bir etki vermeye yöneliktir. Pat'in, problemi de biraz fazla uçmuş olması ve ağzını kapatması gereken yerde aşırı detay vermesiydi. Mesela şu, Elaine'in kendisini Fort Lauderdale'den kiralık beyaz Cutlass'la aldığı hikâyesi yalandı. Çünkü Elaine araba kullanmıyordu. Tillie söylemişti bunu bana. Ancak şu an bu yalanı niçin söylediğini bilemiyorum. Ama önemli olmalı. Fakat beni asıl rahatsız eden şey, Pat gibi hiç klasi olmayan birini Elaine'in arkadaş olarak seçmesi idi. Tillie ve Beverly'nin bana söylediklerinden anladığım kadarıyla, Elaine bir parça züppe biriydi. Pat Usher ise ona göre biraz basit ve gösterişsizdi.

Birkaç blok ötede bir marketten aklımdakileri kaydedebilmek için iki küçük paket not kâğıdı aldım. Daha sonra 317 numaralı dairede oturan, bayan Ochsner'a telefon ettim. Sonunda açtı.

"Alo?"

Ona kendimi tanıttım ve nerede olduğumu söyledim.

"Az önce sizin orda Pat Usher'la konuştum. Fakat sizinle konuştuğumu bilmesini istemiyorum. Acaba buluşup görüşebileceğimiz bir yer var mı?"

"Bu çok eğlenceli olacak" dedi. "Durun bakayım ne yapabiliriz? Tamam. Ben asansörle çamaşırhaneye ineceğim. Hemen park alanının yanında sağ tarafta, biliyorsunuz değil mi? Siz beni oradan alırsınız."

"Oldu bu iş" dedim. "On dakikaya kadar geliyorum."

"Şunu onbeş dakika yapalım. Senin düşündüğünden daha yavaşım."

Ön koltuğa oturmasına yardım ettiğim yaşlı kadın elinde bastonu olduğu halde çamaşırhaneden topallayarak çıkmıştı. Ufak tefekt ve sırt çantası büyüklüğünde bir kamburu vardı. Bembeyaz saçları, başını hindiba çiçekleri gibi incecik sarmıştı. Yüzü bir bebeğinki kadar yumuşak ve kurumuş bir elma kadar buruşuktu. Artroz zavallı kadının ellerini korkunç biçimlerde bükmişti. Kemikli vücudunda asılıyormuş gibi duran bir ev elbisesi giymişti. Sol kolunun üzerinde iki elbise vardı.

"Bunları şu ilerdeki temizleyiciye bırakmalıyım" dedi. "İlerideki markete de biraz uğramak istiyorum. Evdeki bakliyat yarı yarıya azalmış." Her şeye rağmen enerjik bir ifadesi vardı. Sesi hafifçe titriyordu ve heyecanlıydı.

Şoför mahalline geçip oturdum ve otomobili çalıştırdım. Bu arada, binanın üçüncü katına da gözucuyla bakarak, Pat Usher'ın bizi izleyip izlemediğinden emin olmak istedim. Bayan Ochsner bana bir süre inceleyerek baktı.

"Telefondaki sesinden seni başka türlü düşünmüştüm" dedi. "Senin sarışın ve mavi gözlü olduğunuzu tahmin etmişim. Ne renk gözlerin? Gri mi?"

"Açık kahverengi" dedim. Bu arada gözlerimi görebilmesi için güneş gözlüklerimi hafifçe indirdim.

"Temizleyici ne tarafta?"

"Bana telefon ettiğin marketin hemen yanında. Bu saç stiline ne diyorlar?"

Dikiz aynasında saçlarıma bir göz attım. "Belli bir adı yok sanırım. Küçük bir makasla her altı haftada bir ben kendim hallediyorum. Uzun saçlarla uğraşmaktan hoşlanmıyorum. Neden, beğenmediniz mi?"

"Henüz bilemiyorum. Belki de yakışıyordur ama bunu söyleyecek kadar seni iyi tanımıyorum. Sen ne dersin? Ben telefonda düşündüğün gibi miyim?"

Ona şöyle bir baktım. "Telefonda bomba gibi çıkıyordu sesiniz" dedim.

"Senin yaşındayken öyleydim. Şimdi Ida gibi huysuz, geçimsiz diye düşünmemeleri için dikkat etmeliyim. Sevgili dostlarının hepsi öldü ve beni şu huysuz Ida ile yalnız bıraktılar. Her neyse, Elaine konusunda bir gelişme var mı?"

"Pek fazla yok. Pat Usher onun birkaç gün Boca'da kaldıktan sonra çekip gittiğini söylüyor."

"Hayır bu doğru değil."

"Emin misiniz?"

"Kesinlikle. Eve geldiği zamanlar daima duvarı hafifçe tıklattı. Bu bizim aramızda sanki bir çeşit işaretleşme gibiydi. Bunu yıllardır yapar. Sonra bir saat içinde gelir ve bizimle briç oynamak için planlar yapardı. Bunun bizim için ne kadar önemli olduğunu çok iyi biliyordu."

Temizleyicinin önünde otomobili park ettim ve koltuğun üzerine bıraktığı iki elbiseyi alarak indim.

"Şimdi geliyorum" dedim.

Bayan Ochsner beklerken ben de onun iki işini tamamlayıp döndüm. Otomobilde oturup konuşmayı sürdürdük. Ona Pat Usher'la yaptığımız konuşmanın bütün ayrıntılarını anlattım.

"Pat hakkında ne düşünüyorsunuz?" diye sordum.

"Çok agresif ve saygısız biri" dedi. "Bir keresinde beni terbiye etmeye bile kalkıştı. Bazı günler balkonda oturup güneşlenirdim ve o da benle konuşurdu. Çok sigara içenlerin üstüne sinen isli pis bir kokusu vardı."

"Neler konuşurdunuz?"

"Pek entelektüel şeyler olduğu söylenemez. Çoğu zaman yemek içmekten bahsedirdi. Oysa ağzına sigaradan başka bir şey koyduğunu görmedim. Çok benmerkezci biridir. Bana benimle ilgili tek bir soru sorduğunu hatırlamıyorum. Aklına gelmezdi bile. Onunla konuşurken sıkıntıdan ölecek gibi olur ve i bir an evvel ondan kurtulmaya bakardım. Kabalığı biraz da onu onaylamadığımı bildiğindendi. Kendine pek fazla güveni olmayan insanların, cahillik ve yetersizliklerini ortaya çıkarmaktan korkmak gibi ortak bir hassasiyetleri vardır."

"Elaine'den bahseder miydi?"

"Ah evet. Yalnızca onun bir yolculuğa çıktığını söyledi. Elaine'in önce buraya gelip, sonra da başka bir yere gitmesi, daha önce hiç şahit olmadığım bir şeydi. Bana biraz tuhaf ve anlamsız geldi."

"Elaine sizce burada başka birileriyle de görüşüyor olabilir mi? Mesela bir dost, bir akraba?"

"Bunu biraz düşünmeliyim. Kuşkusuz arkadaşlarının çoğu California'da olmalı, çünkü zamanının çoğunu orada geçiriyor."

Bir süre daha başka şeylerden konuştuk. Saat 11.15 olmuştu. Ona teşekkür ettim ve tekrar götürüp bulduğumuz yere bıraktım. Ayrılmadan önce oha kartımı verdim ve ihtiyacı olduğunda beni arayabileceğini söyledim. Arkasından bir süre asansöre doğru topallayarak gidişini izledim. Yürüyüşü çok düzensizdi. Kuklalara benziyordu. Bana doğru dönüp bastonunu salladı ve yoluna devam etti. Bu sefer çok bir şey anlatmamış olmasına rağmen, ben geri döndükten sonra burada olup bitenleri bana rapor edebileceğini umuyordum.

Otomobili plaja doğru sürdüm ve bir süre içinde oturup, not defterime yaptığım araştırmada bugüne kadar saptayabildiğim her şeyi kaydettim. Yaklaşık bir saat kadar oturup yazmaktan elime kramp girmişti. Ama bütün bu detaylar, belleğimde henüz tazeyken not almalıyım. Daha sonra işimi bitirdim, ayakkabılarımı çıkarttım ve otomobili kilitleyerek plajda yürümeye başladım. Koşmak için hava çok sıcaktı ve üstelik ben uykusuzluktan sallanmaktaydım. Okyanustan gelen rüzgâr tuz kokuyordu. Yüzeyde dalgalar hafifçe ve köpürmeden yuvarlanıyordu. Okyanus ışıllı parlayan bir maviye bürünmüştü ve kumların arasında bir yığın egzotik istiridyeye kabukları vardı. Oysa California sahilleri yosun ve çevreye atılmış bir sürü kola tenekesi ile doluydu. Bir süre kumların üzerine uzanıp güneşin altında hafifçe uyuklamak istedim. Oysa yolcu yolunda gerekti.

Öğle yemeğimi yol üstünde, üzeri pembe maden tozuyla kaplanmış bir kafeteryada sesi sonuna kadar açılmış bir radyodan bas bas bağırarak İspanyolca dil dersi eşliğinde yedim. Zaten yediklerim de en az İspanyolca kadar anlaşılmazdı. Ziyafette kara fasulye çorbası ve bir çeşit etli pide vardı. Öğleden sonra saat dörtte California'ya dönmek üzere yeniden uçaktaydım. Florida'da oniki saatten az bir zaman kalmıştım ve Elaine konusunda ne kadarlık bir gelişme sağlayabildiğimi hesaplamaya çalışıyordum. Belki de Pat Usher bana Elaine'in Sarasota'da olduğunu söylerken yalan söylemiyordu ama bu yine de şüpheliydi. Şimdi bir an evvel evime dönmekten başka bir dileğim yoktu ve uçak LA. havaalanına inene kadar ölü gibi uyudum.

Ertesi sabah büroma gittiğimde ilk iş olarak Talahassee, Florida trafik şubesi, motorlu taşıtlar bölümüne ve yine Sacramento'daki aynı bölüme, sürücü belgesi kayıtlarını isteyen bir form doldurarak yolladım. Amacım Elaine'in son altı ay içinde bu iki yerden birinde kendi adına bir ehliyet alıp almadığını saptamaktı. Aynı zamanda, yine bu iki yerden herhangi bir araç ruhsatı çıkarıp çıkarmadığını da zayıf bir olasılık olmasına karşın bilmek istiyordum. Dört zarfı da kapatıp dışardaki posta kutusuna attıktan sonra telefon

rehberini aldım ve Elaine'in oturduğu yere yürüyüş mesafesi yakınlığındaki seyahat acentelerinin adres ve numaralarını aramaya başladım. Onun seyahat planlarını ve uçuşlarını öğrenmeyi umuyordum. Elaine'in Miami'ye vardığına dair tek bilgi Pat Usher'dandı. Belki de Santa Teresa'daki havaalanına hiç ulaşamamıştı. Ya da herhangi bir noktadan aktarma yaparak yoluna devam etmişti. Her nasıl olmuşsa olsun bütün bunları bir kontrol edip saptamalıyım. Bütün detayları sanki bir kuyumcu büyüteci altında inceliyor gibiydim. Bir özel detektifin yaşamında sabırsızlık, yüreksizlik ve derbederliğe hiç yer yoktu. Bunun ev kadınları için de geçerli olduğunu düşündüm.

Benim araştırma yöntemim işte böyleydi. Sonu gelmeyen notlar, tekrar tekrar başvuru bilgi kaynakları ve kimi zaman hiçbir yere varmayan ipuçlarıyla araştırmamı geliştirmeye çalışmak. Genellikle aynı yerden inatla ve metodik bir çalışmayla başlardım. Neyin önemli olduğu ilk başta asla bilinmez. Herşey ayrıntıda yatar; zor bir süreç içinde toplanan verilerde.

Bugünlerde anonim kalmak çok zor. Hemen herkes hakkında bilgi almak mümkün: Mikrofişlerdeki kredi dosyaları, evlenmeler, boşanmalar, araç ruhsatları, servis kayıtları, davalar, vasiyetnameler, doğumlar ve ölümler. Eğer suç işlemiş ve izinizi kaybettirmek istiyorsanız her şeyi nakit ödemelisiniz. Aksi takdirde her detektif, ya da herhangi bir meraklı vatandaş bile sizi bulabilir. Beni şaşırtan ortalama insanın neden daha fazla paranoyak olmadığı. Bizim kişilerle ilgili bilgilerimizin kaynağı çoğu zaman resmi kayıtlardır. Bütün yapacağınız bakmak. Polis ve devlet kayıtları dışında kalan bilgiyi de aslında komşular sizinle bedava paylaşmaya gönüllüdür. Şimdiye kadar uyguladığım bütün bu yalın metodlarla Elaine'e ulaşamazsam, daha dolaylı yolları denemek zorunda kalacaktım. Boca'ya gitmek üzere her zamankinden iki hafta önce yola çıkmıştı. Tillie'nin söylediğine göre hiç sevmediği halde gece yolculuk etmişti. Tillie'ye hasta olduğunu ve doktorun tavsiyesi üzerine gittiğini söylemiş. Ama bunun doğruluğunu teyid etmek şu an mümkün değildi. Elaine yalan söylemiş olabilir ya da Tillie bana yalan söylüyor olabilir. Bütün bildiğim Elaine'in, Pat Usher'ı Sarasota'ya gittiğini söylemesi için geride bırakarak ortadan kaybolmuş olduğuydu. Şimdilik, bütün bunları niçin yapmış olabileceğine dair bir fikrim yoktu ve daha ortaya çıkarmam gereken pek çok şey vardı.

Seyahat acentelerinin sayısını altıya indirdikten sonra Beverly Danziger'ı arayarak ona Florida'da yaptığım araştırmayı anlattım. Şu ana kadar pek fazla birşey elde edememiş olmama rağmen onu konuyla ilgili aydınlatmak istedim. Ayrıca, ona sormak istediğim birkaç soru da vardı.

"Bana ailenizden biraz bahseder misin?" dedim. "Anne ve babanız hayatta mı?"

"Hayır, maalesef yıllar önce öldüler. Biz hiçbir zaman, birbirine bağlı ve yakın bir aile değildik zaten. Onun görüştüğü amcalar, kuzenler falan olduğunu da zannetmiyorum."

"Mesleği neydi? Ne çeşit işlerde çalıştı?"

Beverly gülerek. "Görüyorum ki, Elaine'in nasıl biri olduğunu henüz tam olarak anlayamamışsın" dedi. "O yaşamı boyunca parmağını bile oynatmadı."

"Ama bir sosyal güvenlik kartı var" dedim. "Eğer herhangi bir işte çalışmışsa bu bana yeni bir araştırma fırsatı verir. Kimbilir zevk için garsonluk bile yapıyor olabilir".

"Herhangi zaman bir işte çalıştığını zannetmiyorum" dedi. "Belki eskiden bir ara bir şeyler yapmışsa da dönüp yeniden aynı işi yapacağını hiç zannetmem. Elaine şımarık biridir. Her istediğini elde edebileceğini sanır ve bazen size ait olanları da gözünüzün önünden alır ve buna engel olamazsınız."

Beverly'nin geçmişle ilgili anlattıklarını daha fazla dinleyecek durumda değildim. "Bak, gel her şeyi yeni baştan ele alalım. Polise kayıp raporunu verelim. Olayı tümüyle yeniden düşünmeye başlayarak bazı olasılıkları daha verimli bir biçimde değerlendirmeye çalışalım. Bu durumda inan bana, her şey çözüme yardımcı olabilir."

Uzun bir sessizlik oldu. Telefonu kapattığını düşündüm. "Hâlâ orada mısın?" diye sordum.

"Evet, buradayım" dedi. "Yalnızca düşünüyorum, neden ille de polisle görüşmek istiyorsun"

"Çünkü atmamız gereken bir sonraki mantıklı adım bu. Belki o Florida'da bir yerlerde ama ya değilse. Şimdilik sadece Pat Usher'ın söylediği kadarını biliyoruz. Niçin biraz daha kapsamlı bilgiler elde etmeye çalışmalıyım. Burada ve Boca Raton'daki polis merkezlerini arayıp, ne tür bilgiler bulabileceklerini görebiliriz. En azından, resmini bütün bölgelere geçerler ve biz de ölü, hasta ya da tutuklu olup olmadığını öğrenebiliriz."

"Ölü mü?"

"Bak, affedersin. Biliyorum bu sözcüğü duymak insanın üzerinde iyi bir etki bırakmıyor ancak kastettiğim, ille de öyle olması gerekmez. Ama polisin ulaşabileceği bazı bilgilere biz ulaşamayız."

"Buna inanmıyorum" dedi. "Bir tek onun imzasına ihtiyacım vardı. Bir özel detektif tutarak onu en kolay ve en kısa yoldan bulabileceğimi düşünmüştüm. Bunun polis işi olduğunu; düşünmüyorum. Yani, senden istediğim, polisi kesinlikle bu işe karıştırmaman."

"Tamam" dedim. "Ama benden kızkardeşini bulmamı isteyip sonra denemem gereken yolları kesemezsin."

"Bu işe polisi karıştırmak istemiyorsam neden kesmeyeyim ki. Ben yalnızca araştırmayı şimdiki gibi sürdürmeni istiyorum, hepsi bu."

Bu defa sessiz kalma sırası bendeydi. Onun tedirginliğinin nedenini düşünüyordum. "Beverly, anlayamadığım bir şey mi var? Bu işin peşini bırakmamı ister misin?" diye sordum.

"Şimdilik bilemiyorum" dedi. "Bırak biraz düşünüyüm, seni sonra ararım. Doğrusunu istersen işin bu noktaya kadar gelebileceğini düşünmemiştim. Belki de avukat Bay Wender işlemleri onsuz da tamamlayabilir. Ya da belki bir açık nokta bularak onun hissesini Elaine tekrar dönüp gelene dek ayrı tutabilir."

"Fakat iki gün önce bu şekilde düşünmüyordun" dedim.

"Belki de bir hata yaptım" dedi. "Neyse, sen şimdilik bunun üzerinde fazla durma. Eğer sürdürmeni istersem seni yine ararım. Tamam mı? Bu arada bana şimdiye kadar ki gelişmelerle ilgili bir rapor ve ayrıntılı bir fatura gönderebilir misin. Bundan sonra ne yapılması gerektiğini kocamla konuşmam gerekiyor."

"Pekâla" dedim şaşkın bir halde. "Fakat şunu bil ki, ben onun akıbetini iyice merak etmeye başladım."

"Etmeyiver" diyerek telefonu kapattı.

Ahize elimde, kalakalmıştım. Bütün bu olanlara bir mana veremiyordum. Kardeşini hiç merak etmiyor olamazdı. Ama mesajını da almıştım. Beni kovmamış, ancak işi bir süre için bırakmamı söylemişti. Ve teknik olarak onun talimatları dışında bu işe devam edemezdim. Sonunda notlarıma dönerek raporu yazmaya koyuldum. Engellenmişim, ancak her şeyi olduğu gibi bırakmaya da gönlüm razı gelmiyordu. Dosyayı karbonla yazarak, orijinalini alıp bir zarfa koydum ve üzerine Beverly'nin adresini yazdım. Ekinde şu ana kadar yapmış olduğum masraflara ilişkin bir döküm de vardı. Eğer araştırma sürmezse şimdilik hepsi bin doları aşmıyordu. Uçak bileti, kiralık otomobil, yaptığım vardiye telefon görüşmeleri ve yaklaşık otuz saatlik çalışma ücretimle birlikte, hesap 996 küsur dolar olmuştu. Buna göre verdiği 750 dolar avansla birlikte bana tam ikiyüz kırk altı dolar daha borçluymuştu. Bunu bana ödeyip hesabı temizleyeceğinden emindim. Bana öyle geliyor ki Beverly, bir detektif kiralamakla Elaine'in başına dert olmak ve böylece kendisine gereken imzayı atmadığı için onu cezalandırmak istemişti. Ancak sonra bu işin gittikçe büyüdüğünü farketmiş ve şimdi de kurtulmaya çalışıyordu.

Büroyu kapattım ve Beverly'nin raporunu eve dönerken yolumun üzerindeki bir posta kutusuna attım. Elaine Boldt hâlâ kayıptı ve bu da beni gittikçe daha çok rahatsız etmeye başlamıştı.

5

Telefonum sabaha karşı, saat 2.08'de çaldı.

Ahizeyi kaldırdığımda hâlâ uyumaktaydım.

"Kinsey Millhone'la mı görüşüyorsunuz?" Bu nötr bir erkek sesiydi ve sanki rastgele, telefon rehberinden adımlı okuyor gibiydi. Fakat her nasılsa onun bir polis olduğunu anlamıştım çünkü hepsinin konuşma tarzı birbirine benzerdi.

"Evet. Siz kimsiniz?"

"Bayan Millhone ben Santa Teresa polis müdürlüğünden devriye memuru Bededict. Bizi 594'le 2097 Via Madrina'da nolu apartmandan aradılar. Buradaki Tillie Ahlberg isimli bir hanım bizden mutlaka sizi aramamızı istedi. Şu anda bir bayan polis kendisine nezaret ediyor. Fakat o mutlaka sizi görmek için ısrar ediyor. Bize yardımcı olabilirsiniz, inanın çok makbule geçecek."

Dirseğimin üzerinde doğrulmaya çalışırken aynı zamanda beyin hücrelerimden birkaçı da çalışmaya başlamıştı.

"Bu 594 de ne oluyor?" dedim. "Meskene tecavüz ve taciz maddesi değil mi, o?"

"Evet efendim."

Açıkça görüyordum ki devriye Benedict telaşla gerekenden fazla bilgileri sıralayarak bir riske girmek istemiyordu.

"Bayan Tillie iyi mi?" diye sordum.

"Evet efendim. Kendisi herhangi bir zarar görmemiş, ama yine de üzgün görünüyor. Aslında sizi rahatsız etmek istemezdim ama teğmen de aramamızı onaylayınca aradık."

"Beş dakikaya kadar orada olacağım" diyerek telefonu kapattım.

Yorganı iterek açtım ve hemen gömleğimle blucinimi kaparak giydim. Bir taraftan da botlarımı ayağıma geçirmeye çalışıyordum. Genellikle yorganı kıvrırır, içinde çıplak uyurdum. Böylesi her defasında çekyatı açıp kapatmaktan çok daha kolaydı. Daha sonra banyoya gittim ve dişlerimi fırçalayıp yüzüme birkaç kez su çarptım. Ellerimle saçlarımı düzeltmeye çalışırken bir taraftan da anahtarları alarak hemen otomobile doğru yöneldim. Şimdi iyice ayılmıştım. Otomobile yürürken bir taraftan da, şu 594. maddeye kafam takılmıştı, işin faili Tillie Ahlberg olamazdı. Öyle olsaydı beni arayacağı yerde avukatını arardı.

Gece hava ayazdı. Sis sahili ve kasabanın bir kısmını sarmıştı. Boş yollar iyice pusluymuştu. Trafik lambaları her zamanki gibi kırmızıdan yeşile değişip durmaktaydı. Ortalıkta hiç otomobil yoktu. Her kırmızı ışıkta geçtim. 2097 numaranın önünde siyah beyaz bir polis otomobili park etmişti ve Tillie'nin zemin kattaki dairesinin bütün ışıkları yanıyor. Buna rağmen ortalık sakin gözüküyordu. Ne yanıp sönen kırmızı polis ışıkları ne de ortalıkta merakla koşuşturan komşular vardı. Zile bastım, enterkomdan kendimi tanıttikten sonra biri otomatik ziline basarak beni içeri aldı. Asansörün sağ tarafındaki kapıyı iterek hemen koridorun sonundaki Tillie'nin dairesine doğru koşturdum. Kapının yanında gecelik ve pijamalarıyla birkaç kişi

duruyordu. Üniformalı bir polis memuru da onlara dağılmalarını ve evlerine gidip yatmalarını söylemeye çalışıyordu. Derken beni farketti ve ellerini iki yana açarak, bu insanlarla ne yapacağım der gibi hafifçe gülümsedi. Hâlâ içkili yerlerde kimliği sorulabilirmiş gibi genç bir görünümü vardı. Ama yakından yüzüne bakınca yaşına ilişkin emareleri farkettim. Göz kenarlarındaki çizgiler bir hayli belirginleşmişti. Gergin teni çenesinin alt tarafına doğru yavaş yavaş gevşemeye ve kırışmaya başlamıştı. Öyle anlaşıyordu ki bu meslekte şimdiye dek gördüğü insan manzaraları tahammülünün çok ötesindeydi.

Elimi uzattım. "Bay Benedict mi?"

"Evet efendim" dedi elimi sıkarak. "Siz de Bayan Milhone olmalısınız. Sizinle tanıştığımıza memnun oldum ve buraya gelebilmenize de sevindim." Elimi sıkıca ama mesafeli bir biçimde sıkıyordu. Eliyle Tillie'nin aralık olan kapısını işaret ederek, "İsterseniz girebilirsiniz. Memur Redfern şu anda ifadesini alıyor."

Ona teşekkür ettim ve sağ tarafa doğru göz atarak daireden içeri girdim. Oturma odası sanki bir bomba düşmüşçesine darmadağın olmuştu. Bir süre durup inceledim. Böyle bir yerde böyle bir şiddet anlaşılabilir bir şeydi. Mutfağa gittim. Tillie orada masanın başında ellerini dizleri arasında birleştirmiş oturuyordu. Çilleri sanki yuvarlak yüzüne serpiştirilmiş kırmızı biber pulları gibi duruyordu. Kırk yaşlarında bir kadın polis masanın kenarında oturmuş not alıyordu. Kısa kesilmiş sarı saçları ve bir yanağının üzerinde de gül yaprağına benzeyen bir doğum lekesi vardı. Üzerindeki isim bandından adının Isabella Redfern olduğu okunuyordu. Tillie ile sanki köprünün üzerinden atlamaya hazırlanan birini sakın ve alçak bir tonda ikna etmeye çalışır gibi konuşmaktaydı.

Benim geldiğimi görünce Tillie'nin gözyaşları yanaklarından süzölmeye, bedeni titremeye başladı. Beni görmek, anlaşılan ona sınırlanabilecek tanıdık birinin varlığını hissettirmiş ve birden duygulanmıştı. Hemen gidip yanına çömeldim ve ellerini avuçlarımın içine aldım. "Tamam, tamam geçti artık" dedim. "Neler oldu burada?"

Konuşmaya çalıştı ama ağzından çıkan yalnızca plastik ördeklerin üzerine basılınca çıkan sese benzer bir sestti. Sonra bir parça toparlanıp anlatmaya başladı, "Biri içeri girmeye çalıştı. Uyandım ve yatak odamın kapısında duran o kadını gördüm. Aman Tanrım, kalbim duracak zannettim. Öylesine korkmuştum ki hareket bile edemedim. Derken hırıltılı bir ses çıkartarak birden oturma odasına doğru koştu ve her şeyi yırtıp parçalamaya başladı..." Tillie mendiliyle ağzını kapattı. Redfern'la bakıştık. Çok tuhaf bir olaydı bu. Sonra elimi Tillie'nin omzuna koydum ve hafifçe sarstım.

"Hadi artık Tillie" dedim. "Geçti artık, şimdi güvencedesin."

"Çok korktum, çok korktum. Bir an beni öldüreceğini sandım. Sanki bir manyak, bir deli gibiydi. Hırıltılar çıkararak ortalıkta dolaşiyor ve eline geçirdiği her şeyi kırıp parçalıyordu. Yatak odamın kapısını kapatarak kilitledim ve hemen 911 'i aradım. Sonra sessizlikten artık orada olmadığını ve gittiğini anladığım halde yine de polis gelene kadar yatak odamdan çıkamadım."

"Çok iyi, her şeyi çok, çok iyi yapmışsın. Çok korktuğunu da biliyorum ama artık hepsi geçti. İnan bana, korkman için artık hiçbir sebep yok."

Redfern öne eğilerek "Kadını tam olarak görebildiniz mi?" diye sordu.

Tillie başını olumsuz bir biçimde salladı. Yeniden titremeye başlamıştı.

Bu defa polis memuresi Tillie'nin ellerini tuttu. "Şimdi derin bir nefes alın ve gevşemeye çalışın. Her şey bitti ve artık her şey yolunda. Herhangi bir sakinleştirici ya da varsa biraz alkol sizi rahatlatacaktır."

Kalktım ve mutfak dolaplarını rastgele açarak bakınmaya başladım. Hiç içkiye benzer bir şey gözüme çarpmamıştı. Bir şişe vanilya ekstresi buldum ve cam bir bardağın içine boşalttım. Tillie ne olduğuna bile bakmadan, kaldırıp bir dikişte içti.

Sonra derin derin nefes almaya başladı. Hâlâ kendine gelmeye çalışıyordu. "Onu daha önce hiç görmedim" dedi daha sakin bir tonda. "Tam bir deli, bir çılgındı. İçeriye nasıl girebildiğini bile bilmiyorum" içerisi ev kurabiyesi kokuyordu.

Polis memuresi notlarından başını kaldırdı. "Bayan Ahlberg bu kadın içeriye zor kullanmadan girmiş olmalı. Hiçbir zorlama izi yok. Eskiden anahtar vermiş olabileceğiniz biri var mı? Evde kalan ya da siz yokken bitkilerinizi sulamasını istediğiniz biri var mıydı?"

Tillie önce olumsuzca başını salladı. Sonra durdu. Bana telaşlı bir bakış fırlattı.

"Elaine. Yalnızca onda bir anahtar vardı." Sonra polis memuresine döndü. "Benim üst katımda oturan komşumdur. Geçen yıl sonbaharda San Diego'ya kısa bir süre için gittiğimde ona bir anahtar bırakmıştım."

İşi ben ele alarak Elaine'in hikâyesini, kızkardeşinin gelip benden onu bulmamı istemesinden başlayarak anlatıyordum ki memure Redfern ayağa kalktı. "Biraz bekler misiniz," dedi. "Benedict'in de bunları duymasını istiyorum."

Saat sabahın 3.30'u oldu. Redfern ve Benedict işlerini bitirmişlerdi ve Tillie perişan bir haldeydi. Polisler giderken Tillie'ye, bugün bir ara karakola gelerek ifadeyi imzalaması gerektiğini söylediler. Ben de onlara Tillie kendine gelene kadar onun yanında kalacağımı söyledim.

Polisler tamamen çekip gittiğinde Tillie ve ben karşılıklı oturup endişeli gözlerle birbirimize baktık.

"Bu kadın Elaine olabilir mi?" diye sordum.

"Bilmiyorum" dedi. "Sanmıyorum. Ama ortalık çok karanlıktı ve ben doğru dürüst düşünemiyordum."

"Peki, ya kızkardeşi? Beverly Danziger ile hiç tanışmış mıydın? Ya da Pat Usher ile?"

Tillie başını yine olumsuzca salladı. Suratı hâlâ bir tabak gibi soluktu ve gözlerinin altı iyice morarmıştı. Yeniden ellerini dizlerinin arasına soktu, rüzgârın gitarın tellerine dokunuşu gibi hafifçe ürperdi.

Oturma odasına dönerek olup bitenleri daha yakından incelemeye başladım. Camlı sekreter masası yuvarlanmış ve boylu boyunca sehpanın üzerine kapanmıştı. Sehpa çökmüş duruyordu. Odadaki ikili koltuk yırtılmış, içindeki köpükler ortalığa saçılmıştı. Şimdi soluk ve renksiz bir et parçası gibi orada öylece duruyordu. Perdeler alaşağı edilmiş, pencere camları kırık. Abajur, dergiler ve saksılar, hepsi birden yerlere saçılmış, kırık çömlek parçaları, su ve ıslak kâğıt parçaları orta yerde kümelenmişti. Cinnet dedikleri bu olmalıydı. Şiddet başıboş bir halde buralarda kol gezmişti. Bu Elaine'in ortadan yok oluşuyla bağlantılı olmalı diye düşündüm. Bütün bu olanların herhangi bir şeyden bağımsız olarak gerçekleştiğine inanmak güçtü. Benim araştırmaya başlamam birilerini harekete geçirmiş olmalıydı. Beverly Danziger'in, bu geceyi nerede geçirdiğini öğrenmenin bir yolu olmalı diye düşünüyordum. Aslında o şık görünüşüyle çevrede taklalar atarak dolaşıyor olmasını hayal etmek biraz güçtü ama yine de emin olamazdık. Belki de bir tımarhane kaçkınıydı.

Gece uyanıp evin içinde tıslayarak dolaşan bir kadınla karşılaşmanın nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalıştım ve birden soğuk bir ürpermeyle hemen mutfağa döndüm. Tillie orada hâlâ hareketsizce oturmaktaydı. Gözlerini muhtaç bir biçimde gözlerime çevirdi.

"Hadi gel şu pisliği bir an önce temizleyelim" dedim. "İkimizde de uyuyacak hal kalmadı nasıl olsa. Hem sonra, bütün bunları sen yalnız başına yapmamalısın. Faraş ve süpürge nerede duruyor?"

Eliyle sandık odasını işaret etti ve bir iç çekişle ayağa kalktı. Birlikte işe koyulduk.

İşleri bir parça yoluna koyduktan sonra Tillie'ye, Elaine'in dairesine girip çevreye bir bakmak istediğimi söyledim. "Niçin?" diye sordu telaşla.

"Çıkıp bir bakmak istiyorum, belki kadın hâlâ oradadır."

"Ben de seninle geleceğim" dedi hemen.

Beni hayat boyu Ayı Yogi ve Boo Boo gibi izleyip izlemeyeceğini düşündüm. Yanına gidip sarıldım. Otomobilime kadar gidip gelene dek beni bir dakika beklemesini söyledim. Ancak olumsuzca kafasını salladı ve benimle birlikte dışarı çıktı.

Yarı otomatik tabancamı torpido gözünden aldım. Tabancam kesin tarifi biraz güç olmakla birlikte bir 32'likti. Çizgili fildişi bir kabzası ve sekiz mermilik bir şarjörü vardı. Bir özel detektif yalnızca araştırmalarla yetinip, etliye sütlüye karışmasa, pekâlâ uzun bir süre yaşayabilirdi. Ancak ne yazık ki, bu işte yalnızca kâğıt kalem kullanmak bazen yetersiz oluyordu. Karanlığın içinden çılgın bir kadının birdenbire, üzerime bir yarasa gibi atlayabileceğini düşünüyordum. Bir .32'lik belki tamamen durdurmaya yetmeyebilirdi ancak, yavaşlatabileceği muhakkaktı. Silahı blucinimin arkasına saklayıp asansöre yöneldiğimde Tillie de tam arkamdaydı.

"Böyle bir silah taşımanın kanuna aykırı olduğunu zannediyordum" dedi.

"İşte bu yüzden bir ruhsatım var" diye cevap verdim. "Fakat bu tür ateşli silahlar tehlikeli değil mi?"

"Elbette tehlikeli, ancak ne bekliyordun ki, oraya elime burulmuş bir gazete aramak mı gitmeliyim?"

İkinci kata vardığımızda Tillie hâlâ bunu düşünüyor gibiydi. Otomatiği çıkarıp emniyetini açtım ve mermiyi tabancanın ağzına verdim. Anahtar Elaine'in kilidine sokarak açtım ve kapıyı yavaşça geriye doğru araladım. Tillie küçük bir çocuk gibi koluma yapışmıştı. Bir an durup, içerideki karanlığı dinleyerek bekledim. Kalbim küt küt atmaktaydı. Fakat içeride ne bir ses ne hareket, hiçbir şey yoktu. El yordamıyla elektrik anahtarını buldum ve lambayı yakarak çevreye çabucak bir göz attım. Hiçbir şey yoktu. Tillie'ye, olduğu yerde durup beklemesini söyledim ve mümkün olduğunca sessiz daireyi dolaşmaya başladım. Işıkları yakarak odalara her girişimde en sevdiğim gizli ajan pozlarında durup etrafa gözetiyordum. Sonunda bütün söyleyebileceğim buraya hiç kimsenin girmemiş olduğu idi. Dolaplara ve yatakların altına baktıktan sonra derin bir nefes aldım. Tekrar ön kapıya döndüm ve Tillie'ye içeriye gelmesini söyledim. Ön kapıyı arkamızdan kapatarak kilitledik. Sonra döndüm, holden geçerek çalışma odasına girdim.

Elaine'in çalışma masasında dosyaları incelemeye başladım. Üçüncü çekmede pasaportunu buldum ve sayfaları hızla çevirmeye başladım. Geçerlilik süresi henüz bitmemişti. Üç yıl önce bir Nisan ayında Cozumel yolculuğundan sonra bir daha kullanılmamıştı. Pasaportu arka cebime koydum. Eğer hâlâ ortalıkta dolaşıyorsa pasaportunu kullanarak yurtdışına gitmesini istemiyordum. Hâlâ kafamı kurcalayıp duran bazı ayrıntılar vardı ve ben onları doğru dürüst tahlil edemiyordum. Kendi kendime omzumu silktilim ve zamanı gelince nasıl olsa her şey yüzeye çıkacak diye düşündüm.

Tillie'yi kapısına bıraktım.

"Bak" dedim. "İlk fırsatta ortalığı iyice araştırmalısın. Eksik ya da çalınan bir şey olup olmadığını tespit etmelisin. Polise gittiğinde, sana yine aynı şeyi soracaklar. Orada senden kayıp ya da çalınmış eşyaların bir listesini isteyecekler. Ayrıca senin evle ilgili bir sigortan yok mu? Belki onunla evdeki zararını tazmin edebilirsin."

"Bilmiyorum" dedi. "Bir bakacağım." Sonra, neredeyse yalvaran bir ifadeyle, ellerimi tuttu ve "Bir fincan çay içmek ister misin?" diye sordu.

"Tillie, keşke kalabilseydim" dedim. "Ama gitmeliyim. Apartmanda gelip sana arkadaşlık edebilecek birileri yok mu?"

"Belki şu 6. dairedaki hanım. Onun sabahları erken kalktığını biliyorum. En iyisi onu bir deneyeyim. Sonra "Kinsey" dedi. "Sana gerçekten çok teşekkür ederim. Her şey için."

"Bunu takma kafana" dedim. "Sana yardımcı olmak beni memnun etti. Şimdi git ve uyuyabilirsen biraz uyumaya çalış. Sonra görüşürüz."

Onu ağlamaklı, arkamda bırakıp, lobiye yöneldim. Otomobilime bindim ve tabancamı kılıfına koydum. Yeniden evime yöneldiğimde kafamda yığınla soru vardı. Ancak hiçbir şey düşünemeyecek kadar yorgundum. Eve geldim ve hemen tekrar yorganımın içine giriverdim. Gökyüzü yeni yeni griye dönmekteydi ve yakınlarda bir yerde horozun biri yeni başlayan günü öterek müjdeliyordu.

Telefon saat 8.00'de yeniden çaldığında tam sınırlarım yatışmaya başlamış ve manyetik bir güçle yatağımın içerisine çekilip tatlı ve ağır bir uykuya henüz dalmıştım. İki gün böyle uyandırılıyor olmak aslında insana ciddi birtakım psikolojik zararlar verebilir diye düşünüyorum.

"Ne?" diye mırıldanabildim yalnızca. Hatta birtakım hışırtılar dışında hiç ses yoktu. Aman Tanrım diye söyledim. Yoksa şehirlerarası bir sapık tarafından mı uyandırıldım? Yeniden "Alo?" diye bağırdım.

"Ah bu sensin. Önce, yanlış numara çevirmiş olabileceğimi düşündüm. Ben Julia Ochsner, Florida'dan arıyorum. Seni uyandırdım mı?"

"Önemli değil" dedim. "Sizi daha yeni görmüş gibiyim. Neler oldu?"

"Sana söyleyecek bazı haberlerim var. Duymak isteyeceğini düşündüm. Şu yan taraftaki kadının sana söyledikleri doğru sanırım. Elaine gerçekten Ocak ayında buraya gelmiş, en azından Miami'ye kadar gelmiş olduğu kesin."

"Gerçekten mi? Bunu neye dayanarak söylüyorsunuz?"

"Çöp tenekesinde onun uçak biletini buldum" dedi kendinden memnun bir tonla. "Ne yaptığımı söylesem inanmazsın. Bir sürü paketler, kart ve çöplerle dolu kutuları çıkarmış bir yerlere gitmeye hazırlanıyordu. Ben de aşağıda, yöneticinin dairesine uğramıştım ve evime dönüyordum. Derken, kutulardan birinde bir uçak bileti gördüm. Tepede kutunun kenarına yakın bir yerde duruyordu. Kime ait olduğunu öğrenmek istedim. Kuşkusuz bunu ona soramazdım. Önce onun elinde birtakım giysilerle park yerine gitmesini bekledim, sonra koşarak gidip bileti oradan çaldım."

"Koştunuz mu? Siz mi?" diye inanamayarak sordum.

"Pekâlâ, tam olarak koştum sayılmaz, daha doğrusu hızlı bir sürünmeydi" dedi. "Farkettiğini sanmıyorum."

"Julia bunu niçin yaptınız? Sizi yakalayabilirdi."

"Onu hiç umursamadım. Çok eğleniyorum, Eve gelir gelmez yerlere yatıp buna kahkahalarla güldüm."

"Burada neler olduğunu asla tahmin edemezsiniz. Beni bu işten aldılar."

"İşten alındın mı?"

"Aşağı, yukarı. Elaine'in kardeşi araştırmayı bir süre için durdurmamı istedi. Ona polise kayıp raporu vermemiz gerektiğini söylediğimde karşı çıktı."

"Buna niçin itiraz ettiğini anlayamadım doğrusu."

"Bunu ben de anlamadım. Bilette Elaine'in Santa Teresa'dan ne zaman ayrıldığını okuyabildiniz mi?"

"Dokuz Ocak'ta ayrılmış. Dönüşü ise açık bırakılmış."

"Bu bilgi bir hayli yardımcı olacak. Bileti zahmet olmazsa bana postalayabilir misiniz? Belki bu arada Beverly de fikrini değiştirir."

"Ama bu çok saçma. Ya Elaine'in başı dertte ise, o zaman ne olacak."

"Ben kuralları uygulamak için para alıyorum. Ancak, insanlar benden birtakım araştırmaları yapmamı isterlerse yapabilirim."

"Ya seni ben tutarsam?"

Bir an tereddüt ettim ama tam olarak karşı da değildim.

"Bilmiyorum" dedim. "Bu iş gittikçe sarpa sarıyor. Önce Beverly ile olan ilişkiyi yeniden düzenlemeliyim. Onunla belli bir karara varmadan size kesin bir cevap veremem. Ancak bilmelisiniz ki, onun için ortaya çıkardığım bilgileri size veremem, sizinle her şeye yeniden başlamak zorunda kalabiliriz."

"Fakat benim seni tutmama Beverly engel olamaz, öyle değil mi? Yani tabii, önce sen onunla hesabını bitirmelisin."

"Tanrım, bütün bunları sabahın bu saatinde düşünmek, benim için çok zor. Fakat sonra düşünüp bir karara varacağım. Dönüp dolaşıp yine sizinle çalışmaya başlayacağımı hissediyorum. Bu işin içinde herhangi bir çıkar çatışması yok gibi gözüküyor. Fakat gene de Beverly'e bilgi vermemeliyim. Bakalım müdahale edecek mi?"

"Peki ver bakalım."

"Peki, siz bu işe para harcamak istediğinizden emin misiniz?"

"Elbette eminim. Benim ihtiyacımdan çok daha fazla param var. Elaine'e ne olduğunu da merak ediyorum. Üstelik çok da eğleniyorum."

"Peki o halde. Önce etrafı bir kolaçan edeyim, sonra sizi arayıp bilgi veririm. Ama Julia, lütfen siz bu süre zarfında rahat durun ve tehlikeli şeyler yapmayın" dedim. Bunun üzerine sadece bir kahkaha atmakla yetindi.

6

Duşun altında sıcak su bitene kadar kaldım. Sonra blucinimin üzerine pamuklu süveterimi giydim, botlarımı da ayağıma geçirerek diz boyu fermuarlarımı çektim. Geniş kenarlı, yumuşak deri, şapkamı giydim ve banyo aynasında nasıl gözüktüğüme bir baktım. Galiba yakışmıştı.

Önce doğruca büroma gittim ve Beverly Danziger'e iş ilişkimizin bittiğine dair bir mektup yazdım. Bunun Danziger'i sınırlendireceğinden emindim ve bu bana hoş bir his veriyordu. Yan taraftaki California Fidelity Sigorta şirketinin bürosuna giderek Beverly'e göndermek üzere hazırladığım ayrıntılı fatura ve son raporumun birer fotokopisini çektim. Daha sonra Floresta Polis karakoluna giderek orada Çavuş Jonah Robb'a Elaine Boldt'a ilişkin bir kayıp dosyası düzenlenmesi gerektiğini söyledim. Ona verdiğim form üzerindeki bilgileri daktilo ederken çavuşun parmakları tuşların üzerinde uçar gibi gidip geliyordu.

Otuzlu yaşların sonunda görünüyordu. Üniforması üzerine tam oturmuştu. Belki 10 kilo kadar fazlası vardı ancak bu çok itici görünmüyordu. Yine de daha fazla almamaya dikkat etmeli diye düşündüm. Kısa, koyu renk saçları özenle taranmıştı. Yüzü hafifçe yuvarlak ve sol elinin yüzük parmağında, kısa bir süre öncesine kadar orada olması muhtemel bir alyansın izi vardı. Birden yüzüme baktığında mavi gözlerinde yeşil hareler olduğunu farketdim.

"Buna eklemek istediğiniz başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Florida'daki komşusu ona ait bir uçak bileti bulduğunu ve bana göndereceğini söyledi. Bileti inceledikten sonra herhangi bir şey bulabilirsem yine sizinle konuşuruz. Ortalıkta Elaine'in Pat Usher isimli bir arkadaşı var. Ona göre Elaine Boldt Sarasota'ya gitmeden önce birkaç gün kendisiyle kalmış. Fakat doğrusu ya ben söylediklerine pek fazla inanmıyorum."

"Nasıl olsa yakında ortaya çıkar. Hepsini öyle olmuyor mu?"

Daha sonra yazdığını bir dosyaya koydu. "Siz de daha önce bir polistiniz değil mi?"

"Kısa bir süre için" dedim. "Fakat yürütemedim. Belki de biraz isyankâr biriyim. Ya sen? Sen ne kadar zamandır bu işi yapıyorsun?"

"Tam sekiz yıl oldu. Daha önce pazarlamacıydım. Çeşitli firmaların ilaçlarını satardım. Yeni model otomobillerle doktor muayenehanelerini dolaşıp onlara ilaç tanıtmaktan bir süre sonra sıkıldım. İşin hiç ilginç bir yanı yoktu. Aslında, ilaç satmak herhangi bir şey satmaktan farklı da değil. Fakat hastalıklarla uğraşmakta iyi para var." Ellerine, sonra da bana baktı. "Umarım, aradığınız hanımı bulabilirsin. Ben de sana yardımcı olmak için elimizden geleni yapacağız."

"Teşekkür ederim" dedim. "Seni hafta içinde tekrar ararım."

Çantamı alarak kalktım.

"Hey" diye bağırdı arkamdan.

Dönüp baktım.

"Şapkamı beğendim."

Gülümsedim.

Çıkarken ön masada Kimlikler ve Kayıtlar bölümünden Teğmen Dolan'ı gördüm. Üniformalı genç zenci bir memurla konuşuyordu. Bakışları beni yakaladığında konuşmasını yarıda keserek bana doğru geldi. Teğmen Dolan elli yaşlarında, yuvarlak ve torba suratlı bir adamdı. Başını keldi ve kalan birkaç tel saçını da elinden geldiğince usturuşlu dağıtarak boş yerleri doldurmaya çalışırdı. Onun bu çabasını hep çok gülünç bulurdum.

Onu her sabah banyoda aynanın karşısına geçmiş geriye kalan zavallı birkaç tel saçını, titizlikle ayarlayıp açık yerleri kapatmaya uğraşırken düşünmek beni çok güldürürdü. Çerçevesiz yarım camlı gözlük takıyordu ve buna henüz alışmamış olmalıydı. Çünkü beni gördü fakat kolayca seçemedi. Gözlüğün önce üzerinden, sonra da kafasını kaldırarak altından bakmaya çalışmış, sonunda çıkararak buruşmuş ceketinin cebine koymuştu.

"Merhaba Kinsey" dedi. "Seni o vurulma olayından bu yana görmemiştim. Nasıl gidiyor, o işi nasıl hallettin?"

Olayı yeniden hatırlamak canımı sıkıyordu. Bundan iki hafta önce bir araştırma sırasında birini vurarak öldürmüştüm. Bu olaydan çok etkilenmiştim ve bütün gücümle unutmaya çalışıyordum. Yeniden bundan söz edene kadar, bu işi aklımdan iyice uzaklaştırabilmiş olduğumu farketdim. Uzun zamandır hiç aklıma getirmemeye çalışıyordum. Ancak şimdi, yeniden bu kâbustan söz edilince, kendimi kalabalık içinde birden çırılçıplak kalmış gibi hissettim.

"İyiyim" dedim bakışlarımı kaçırarak. Birden o plajdaki geceyi yeniden hatırladım. O gece çöp bidonunun içinde saklanmışım ve birdenbire gözümü çarpan ışıkla yarı otomatik silahım elimde âdeta bir refleksi belirivermişti. İş o anda bir an evvel bitirebilmek için peşpeşe ve belki gereğinden de çok kez tetiğe basmışım. O kapalı alandaki patlamanın şiddetiyle kulaklarım çınlamaya başlamıştı ve aniden gaz kaçağına benzer bir tıslama sesi duymuştum. Derken bu hayalden hemen vazgeçtim. Teğmen Dolan orada öylece

durmuş, bana bakıyordu. Yüzünden bu olaydan hiç söz etmemiş olmayı dilediğini ve ağzını kapalı tutamadığı için kendisine kızdığını anladım.

Teğmen Dolanla ilişkimizde birbirimize daima mesafeli ve biraz da ters olmuştuk. Birbirimizin işine zoraki bir saygı duyuyorduk. Özel detektiflerden diğer meslektaşlarının çoğu gibi o da hiç hoşlanmazdı. Bizim yalnızca kendi işimize (her ne demekse) bakmamız gerektiğine inanır ve işin kanuni yönünü kendi gibi profesyonellere bırakmamızı isterdi. Benim hayalim ise birgün ikimizin iki ihtiyar gibi oturup çeşitli cinai dedikodular yapmamızdı. Fakat şimdi sözünü ettiği çok kişisel bir şeydi. Ve çok canımı sıkımişti. Tekrar gözlerine baktığımda bakışlarının bu defa ifadesiz olduğunu gördüm.

Başımı iki yana salladım. "Özür dilerim" dedim. "Beni birden çok şaşırttın. Sanırım hâlâ bu olayın etkisinden sıyrılmaya çalışıyorum." Aslında beni şaşırtan, birisini öldürmüş olmam ve sonra buna fazla aldırış etmememdi. Gerçi bu tam olarak böyle değildi. Aldırış ediyordum tabii ki ama yine aynı tehditle karşı karşıya kalsam aynı şeyi bir kez daha yapmaktan çekinmeyecektim. Her zaman iyi bir insan olduğuma inanmıştım. Ama şimdi 'iyi' insan'ı tarif ederken bir parça güçlük çekiyordum, iyi insanlar başkalarını öldürmezlerdi. Buna göre şimdi ben kendimi nasıl tanımlamalıyım?

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

Yeniden kafamı salladım ve konuya döndüm. "Kayıp birinin dosyasını bildirdim" dedim. Biraz tereddüt ettim. Kapı komşusunun öldürülmesi olayını araştırırken onun Elaine'le karşılaşmış olması ihtimalini düşündüm. "Sen geçen Ocak ayında şu Grice cinayetiyle ilgilendin mi?"

Yüzü ifadesizleşerek bana baktı. Şüphesiz ilgilenmişti. "Mesele nedir?" diye sordu.

"O olayda bitişik evde yaşayan Elaine Boldt isimli bir kadınla görüşüp görüşmediğini merak ettim?"

"Bu ismi hatırlıyorum" diye dikkatlice cevap verdi. Onunla telefonda görüşmüştük. Kendisine buraya da gelip ifade vermesini söyledim ama galiba gelmedi. Yoksa senin müşterin mi?"

"Hayır. Ben onu arıyorum."

"Ne kadar zamandan beri kayıp?"

Ona olayla ilgili bilgiler verdikçe aklına gelen olasılıkların benim daha önce düşündüklerimin aynısı olduğunu görüyordum. Santa Teresa bölgesinde her yıl kadın, erkek dört bin kadar kayıp olduğu bildirilirdi. Bunların çoğu tekrar bulunabiliyor ancak az da olsa bir kısmı buharlaşıp gidiyordu.

Teğmen ellerini cebine soktu ve ayaklarının üzerinde ileri geri sallanarak, "Geri döndüğünde ona mutlaka gelip benimle konuşması gerektiğini söyle" dedi.

Şaşırdım. "O iş henüz çözümlenmedi mi?"

"Hayır ve bu olayı oturup, seninle tartışacak değilim. Bölüm politikası, bilirsin." En sevdiği söz buydu.

"Aman Tanrım, Teğmen Dolan, ne olmuş yani" dedim. "Bunu zaten sizden isteyen kim." Güya prestijini korumaya çalışıyordu. Fakat ben onun bu ukala ve kendini beğenmiş tavırlarından artık çok sıkılmıştım. Kendisine sanki bildiğim her şeyi anlatmalıydım fakat o bana en ufak bir bilgi bile vermemeliydi. Bu defa çok kızmıştım, bunu o da farkettiler.

Bana gülümsedi. "Şu burnunu üstüne vazife olmayan işlere sokmak huyundan hâlâ vazgeçmediğini görüyorum" dedi.

"Sana yardımcı olacağım zamanlar da olur" dedim. "Bu arada Elaine Boldt'u bulup konuşmak istiyorsan kendin bulman gerekecek."

Hışımla dönüp çıkış kapısına doğru gittim.

"Hey, böyle davranmana hiç gerek yok" diyerek arkamdan seslenince tekrar yüzüne baktım. Beni sinirlendirmiş olmak onu bayağı tatmin etmiş görünüyordu.

"Ya, öyle mi" dedim ve çift çıkış kapısının bir kanadını iterek dışarı çıktım.

Dışarıda hava kararmıştı ve durup kendimi bir toplama ihtiyacı hissettim. Hiç şüphe yok ki adam beni sinirlendirebiliyordu. Derin bir nefes aldım.

Hava ılıktı. Saklandığı bulutun içinde parça parça ışılan güneş etrafa limon rengi bir ışıkla yansıyor. Çalılıklar açık yeşil bir parlaklık içindeydi, çimenler ise susuzluktan yapay bir görünüm almışlardı. Haftalardır yağmayan yağmur yüzünden Haziran ayı puslu sabahlar, kasvetli akşam üstleri ve serin gecelerle monoton devinimini sürdürmekteydi. Aslında, Teğmen Dolan'ın Marty Grice cinayetine ilişkin sözleri kafama takılmıştı. Bunun Elaine'in gidişiyle bir bağlantısı ya da dolaylı bir ilişkisi var mıydı acaba? Tillie'nin evindeki şiddet gösterisi ile ilişkiliyse pekâlâ Elaine'le de öyle olabilirdi. Acaba Elaine, teğmenin kendisine olayla ilgili sorduğu sorulara cevap vermekten kaçınmış ve bazı şeyleri gizlemeye çalışmış olamaz mıydı? En iyisi, geçmişe dönerek biraz araştırmalı diye düşündüm.

Bu düşünceyle hemen altı blok ötedeki basın bürosuna giderek oradaki görevliye Marty Grice cinayetiyle ilgili haberin yer aldığı gazeteyi görmek istediğimi söyledim. 4 Ocak tarihli gazetede haber bölgesel haberler sayfasında en çok üç santimlik iki sütuna geçmişti.

POLİSE GÖRE HIRSIZ GİRDİĞİ EVDE
KADINI ÖLDÜRDÜ VE CESEDİNİ YAKTI

Santa Teresa'da bir ev hanımı bölgenin batısında bulunan evinde dün gece yapılan bir soygun sırasında hırsızlar tarafından feci biçimde dövülerek can verdi. Cinayet Masası detektiflerine göre 2095 Via Madrina adresinde oturan, Martha Renee Grice (45) adlı talihsiz kadın önce ucu küt bir aletle dövülmüş, sonra üzerine yanıcı bir madde dökülerek yakılmıştır. Kurbanın cesedi feci biçimde yanmış olarak yangına müdahale eden itfaiye ekiplerinin yarım saat süren çalışmasından sonra bulunmuştur. Yangın komşular tarafından gece saat 9.55'te fark edilmiş ve yanan eve kapı komşu olan diğer iki ev de hemen tahliye edilmiştir. Olayda başka bir yaralanma olmadığı bildirilmiştir. Kundaklamayla ilgili araştırma polisler tarafından genişletilmektedir.

Olay bu kadar kısa bir haber olamayacak kadar büyüktü. Belki de polisler olayla ilgili araştırmaları pek fazla derinleştiremedikleri için haberini asgari düzeyde tutmuşlardı. Bu Teğmen Dolan'ın olumsuz tavrını ve işbirliği yapmak istememesini biraz açıklamaktaydı. Belki de yeterli delili yoktu. Çünkü bunun dışında hiçbir neden bir polisi bu derece ketum ve olumsuz bir hale koyamazdı. Defferime hemen gereken bilgileri kaydederek şehir kütüphanesine kadar yürüdüm. Oradan geçen ilkbahar dönemine ait olan şehir rehberini aldım. "Martha Grice ve Leonard Grice inşaat müteahhidi" rehberde 2095 Via Madrina adresinde yer almışlardı. Leonard Grice Martha'nın kocası olmalı diye düşündüm. Ancak gazete haberinde ondan hiç söz edilmemişti. Bütün bu olup bitenler sırasında acaba Leonard Grice neredeydi? Rehberde 2093 kapı numarasıyla onlara komşu oldukları gözükten Orris ve May Snyder da vardı. Meslek hanesinde Orris'in emekli olduğu yazılıydı ama nereden olduğu belirtilmemişti. Telefon numaralarını ve adlarını hemen kaydettim. Eğer bulabilirsem neler olup bittiğini dinlemek çok ilginç olacaktı. Belki de Elaine'in gördüğü fakat anlatmaktan çekindiği bazı şeyler vardı. Böyle düşündükçe, bu olasılık kafama daha bir yatar olmuştu. Üstelik bu olasılık araştırma ufku genişletebileceğim yeni bir alan olacaktı.

Otomobilimi park yerinden alarak yeniden Via Madrina'ya doğru yola çıktım. Şimdi saat 12.00'ydü ve lise öğrencileri yollan doldurmuşlardı. Kız öğrenciler, blucinler, şortlar, beyaz çoraplar ve yüksek ökçeli papuçlarıyla, erkekler de şort ve atletleriyle ortalıkta boy gösteriyorlardı. California'ya yaraşan sağlıklı, düzgün görünüşlü çocuklar çoğunluktaydı. Ancak aralarında üç beş tane Punk'çı da vardı. Bunların çoğu üzerlerinde paçavra gibi giysiler, çirkin ve harap atletlerle bazıları da askeri kamuflaj giysileri içerisinde sanki bir hava hücumuna hazırlanıyor gibi ortalıkta dolaşıyorlardı. Kızların yarısı, kulaklarının her birinde üç, dört küpe ve kimi zaman ıslak gibi duran kimi zaman da midilli kuyruğu gibi başlarının bir tarafından sanki su fışkırıyor izlenimi vererek sarkıttıkları saçlarıyla garip bir haldeydiler.

Otomobilin sitenin önünde park ettiğimde altı kız öğrenciden oluşan bir grubun kaldırımında ellerinde kokulu sigaralarla yürüdüğünü gördüm. Omuzlarında vatkalı, tırnaklarında yeşil ojeler ve koyu renk rujlarıyla sanki, 1943 yılındaki bir dans partisine gidiyor gibiydiler.

Konuşmalarının küçük bir bölümüne kulak misafiri oldum.

"Anlattıklarından bir b.. anladın mı sanki, seni geri zekâlı karı" ve "Bana bak o.....senin derdin ne ha?.. Ben sana ne yaptım ki?" diye sürüp giden konuşmalardı.

Kendi kendime gülümseyip geçtim ve kafamı çevirerek, Grice'ların evlerine doğru ilgiyle baktım. Doğramaları beyaz, bir buçuk katlı bir evdi. Önünde kalın kırmızı tuğla sütunların üzerine oturtulmuş "L" biçimli bir verandası vardı. Verandanın çatısının büyük bir bölümü yanmıştı. Avlu kazanmış gibiydi ve yeni cesur dallar verandayı kapatmaya çalışsa da ortalık yangından sonraki kahverengi ve kuru görüntüdeydi. Birinci katta ön pencerelerin çerçeveleri yangının sıçradığı bölgelerde siyah bir isle kaplıydı. Üzerinde geçmek yasaktır yazan bir levha asılıydı. Kurtarma ekiplerinin içeriye girerek her şeyi temizlemiş olup olmadığını merak ediyordum. Umarım henüz bunu yapmamışlardır diye düşündüm ama fazla şansım olmadığı da bir gerçektir. Aslında evi yangından hemen sonra o geceki haliyle incelemek isterdim. Keşke Leonard'la da biraz sohbet edebilseydim. Evde birilerinin yaşadığına dair hiçbir belirti yoktu. Bulduğum yerden bile kolayca altı aylık 'yanmış ahşap kokusunu alabiliyordum. Üstelik itfaiye hortumlarının sürtünmesiyle oluşmuş kırık ve çatlak tahtalar hâlâ onarılmamış, öylece durmaktaydı.

Elaine'in evine doğru gidiyordum ki birinin Grice'ların tahta bahçe kapısından geçerek geldiğini gördüm. Durup seyrettim. On yedi yaşlarında, saçlarını Mohawk kızıldeğerilerine benzer biçimde kestirmiş ve tepesinde beş santim uzunluğunda dikili bir tutam pembe kuru ot gibi bırakmış genç bir çocuk olduğunu gördüm. Başını önüne eğmişti ve ellerini üzerindeki asker gocuğunun ceplerine sokmuştu. Hemen onu daha önce, Elaine'in evinde ilk kez yaptığım araştırma esnasında evin ön penceresinden dışarıya bakarken gördüğümü hatırladım. Elinde aldırışsız sardığı bir esrarlı sigarayla caddenin aşağısında durmuş avare avare çevreye bakmıyordu. Bu işle onun ne ilgisi olabilir diye düşündüm ve soğukkanlılığımı muhafaza etmeye çalışarak ona doğru döndüm. O da tam Grice'ların bahçe sınırına varmıştı.

"Merhaba" diye seslendim.

Şaşırarak bana baktı. Gençlerin genellikle büyükleri selamlarken takındıkları bir tavırla, "Merhaba" dedi.

Yüzü genel görünüşüne pek uygun düşmüyordu. Derin ve yeşim yeşili gözleri, koyu renk kirpikleri ve yine koyu renk kaslarıyla tamamlanıyordu. Kaşlar burnunun üzerinde bir köprü gibi birleşmişti. Temiz bir cildi

vardı. Gülümseyince öndeki uzun dişleri hemen ortaya çıkmaktaydı. Sol yanağında gamzesi vardı. Bana bakarak geçiyordu ki hemen yetiştim, kolundan hafifçe tutarak yakaladım.

"Biraz konuşabilir miyiz?"

Yüzüme bir baktı sonra da hızlıca arkasını yokladı.

"Bana mı konuşuyorsun?"

"Evet. Seni karşıdan gelirken görünce biraz konuşmak istedim. Buralarda bir yerde mi oturuyorsun?"

"Ne? Ha, evet. Birkaç blok ötede oturuyorum. Bu benim amcam Leonard'ın evi, Geçerken, ona ait eşyalar çalınmasın diye kontrol ediyordum." Sesi yumuşak, neredeyse feminendi.

"Kastettiğin ne gibi eşyalar?"

Yemyeşil gözleriyle bana sorar gibi baktı. Gülümseyince bütün yüzü aydınlandı. "Sen polis falan mısın?"

"Özel detektifim" dedim. "Adım Kinsey Millhone."

"Vay, bu müthiş" diye bağırdı. "Benim adım Mike. Sen burada, evi falan mı bekliyorsun?"

Başımı salladım. "Hayır. Ben aslında başka bir işle ilgileniyordum. Bu yangın olayını duyunca ilgimi çekti. Yanan, senin yengendi değil mi?"

"Evet" dedi sırtarak. "Tanrım olanlar çok kötüydü. Demek istediğim aslında yengemle öyle çok yakın falan değildik belki ama amcam bu olaydan sonra iyice dağıttı. Bu başına gelenler çok b...tan." Sonra da uysalca, "Ah, affedersin," dedi. "Fakat gerçekten, hayata küsmüş gibi şimdi kızkardeşinin yanında kalıyor."

"Onunla nasıl görüşebilirim?"

"Birlikte kaldığı halamın adı Lily Howe fakat telefon numarası yanımda yok, keşke olsaydı, sana yardımcı olmak isterdim."

Yüzü kızarmaya başlamıştı. Pembe saçlar, yeşil gözler, gül rengi yanaklar ve yeşil asker gocuğu. Bu haliyle bir doğum günü pastasına benziyordu. Masum ve neşeliydi. Eliyle tepesindeki süpürge gibi saçlarını düzeltti.

Bu kadar endişelenmesinin sebebini anlamaya çalışıyordum. "Orada, arka tarafta ne yapıyordun?"

Geriye, bahçeye doğru baktı ve tedirgin bir biçimde omuzlarını silkeledi. "Asma kilidi kontrol ediyordum. Biraz paranoyak oldum galiba. Aslında, bunun için bana ayda on papel veriyorlar ve ben de bunu haketmeye çalışıyorum. Benden istediğin başka bir şey yoksa şimdi gidip öğle yemeğimi tıkmak ve sonra da okula dönmek istiyorum. Tamam mı?"

"Tabii. Belki seninle sonra yine görüşürüz."

"Tamam, bu çok iyi olur. Ne zaman istersen." Bana yeniden gülümsedi ve önce gözleri benimkilere takılı geri geri yürüdü. Sonra dönüp oradan uzaklaştı. Arkasından dar sırtına ve zayıf kalçalarına bir süre baktım. Onda sanki beni rahatsız eden bir şeyler var gibiydi. Ama bunun ne olduğunu çıkaramıyordum. Sanki bazı şeyler tam oturmuyordu. Şu biraz yapmacıklı yardımseverliği ve bakışları. Saf, hilekâr ve üstelik temiz vicdanlı bir çocuk. Oysa ben, onun bir vicdanı olduğuna bile inanmıyordum. Bu arada onu da bir araştırayım diye düşündüm. Sitenin avlusuna girdim.

7
Tillie'yi elinde bir hortumla yerleri sularken buldum. Suyun tazyiki yerdeki çerçöpü sürüklemiş götürüyordu. Palmiye yapraklarının ucundan sular damlıyor ve hortumun kauçuk kokusu ıslak toprak kokusuna karışıyordu. Yerdeki taş basamaklar kocaman eğrelti otları arasında sıkışıp kalmıştı. Tillie beni görünce gülümsedi ve hortumun tetiğini bırakıp suyun akışını durdurdu. Üzerinde bir tişörtle blucin vardı ve altmış yaşına rağmen bu haliyle bir genç kız gibi duruyordu.

"Hiç uyuyabildin mi?" diye sordum.

"Hayır. Ve camlar takılana kadar da burada kalmayacağım. Belki bir alarm sistemi taktırırm. Buraya gelip bir şeylerle meşgul olayım dedim. Yerleri sulamak insana çok huzur veriyor ve dinlendiriyor. Sence de öyle değil mi? Ama bu galiba yetişkinlere göre bir eğlence. Çünkü hatırlıyorum, ben küçükken babam elinden hortumu alıp bunu yapmama asla izin vermezdi."

"Karakola gittin mi?"

"Hayır. Henüz değil ve doğrusunu istersen gitmeye de pek bayılmıyorum."

"Ben kısa bir süre önce gittim ve Elaine için de bir kayıp dosyası düzenlettim."

"Ne söylediler? Herhangi bir bilgi alabildin mi?"-

"Pek fazla değil" dedim. "Ama ellerinden geleni yapacaklar. Marty Grice davasını soruşturan cinayet masası detektifine rastladım. Elaine'le bu davayla ilgili olarak görüştüğünü ve onu karakola çağırdığı halde Elaine'in bir daha hiç ortalarda gözükmediğini söyledi. Onun Florida'ya gidişi bu olaydan ne kadar sonraydı? Hatırlayabiliyor musun?"

"Pek emin değilim. Ancak galiba aynı hafta içinde gitti. "

Bu cinayet onu çok kötü etkilemişti. Bundan sana bahsettiğimi hatırlıyorum."

"Sen onun hasta olduğunu söylemiştin."

"Evet. Ama onda daima yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Bu cinayetin onu endişeden çılgına çevirdiğini ve şehir dışına çıkıp uzaklaşmanın iyi olacağını düşündüğünü söylemişti, Bir dakika bekle." Böyle söyleyerek, Tillie çalılıkların içine girerek musluğu kapattı. Sonra hortumun içinde kalan suyu boşaltarak

hortumu katlayıp kaldırdı. Fundalıkların arasından çıkıp dönerken ıslak ellerini pantolonuna silerek kurutmaya çalışıyordu. "Sence Elaine Marty'nin ölümüyle ilgili bir şeyler mi biliyordu?"

"Bu bence araştırmaya değer" dedim. "Dairesinin yan penceresinden onların evlerinin girişi gayet iyi görülebiliyor. Belki hırsızı gördü."

Tillie şüpheli bir ifadeyle, "Karanlığa rağmen mi?" diye sordu.

"Pek mantıklı gözüküyor değil mi?" diye söylendim. "Ama ben de nasıl düşünceğimi şaşırdım."

"Eğer katili görmüşse ve kim olduğunu biliyorsa, polise neden gitmesin?"

"Kimbilir? İnsanlar bazen bu gibi durumlarda panikler ve olaylara karışmaktan çekinirler. Belki o da kendini tehlikede hissediyordu."

"Eh, gerçekten sinirlenmiş ve korkmuştu. Ama o hafta hepimiz de aynı durumdaydık. Bu olay hepimizi aynı biçimde sinirlendirmiş ve korkutmuştu. Her neyse biraz içeri gelmek ister misin?"

"Evet. Biraz gelip, onun faturalarına bir göz atmak istiyorum. En azından kredi kartları hesaplarından ve onları en son nerede ve ne zaman kullandığından haberimiz olur. Yeni gelen bir şeyler var mı?"

"Yalnızca birkaç şey daha geldi. Dur da getirip sana göstereyim."

Tillie'nin lobiden geçerek koridorda ilerlemesini takip ettim.

Ön kapının kilidini açtı, oturma odasına gitti ve sekreter masasının bulunduğu tarafa doğru yöneldi. Kütüphanenin camları kırılmış olduğu için kilidi açmaya gerek yoktu. Tillie'nin biraz tereddüt ettiğini gördüm. Yüzünde biraz şaşkın bir ifadeyle işaret parmağını sanki poz veriyormuşcasına yanağına götürdü. "Bu çok garip" diye söyledi.

"Nedir garip olan?" diye sordum ve ben de kütüphaneli masanın önüne gittim. Raflarda bir gece önce yerlere düşüp dağılmış ve bizim tekrar toplayıp yerleştirdiğimiz kitaplar, bir küçük pirinç fil ve yine küçük bir çerçeve içinde ağzında bir sopa tuttuğunu görebildiğim bir köpek resminden başka hiçbir şey yoktu.

"Elaine'in faturalarını bulamıyorum. Oysa burada olmalıydılar" dedi. "Ama bu sence de garip değil mi?"

Tekrar masanın çekmecelerine döndü ve içindekileri birer birer yeniden gözden geçirmeye başladı.

Sonra mutfağa gitti ve yine geçen gece kırılan cam parçaları ve çeşitli döküntüleri koyduğumuz siyah plastik torbanın içini de araştırdı ama hiçbir iz bulamadı.

"Kinsey, inan bana masadaydılar" diye söylendi. "Kendi gözlerimle gördüm. Nereye gitmiş olabilirler ki? Bunu hiç anlamıyorum."

Sonra bana baktı ve açıkça göz önünde duran ihtimali farkediverdi.

"O almış olabilir mi?" diye sordu. "Hani şu, geçen gece eve girmiş olan kadın."

"Bilemiyorum Tillie" dedim. "Ama düşününce birinin sen evde olduğun halde evine gelip hiçbir neden yokken ortalığı alt üst edip gitmesi doğrusu pek anlamlı değil. Faturaları dün burada gördüğünden emin misin?"

"Elbette. Hatta yeni bir deste yapıp gelen faturaları da diğerlerinin yanına şu çekmeceye koydum. İşte tam buradaydılar. Ama dün gece buraları toparlarken onları tekrar görüp görmediğimden emin değilim. Sen hatırlıyor musun?"

Şöyle bir hafızamı yokladığımda faturaları yalnızca Tillie ile ilk konuşmamızda görmüş olduğumu hatırladım. Yine de biri onları niçin çalmak istesin diye düşünüyor ve buna bir anlam veremiyordum.

"Belki etrafı rahatça aramak için önce seni korkutup ayak altından çekilmeni istedi" dedim.

"Ve gerçekten de tam istediği gibi oldu. Çünkü öylesine korkmuşum ki, odamdan dışarı bir adım bile atmaya cesaret edemedim. Ama bunu neden yaptı? Bunu hâlâ anlayamıyorum."

"Ben de. Aslında faturalar çoğaltılarak saklanabilir ancak çok mecbur kalmadıkça bu zahmete ben de girmem doğrusu."

"Benim asıl kanımı donduran şey evimin anahtarının kimde olduğunu düşünmek."

"Bunda haklısın. Beni de cevaplanamamış bir dizi soru kadar çılgına çeviren başka bir şey olamaz. Bakalım, şu komşudaki cinayetle ilgili neler bulabileceğiz? O olayın bütün bu olanlarla bir biçimde ilişkisi olduğunu sanıyorum. Son zamanlarda Leonard Grice'la hiç konuştun mu?"

"Hayır. Olaydan bu yana onu hiç ortalıkta görmedim."

"Şu, diğer tarafta oturan Snyder'lara ne dersin? Bir şey biliyor olabilirler mi?"

"Belki de. Benim gidip onlarla konuşmamı ister misin?"

"Hayır. Sen o işi bana bırak. Ben hallederim. Yalnız son bir şey soracağım. Leonard Grice'ın pembe, Mohawk saçlı bir yeğeni var. Onu tanıyor musun?"

"Mike."

"Evet. İşte o. Sence geçen gece eve giren o olabilir mi?; Onunla geçen gün dışarda karşılaştığımda biraz konuştuk. Pek fazla iriyarı biri değil. Dolayısıyla gece karanlıkta görsen pekâlâ bir kadın olduğunu düşünebilirsin."

"Zannetmiyorum" dedi. "Belki o olmadığına yemin edemem ama yine de pek sanmıyorum."

"Aslında ben de cinsiyetle ilgili bu tür tahminler yapmayı pek sevmem ama yalnızca bir düşünceydi. Aslında herkes olabilir. Şimdi gidip şu Snyder'larla bir görüşelim. Bakalım, onlar neler söyleyecek. Kendine iyi bak."

2093 numaralı bu ev yanan komşu eve çok benziyordu. Aynı büyüklükte, aynı beyaz çerçeveler ve kırmızı üzeri pürüzlü tuğlalar. Ateş tuğlası görünümünde ama kötü birer taklit. SATILIK levhasının üzerine sonradan yapıştırılmış bir bantta SATILDI! yazıyordu. Büyük geniş bir ağaç avluyu gölgelendiriyor ve nemli, karanlık bir sarmaşık gibi sarkıp kendi gövdesini boğuyor, kapatıyordu. Girişteki basamağın üzerine çıktım ve alüminyum çerçeveli kapıyı hafifçe tıklattım. Ön kapının geniş camı iki çita arasında gerilmiş, beyaz ve şeffaf bir perdeyle kapatılmıştı. Birkaç saniye sonra biri perdeyi aralayıp baktı.

"Bay Snyder?"

Perdeyi bırakarak kapıyı araladı. Yetmiş yaşlarında, hafif toplu ve müşfik ifadeli bir adam belirdi. Bakışlarında bebeklere mahsus derin bir merak ifadesi vardı.

Kartımı çıkararak uzattım. "Adım Kinsey Millhone" dedim. "Birkaç dakika zamanınızı alabilir miyim. Hemen size komşu evde oturan Bayan Elaine Boldt'u arıyorum ve onun arkadaşı Bayan Tillie Ahlberg sizinle konuşmamın faydalı olabileceğini söyledi. Bana yardım edebilir misiniz?"

Snyder önce dış kapının mandalını açtı. "Elimden geldiği kadar yardım ederim" dedikten sonra kapıyı açarak bana içeri girmemi söyledi. Onun ardından içeri girdim, içerisi bir kutu gibi kapalı ve karanlıktı. Mutfaktan yemek kokulan geliyordu. Evin arka tarafından tiz sesli bir kadın bağırdı.

"Ne oldu, Orris? Kim var orada?"

"Tillie bize birini göndermiş."

"Kim?"

Yaşlı adam bana dönerek "Bir saniye bekleyin" dedi. "Karım avludaki çimenler kadar sağırdır. Lütfen bir yere oturun."

Bay Snyder tekrar içeri geçti ve ben de ahşap süslemeli bir koltuğa oturarak beklemeye başladım. Döşemenin kumaşı koyu kestane renkli yaprak baskılarla süslüydü. Koltuk eski çağlardan fırlamış gibiydi ve toz kokuyordu. Buna uyan, üzerinde yırtılmış gazeteler duran bir ikili koltuk ve alçak, maun bir sehpa üzerinde de oval cam bir kap vardı. İçinde bir sürü ıvır zıvır üst üsteydi. Köşeleri katlanmış birtakım kâğıtlar, seramikten sarmaş dolaş iki fare biçimli vazo, plastik çiçekler, bronzdan yapılmış dua eden eller biblosu, altı tane silgileri kemirilmiş kurşun kalem, ince şişeler, kısa süre önce içinin sütle dolu olduğu kenarlarındaki ince beyaz tabakadan anlaşılan bardaklar ve folyo kâğıda sarılmış ne çeşit olduğunu tam olarak anlayamadığım bir de kek vardı. Bay Snyder bu haliyle masayı dışarı çıkararak pekâlâ bir işportacı tezgâhı gibi kullanabiliirdi.

Arka odadan karısına sıkıntıyla yaptığı açıklamaları işitebiliyordum. "Kimse bana bir şeyler satmaya çalışmıyor" diyordu. "Tillie'nin yolladığı bir kadın yalnızca. Bayan Boldt'u aradığını söylüyor. Boldt! Hani şu Tillie'nin üst katında oturan kadın. Arada bir Leonard ve Martha ile kâğıt oynardı, hatırladın mı?"

Cılız bir ses karşılık verdi. Sonra yeniden Snyder'ın sesini duydum.

"Hayır, senin gelmene hiç gerek yok, ben icabına bakarım."

Yeniden görüldüğünde başını iki yana sallıyordu. Çenesi kızarmıştı. Göğsü kabarmış, belinin üst tarafına çökmüş gibiydi. Pantolonunu koca göbeğinin üzerine iyice çekmiş ve kemerle bağlamıştı. Paçaları bileklerinin üzerinde kalıyordu. Pantolonunu ikide bir, sanki yapmasa düşecekmış gibi asılıp çekiştiriyordu.

Ayağında çorapsız giydiği terlikleri vardı. Dar ve bembeyaz ayak bileklerinden kıllar fıskırıyordu.

"Şuradaki lambayı yakıverin" diye seslendi. "Cimrililiğinden karanlıkta oturmamızı ister. Bu yüzden evin içinde kör gibi dolaşıp durmak zorunda kalıyorum."

Ayaklı abajurun ipini, uzanarak çektim. Kırk watt'lık ampul hafif ve puslu bir ışıkla yandı. Holde ağır ağır ayak sürterek dolaşan birinin sesleri işitiliyordu.

Bayan Snyder önünde özel yürütecisiyle belirdi. Zayıf ve solgun gözüküyordu ve çenesi titremekteydi. Tahta döşeme üzerinde bir süre durup dinlendi. Yeniden hareket ettiğinde, ayakları yere yapışmış gibi garip bir ses çıkartıyordu. Sanki çıkan ses ıslak, silinmiş ve henüz kurumamış döşemeden geliyordu. Titreyen elleriyle tuttuğu yürütecine dayanarak durdu.

"Oturmak ister misiniz?" diye sordum.

Gözlerini, sesin kaynağını bulmak istencesine duvara doğru kaldırıp baktı. Kafası kuruyup, ufalmış bir kabak kadar küçüktü. Sanki içten içe çürümüş yumuşamıştı. Gözleri kısık ve ufacıktı. Alt çenesinde erimiş mum parçası gibi duran bir dişi vardı. Şaşırılmış görünüyordu.

"Ne?" diye sordu. Sorduğu soruya cevap alabilmekten umutsuz gözüküyordu. Bugünlerde kimsenin onun sorularına cevap verdiğini zannetmiyordum.

Snyder sabırsızca bana el etti. "Bir şeyi yok, merak etmeyin. Bırakın, biraz ayakta kalsın. Doktor mümkün olduğu kadar ayakta kalmasını tavsiye ediyor."

Onu izlerken kendimi rahatsız hissediyordum. Orada öylece, şaşkın ve âciz durmaktaydı. Bir yerlere tutunup kendisini çekerek ayağa kalkmayı keşfetmiş, ama sonra yeniden oturmayı beceremeyen bebekler gibiydi.

Bay Snyder onu önemsemeyen bacaklarını açarak koltuğa yerleşti. Kocaman hantal gövdesi, koltuğun üzerini bir anda kaplamıştı. Bütün dikkatini bana vererek konuşmaya başladı.

"Kırk yıldır, bu evde oturuyoruz" dedi. "1943 yılında burayı dört bin dolara almıştım. İddiaya girerim bu fiyata bir ev satın alınabileceğini hiç duymamışsındır. Şimdi bu ev en azından yüz elli bin dolar eder. Bu yalnızca arsanın ederi, evi saymıyorum. Burayı yıkar ve yerine ne isterlerse onu yaparlar. Allah kahretsin, zavallı karım artık yürütecini getirip dolaba bile koymaktan âciz. Bak şu bizim komşu Bay Leonard neredeyse evini tam yüz otuz beş bin dolara satıyordu. Bütün kâğıtlar tamamı ama son anda iş bozuldu. Ona çok üzülüyorum. Evi yandı, karısı öldü. Şimdiki gençlerin dediği gibi "karma"sı kötümüş."

Bunları aklıma not alırken o istekle anlatmaya devam ediyordu. Bu umduğumdan da iyiydi. Hiç laf açmak zorunda değildim. Ancak Elaine'in nerede olabileceğini ve kayboluşu ile komşuda olup bitenler arasındaki münasebeti ortaya çıkarabilecek biçimde konuşmayı yönlendirmeyi düşünüyordum ki o sırada Orris Snyder anlatmasını bitirmiş bana bakıyordu.

"Evi sattınız değil mi? Dışarıda SATILDI tabelasını gördüm."

"Evet satıldı" dedi tatminkâr bir edayla. "Çocuklar gelip her şeyi paketledikten sonra biz de emekliler yurduna taşınacağız. Rezervasyonumuzu yaptırık bile. Karım artık yaşlandı. Çoğu zaman nerede olduğunu bile unutuyor. Bir yangın çıksa hiçbir şeyin farkında olmaksızın yemek pişirmeye devam eder."

O sırada âdeta dizlerini kilitlemiş gibi kımıldamadan ayakta duran zavallı yaşlı kadına baktım. Neredeyse düşüp bayılacaktı ama buna pek aldırmış gibiymiş.

Snyder görünmeyen birinin sorusunu cevaplar gibi konuşmasına devam etti. "Evet efendim. Sonunda evimizi de sattık işte. Onu alın terimle temiz ve dürüst yoldan kazandığım dört bin dolarla satın almıştım ve şimdi, işte kâr diye ben buna derim. Ne dersiniz? Söylediklerim doğru değil mi?"

"Hiç fena değil" diye cevap verdim. O sırada karısına göz attığımda zavallı yaşlı kadının bacakları titremeye başlamıştı.

"Niçin yatağına dönmüyorsun May?" diyerek karısına çıkıştı. Bir yandan da bana karısının bu tavrını onaylamadığını belirten bir bakış attı. "İyi duyamıyor, işitme yeteneği gidip geliyor. Gözleri de ancak hareket halindeki şekilleri seçebiliyor. Geçenlerde şu yürütecinin bir ayağı sandık odasının kapısına takılı kalmış ve kurtulana dek tam kırk altı dakika orada ayakta uğraşıp durmuş. Zavallı yaşlı ahmak."

"Onu yatağına götürmenize yardım etmemi ister misiniz?" diye sordum.

Snyder yayıldığı üçlü koltuğun üzerinde zorlukla doğruldu ve karısının yanına yaklaşıp yüksek sesle bağırdı.

"Göt biraz uzan May. Daha sonra sana atıştırman için biraz kek getiririm."

Yaşlı kadın boş gözlerle kocasının boynuna doğru baktı. Fakat ben onun söylenen her şeyi kelimesi kelimesine anladığına yemin edebilirdim, inat ve huysuzlukla anlamaz görünmekte direniyordu.

"Lambaları niçin yaktın? Henüz gündüz olduğunu sanıyordum" dedi.

"Şu ampülü yakmak yalnızca, beş cent. Bunu mu dert ediyorsun?"

"Ne?"

"Diyorum ki, dışarısı zifiri karanlık ve sen hemen yatağına girip yatmalısın" diye haykırdı.

"Pekâlâ" diye söylendi. "Öyleyse gidelim."

Yürütecini yere vurarak, yalpalaya yalpalaya, yürümeye başladı ve geçerken gözü yeniden bana takıldı.

"Bu da kim?"

"Kadının biri işte" diye söylendi Snyder. "Ona, Leonard'ın talihsizliğini anlatıyordum."

"Ona o gece duyduğum çekiç seslerini de anlattın mı? Beni sabaha kadar uyutmamıştı. Duvara resim asar gibi durmaksızın, güm güm güm. Sonunda ilaç almak zorunda kaldım çünkü başım müthiş ağrıyordu."

"Bu aynı gece değildi May. Sana kaç kez söylemeliyim? O gece Leonard evde yoktu ve bu tür işleri evde yalnızca o yapar. Herhalde hırsızların duvara çivi çakarak resim asmaya çalıştıklarını düşünmüyorsun?"

Snyder bana baktı ve işaret parmağını şakağına dayayarak, kansının aklının pek yerinde olmadığını gösteren bir işaret yaptı.

"Güm, güm, güm" diye tekrarlamaya devam etti yaşlı kadın. Kendi kendine mırıldana mırıldana önündeki yürütecini sürükleyerek uzaklaşıp gitti.

"Artık iyice kendini kaybetti" diye arkasından söylendi Snyder. "Çoğu zaman altına bile işiyor. Oturma odasındaki bütün mobilyayı çıkarıp yatağına şu büfenin durduğu yere koyuyorum. Evlendiğimiz günden beri ondan daha uzun yaşayacağımı söyleyip durdum. Artık iyice sinirlerimi bozuyor. Bir et parçasıyla yaşamayı tercih ederim."

"Kapıda kim var?" diye Bayan Snyder içeriden ısrarla söylendi.

"Hiç kimse" diye cevap verdi Snyder. "Kendi kendime konuşuyorum."

Hole doğru söylenirken bile sesi herşeye rağmen şefkatliydi. Kocasının, onu zaman zaman kızdırmaya çalışmasını ya da kendisiyle ilgili yaptığı ufak tefek zalimlikleri anlarsa da aldırmaz gözüküyordu. Acaba karısı kırk altı dakika süreyle sandık odasının kapısına takılan yürütecini çıkartmaya çalışırken saat tutmuş muydu? Sonunda evliliklerin geldiği nokta gerçekten bu muydu? Şimdiye dek sokakta, elele zorlukla yürüyen yaşlı çiftlere hep özlemle dolu bakışımı hatırladım. Ancak kapalı kapıların ardında yaşlı çiftlerin ilişkisi belki de hep aynı hüsrandı. Ben her ikisi de, boşanmayla sonuçlanmış iki evlilik yaptım. Bu yüzden de zaman zaman kendimi kıyasıya eleştirdiğim olur. Ancak şimdi doğrusu pek emin değildim. Belki de kazançlı çıkan

benim diye düşünmeye başlamıştım. Aslında tek başıma yaşlanmayı şu ana kadar tanıdığım herhangi birisiyle yaşlanmaya tercih ederim. Bundan ötürü de kendimi yalnız ya da eksik hissetmiyorum. Fakat yine de bu konuda çok konuşmam. Bazı insanları özellikle erkekleri çok sinirlendiriyor bu düşüncelerim.

8

Bay Snyder oturma odasına döndü ve yeniden üçlü koltuğun üzerine çöktü. "Evet, nerde kalmıştık." "Şu, komşu evdeki yangın hakkında bana tam olarak neler söyleyebilirsiniz?" diye sordum. "Evi gördüm. Gerçekten çok kötü durumda."

Kafasını sanki bir TV röportajında sorulan sorulara cevap vermeye hazırlanıyormuş edasıyla salladı. "İtfaiye'nin gürültüsü beni gece saat onda uyandırdı. İki araç gelmişti. Zaten uykularım pek düzenli değil. Buraya doğru gittikçe yaklaşan siren sesiyle uyandım ve kalkıp hemen dışarı çıktım. Komşular sağa sola kaçışıp duruyorlardı. Evden görülmemiş siyahlıkta duman yükselmekteydi, itfaiyeciler sonunda yol açıp içeri girebildiler ve bir süre sonra ön balkonda alevler söndü. Arka taraf tamamen kurtuldu. Leonard'ın karısı Marty'i yerde yatarken buldular, işte tam orada" dedi parmağıyla önkapıyı işaret ederek. "Ben onu yakından görmedim ancak Tillie görmüş ve korkunç bir durumda, baştan aşağı kavrulmuş olduğunu söyledi. Kapkara, bir ağaç kökü ya da bir parça yanmış odun parçası gibiymiş."

"Gerçekten mi? Tillie bana bundan hiç söz etmemişti."

"O dumanı görmüş ve hemen 911'i aramış. Ben o sırada uyuyordum. Ancak itfaiye geldiğinde uyanabildim. Önce siren sesi gelip geçer diye bekledim ama sonra yanıp sönen lambaları da farkedince hemen kalkıp üstüme bir şey alıp dışarı fırladım. Zavallı Leonard evinde değildi. Dönüp geldiğinde yangını söndürmüşlerdi. Karısının öldüğünü söylediklerinde zavallı adam yolun ortasında yığılıp kaldı. Bir adamı böyle perişan halde daha önce hiç görmemiştim. Benim karım May bütün bu olan bitene rağmen hiç uyanmadı bile. İlaç almış ve bir süpürge kadar sağır uykuya dalmıştı. Onu gördünüz. Burada bir yangın çıksa rosto olacak."

"Bay Grice eve geldiğinde saat kaçtı?"

"Tam olarak bilemem. Ancak itfaiye geldikten on beş ya da yirmi dakika kadar sonraydı sanırım. Duyduğum kadarıyla o gece kızkardeşiyle yemeğe çıkmış. Döndüğündeyse karısını ölmüş buldu. Dizlerinin bağı çözülmüş bir durumda, kaldırımın üzerinde yığılıp kaldı. Rengi bembeyaz olmuştu, sokağın ortasında hırpalanıp atılmış boş bir çuval gibiydi. Zavallı Marty'i fermuarlı plastik bir torbanın içine koyup götürmeleriyle tahammül edilir bir şey değildi."

"Eğer onu plastik bir torbaya koyup götürdüyse, nasıl olur da Tillie cesedi gördü diyebiliyorsun?"

"Ah, şu Tillie. Her şeyi görür o. Ona sor. İçeri girebilmek için kapıyı yıktıklarında o da aradan sıkışıp içeri girdi herhalde. Böyle bir şeye nasıl tahammül edebildi anlamıyorum. Düşüncesi bile beni hasta ediyor."

"O zamandan beri Leonard kızkardeşiyle birlikte oturuyor, öyle mi?"

"Benim duyduğuma göre öyle. Kızkardeşinin adı Howe. Carolina caddesinde oturuyor ve kendisiyle görüşmek istersen rehberde telefonu var."

"Çok iyi. Bu akşamüstü onu görmeye çalışacağım. Umarım bana Bayan Boldt'un nereye gitmiş olabileceğine dair bir şeyler söyleyebilir."

Ayağa kalktım ve Snyder'a elimi uzattım.

"Çok yardımcı oldunuz" dedim. "Teşekkür ederim".

Snyder zar zor ayağa kalktı, elimi sıktı. Benimle kapıya kadar geldi.

Aklıma bir şey takılmıştı.

"Karınız, o akşam duyduğunu ileri sürdüğü şu çekiç sesleriyle acaba ne demek istemiş olabilir? Bir fikriniz var mı?"

"Ne konuştuğunu bilmiyor o" diyerek sabırsızca söylendi. "Kafasında her şey birbirine karışmış durumda."

"Umarım Bay Grice sonunda toparlanmayı başaracaktır, Zararını karşılayabilecek bir sigortası var mıydı acaba? Bu kendisine çok yardımcı olabilir."

Çenesini oğuşturarak, "Bunun altından pek kolay kalkabileceğini sanmıyorum" dedi. "Evet bir sigortası var. Hatta sigorta şirketlerimiz de aynı ancak bildiğim kadarıyla onlardan alabileceği miktar pek fazla değil. Evinin yanması ve karısının ölümüyle neredeyse bitti adamcağız."

"Aman Tanrım" dedim. "Bunu duyduğuma çok üzüldüm. Peki şu sigorta şirketi hangisi?"

"California Fidelity."

Kalbim birden hızla atmaya başladı. Bu bir şans diye düşündüm. Firmayı biliyordum ve hatta bir süredir onlar için çalışıyordum.

California Fidelity genel kapsamlı çalışan küçük bir sigorta şirketi idi. Hayat, sağlık, ev ve otomobil sigortalarının yanı sıra, bazı ticari konularda da sigortacılık hizmeti. Vermekteydi. San Francisco, Pasadena ve Palm Springs'te şubeleri vardı. Merkez ofisleri ise, Santa Teresa'da, şehrin tam ortasından geçen State caddesindeki üç katlı bir binanın ikinci katında bulunmaktaydı. Ofisim de onların katında, ayrı bir girişi olan, iç içe iki köşe odadan ibaretti. Kariyerimin başlangıcında C.I.F için çalışmış, yangın ve şüpheli ölümler konusunda çeşitli araştırmalar yapmıştım. Şimdi artık serbesttim ve tek başıma çalışıyordum. Aslında sona

ermiş birlikteliğimizi, kullandığım ofisin kirası karşılığında onlar için yaptığım birtakım rutin işlerle yine bir ölçüde sürdürmeye devam ediyorduk.

Kendimi hemen büroma attım ve telesekreterimi dinlemeye başladım. Işık yanıp sönüyorsa da banttın birtakım tıslamalar ve birkaç bip sesi dışında bir şey duyulmuyordu. Bir süre öncesine kadar canlı cevaplama hizmeti veren bir telefon şirketine de üyeydim ancak aldıkları notlar genellikle yetersiz ve yarım yamalak oluyordu. Üstelik müstakbel müşterilerimin başındaki belaları kalkıp yirmi yaşında daha numaralan bile doğru dürüst telaffuz edemeyen bir santral kıza anlatacak halleri yoktu. Belki bir telesekreterle konuşmak da insanlar için çok rahatlatıcı değildi ama en azından benim bir kadın olduğumu anlıyorlardı ve telefonlarına ikinci çalıştan hemen sonra cevap verebiliyordum. Posta henüz gelmemişi ve ben kalkıp kapı komşum, aynı zamanda California sigorta şirketinin müşteri ilişkileri sorumlusu Vera Lipton'la konuşmaya gittim.

Vera'nın bürosu büyük, kalabalık ve küçük odacıklar halinde bölünmüş bir alanın odasıydı. Her birimde bir masa, iki sandalye ve küçük bir dosya dolabı bulunuyordu. Vera'nın hücresi üzerinden yükselen kesif sigara dumanıyla hemen diğerleri arasından ayırt edilebiliyordu. Zira o büroda ondan başka sigara içen biri yoktu. Ayrıca fena halde Coca Cola tiryakisiydi ve içtiği Cola kutularını masasında biriktirir, her saat başı tasfiye ederdi. Otuz altı yaşında ve bekârdı. Etrafındaki erkekleri kolayca elde eder ve sonra hiç birinin kendisine uygun olmadığına karar verirdi. Bölümüne göz attım.

"Saçına ne yaptın böyle?" dedim, onu görür görmez.

"Dün gece hiç uyuyamadım. Kafamdaki bir peruk" dedi. Dişlerinin arasına yeni bir sigara koydu ve yakarken onu hafifçe ısırdı. Onun sigara içme stiline her zaman hayrandım. Şık, sofistike ve hep çok zarifti. Kafasındaki yer yer sarı çizgilerle sanki rüzgârda karışmış etkisi yapan peruğunu işaret etti.

"Saçımı bu renge boyamayı düşünüyorum" dedi. "Aylardan beri sarışın olmadım."

"Beğendim" dedim. Aslında saçlarının rengi, genellikle kumral ve hafifçe atılmış açık kıızıdan kıvılcımlarla aleve dek, pek çok değişik renkten oluşuyordu. Gözlük çerçevesi kaplumbağa kabuğu desenli, camları ise büyük yuvarlak ve buzlu çay rengindeydi. Gözlüklerini öyle yakıştırırdı ki gören kadınların, kendilerinde de görme bozukluğu olmasını dilemeleri işten bile değildi.

"Hayatında yeni biri olmalı" dedim.

"Aslında iki tane var" dedi gülümseyerek. Fakat dün gece onlarla düşündüğün şeyleri yapmıyordum. Yeni teknolojik gelişmeler ve çalışmalarla ilgili bir kitap okudum. Laserler, analog ve sayısal dönüştürücülerden bahsediyor. Dün şu elektrik olayını çok merak ettim biliyor musun? Aslında kimse bunun nasıl bir enerji olduğunu bence tam olarak bilmiyor. Biraz düşündürücü bu, Ama gerçekten büyük bir terminolojisi var. Geçiş, parlaklık ve osilasyon. Kimbilir belki de günün birinde bunları söyleyebileceğim bir erkekle karşılaşırım. Peki senden ne haber? Cola ister misin?"

Masasının gözlerinden birinde sakladığı küçük bir soğutucudan küçük bir şişe Cola'yı çıkararak metal çekmecenin kenarında alışıncı hareketlerle, kanırtarak açtı. Şişeyi bana uzatınca, kafamı sallayarak reddettim. Bunun üzerine şişeyi kafasına dikerek kendisi içmeye başladı.

"Otursana" derken bir yandan da masanın üzerindeki şişeleri toparlıyordu.

Dosya yığınlarının bulunduğu yerde koltuğa geçip oturdum. "Marty Grice adındaki kadın hakkında ne biliyorsun? Altı ay kadar önce öldürüldü ve CFI'da sigortalı."

Vera kibarca ağzının kenarına işaret parmağı ile dokundu. "Evet. Öyle bir belge imzaladığımı hatırlıyorum. Olaydan iki gün sonra da gidip yanan yeri gördüm. Tanrım, ne berbattı. Zararı tam olarak henüz tespit etmedim ama Pam Sharkey birkaç hafta içinde tespit ederek bana getireceğini söyledi.

"Bu işle ilgilenen o mu?"

Vera sigarasından da bir nefes çekerek başıyla onayladı ve dumanı yukarıya doğru savurdu. "Kapsamlı bir hayat sigortası olsa zararlarının tümünü karşılardı ama burada hepsi iki bin beş yüz dolarlık bir poliçeleri var ve bu kadar para bugünlerde pek bir şey ifade etmiyor. Bir de yangına karşı ev sigortası var ama çok düşük. Aslında Pam adamın ağzından girip burnundan çıktı, ısrarla ona tam sigorta yapmasını söylemişti ancak o ekstra ödemek istememiş, insanlar böyledir işte, bilirsin. Beş altı dolar tasarruf etmek için bazen iki, üç yüz bin dolardan olurlar. İş işten geçtikten sonra akılları başlarına gelir ama ne çare." Sigarasını Cola şişesinin ağzında silkti, kül şişenin ağzından içine düşüverdi.

"İşin tamamlanması neden bu kadar uzuyor?"

Vera yüzünü buruşturarak cevap verdi. "Kimbilir. Aslında basit bir iş fakat neden bu kadar uzuyor, doğrusu ben de bilmiyorum. Pam'e bakılırsa adamcağzı karısı öldüğünden beri perişanmış. Kendi imzasını bile doğru dürüst atabilmekten âciz bir haldeymiş."

"Kadın herhangi bir vasiyetname bırakmış mı?"

"Duyduğum kadarıyla hayır. Dava beş aydır veraset mahkemesinde görülüyor. Bu olayla senin ilgin ne peki? Kadının ölümünü mü araştırıyorsun?"

"Tam olarak değil. Ölen kadının komşusunu arıyorum. Bu olaydan birkaç gün sonra şehirden ayrılmış ve bir daha da hiç ortalıklarda görülmemiş birini. Bu iki olay arasında bir bağ olabileceğini düşünüyordum ve

sana geldiğimde kafamda bana yüklü bir poliçeden bahsedeceksin ve işin çözümüne yarayacak bazı ipuçları bulabileceğim diye umuyordum."

"Polis de sanırım böyle düşünüyordu. Şu senin Teğmen Dolan günlerce buraya gelip gitti. Ona durmadan söyledim. Adam çulsuz. Bu olaydan eline tek bir kuruş bile geçmeyecek. Ve sonunda galiba onu ikna etmeyi başardım çünkü uzun zamandır ortalıkta gözüküyor, Ne düşünüyorsun? Yoksa şu Bay Grice'la komşu kadının fingirdediğini mi?"

"Bu benim aklımdan geçti doğrusu. Adamla henüz hiç . karşılaşmadım. Aralarında ne tür bir ilişki olduğunu da şimdilik bilmiyorum, fakat biraz şüpheli gözüküyor. Dediğim gibi kadın bu olaydan hemen sonra üzgün bir şekilde ortadan yok oluveriyor. Belki de gördüğü, bildiği bazı şeyler var ve bu işe karışmamak için kaybolmayı tercih ediyor."

"Belki de." Vera inançsızca söylendi.

"Pek inanmıyorsun galiba?"

"Adamın tarafından düşünürsek herif eğer karısını zevk ve para için öldürdüyse büyük yanlışlıklar yaptı demektir. Bir kere neden sigorta poliçesini düzeltmedi? Akıllı biri olsa iki üç yıl önce değerini yükseltebilir ve karısı öldüğünde paraları toplayabilirdi, bunun için yeterli zamanı da vardı. Bu yüzden bu pek anlaşılır bir iddia değil. Eğer karısını herhangi bir menfaat olmaksızın öldürdüyse o zaman adamın aklımdan zoru var demektir."

"Belki de yalnızca karısından kurtulmak için öldürdü. Belki de bütün istediği yalnızca buydu ve yine bu yüzden şüphe çekmemek için poliçeyi olduğu gibi bıraktı."

"Hey hey dur bakalım. Bildiğim bir şey var ki, o da ben bir cinayet masası detektifi değilim. Bu kadar polisçilik oynamak bana yeter."

"Ben de değilim. Yapmaya çalıştığım yalnızca bu kadının neden ortadan kaybolduğunu ve nereye gitmiş olabileceğini ortaya çıkarmak. Eğer sen düşüncelerinde haklıysan, yani Grice'ın bu işte hiç parmağı yoksa bile belki senin kayıp kadın bir şeylere tanık oldu. Bütün bu olanları yalnızca bir hırsızlık olarak açıklamak bana biraz hafif geliyor."

Vera alaycı bir biçimde gülümseyerek, "Belki de hırsızlık girişimi senin kadının marifeti" dedi.

"Aman Tanrım, Vera, sen benden de daha şüphecin."

"Her neyse sen şimdi Grice'ın numarasını istiyor musun? Dur bakayım şuralarda bir yerlerde olmalı."

Vera sonuna geldiği sigarasını Cola şişesinin ağzından içeriye itti. Şişenin dibindeki kolayı emen sigara bir anda tıss diye söndü. Dizili dosyaların arka kısmından birini aldı ve içinden Grice'ın telefon numarası ve adresini bularak bana verdi.

"Teşekkür ederim".

Bana kıskırtıcı bir bakış fırlattı. "İşsiz bir uzay mühendisi var, seni ilgilendiriyor mu? Üstelik paralı da. Şimdi bütün uydu antenlerde kullanılan bir parça icat etmiş."

"Nasıl oluyor da sen onu istemiyorsun?" Vera reddettiklerini iyi bir evsahibi gibi başkalarına ikram ederdi.

Yüzünü buruşturdu. "Bir süre gayet iyi gitti, ama sonra bir sağlık manyağı oldu. Sürekli yosun hapları almaya başladı. Göl pislği yiyen biriyle öpüşmeyi doğrusu istemem. Sen çok temiz ve titiz yaşadığın için aldırış etmezsin diye düşündüm. Belki siz birlikte koşar, akşamları da bir takım kurutulmuş su bitkileri yersiniz, istiyorsan senindir."

"Çok düşüncelisin" dedim. "Aklımda olsun, onunla ilgilenebilecek başka birini bulursam haber veririm."

"Şu erkekler konusunda çok müşkülpesentsin Kinsey," diye söylendi.

"Ben müşkülpesentim? Peki sana ne demeli?"

Vera dişlerinin arasına yeni bir sigara yerleştirdi ve konuşmaya başlamadan önce altın çakmağıyla onu yaktı.

"Benimkisi müşkülpesentlik değil" dedi. "Yalnız şarap tadar gibi bir şişeden tadımlık almak, midemi bozmadan da işi bitirmek istiyorum."

9

Saat 1.30 olmuştu ve ben hâlâ öğle yemeğimi yememiş olduğumu farketdim. Bir fast-food lokantasının önüne otomobilimi parkedip içeri girdim. Palyaço ağzı gibi yapılmış enterkomdan siparişimi verip gelenleri otomobilimin içinde oturarak yiyebilirdim. Ama bir klasım olduğunu göstermek istedim. Tam bir dolar altmış yedi cent ödediğim çizburger, patates kızartması ve Cola'dan oluşan mönüyü anında bir kurt gibi yalayıp yuttum ve yedi dakika sonra yeniden yola koyuldum.

Leonard Grice'ın kaldığı ev muhtemelen, otoyolun çıkışında, çeşitli eyalet isimleriyle adlandırılmış sokakların çevrelediği şu kirli soluk renkli evlerden biri olmalıydı. Maine, Massachussets, New York ve Rhode Island sokaklarını boydan boya geçerek Vermont ve New Jersey çıkmaz sokaklarının tuzağına düştüm. Görünüşe göre Colorado caddesine gelince müteahhitin ya parası bitmişti ya da coğrafya bilgisi. Uzaıyıp giden boş parseller ve bunların üzerinde de aralıklarla dizilmiş ve hafriyatın henüz tamamlanmadığını işaret eden beyaz, küçük bayraklar vardı.

Evlerin çoğu ellili yıllarda yapılmış olmalıydı. Ağaçlar, cüsselerine göre küçük alanlar içinde büyümüşlerdi. Evler soluk pembe ve soluk yeşil birinden diğerine tekrarlanıp duran renklerle dizilmişlerdi ve bu halleriyle

pastahanelerde yanyana dizilmiş keklere benziyorlardı. Bütün evlerin damları sanki yakın bir yerde patlayan bir yanardağ ardından üzerlerine yağın volkanik kalıntılarla örtülmüş gibi taşlarla döşenmişti. Bütün bölge büyük, geniş ağızlı girişleri olan garajlarla doluydu, içlerinde gelişi güzel konulmuş, pek çok araç gereç olduğunu farkettim. Kamp eşyaları, çeşitli oyuncaklar, el aletleri, eski, tozlu valizler ve üzerleri örtülü buzdolapları, gözüme çarpanlar arasındaydı. Çevrede yalnızca birkaç otomobil gözükmekteydi. Bu bölge bir doğal felakete uğramış gibiydi. Veba salgını ya da toprağa kadar işlemiş bir zehir, bütün kedi ve köpekleri öldürmüştü ve sanki çocukların ayaklarında da yakıcı yaralar bırakmıştı. Maryland ve Virginia çıkışından sağa döndüm.

Carolina'ya geldiğimde evlerin cephelerinde kimi zaman taş, kimi zaman ahşap kaplamalardan ya da biraz oryantal hava vermek için geometrik kesilmiş kontrplak kafeslerden nihayet burada yaşayan ruhların varlığını yeniden hissetmeye başladım. Kafesler Çin tarzında yapılmıştı. Tavan kısımları, 1950'li yıllarda sıkça görülen köşeleri yukarıya doğru kalkık, Budist tapınaklar görünümündeydiler. Evlerin kötü ve sağlıksız yapıları çorbanın içinde yüzen yağ parçaları gibi açıkça görülüyordu. Sıvalar çatlaklarla doluydu. Pencere kolları çarpıktı. Ön kapıların kaplamaları soyulmuştu. Perdeler bile çarpık çurpuk asılmıştı. Allah bilir içerdeki banyo sıvaları ne haldeydi? Muslukların üzerleri tamamen pasla kaplanmış olmalıydı.

Howe'lar, evlerinin önündeki çimenliği kayalık bahçesine dönüştürmeyi seçmişlerdi. Bahçedeki otları tonlarca toprağın altına dökmüşler ve üzerinde leylak.rengi ile yeşil çakıl yataklar oluşturmuşlardı. Yabani otların sızmaya çalıştığı noktada küçük bir yarıktan bitki köklerini korumak üzere serilmiş siyah plastik örtünün bir kısmı görülebiliyordu. Bermuda otları sinsice ilerleyerek kendi yollarını bulup büyümelerini sürdürüyorlardı. Bahçede bir kuş havuzuyla bir kaktüsün içinden çıkmış izlenimi veren içi doldurulmuş bir sincap vardı. Burada duvarların arasında hâlâ yaşayan sincaplar olup olmadığını düşündüm.

Otomobilimi park edip eve doğru yürüdüm. Bu arada otomobilimin arka koltuğuna bıraktığım bloknotu da yanıma almayı ihmal etmedim. Howe'ların garaj kapıları kapalıydı. Bu da evde kimse yok izlenimi vermekteydi. Verandanın uzun ve alçak girişi sarmaşıkla daha da karartılmıştı. Perdeler kapalıydı. Zile bastım ama içerden herhangi bir ding-dong sesi gelmediğinden gerçekten çalıp çalmadığından emin olamadım. Bir dakika kadar geçtikten sonra bu defa elimle kapıya vurdum.

Kapıya gelen kadın mavi gözleriyle yüzümü sessizce inceledi.

"Bayan Howe?"

"Evet" dedi

Kendimi, yabancı dil dersi plaklarından birinci dersi dinliyor gibi hissetmiştim. Gözlerinin altında siyah halkalar vardı ve sesi düz ve kupkuruydu.

"Sanırım Leonard Grice burada kalıyor? Doğru mu?"

"Evet."

Elimdeki bloknotu kaldırıp gösterdim. "Ben sigorta şirketinden geliyorum. Acaba kendisiyle biraz konuşabilir miyim?" Kendi kendime böylesine rahat yalan söyleyebildiğim için Tanrı'nın uzanıp dilimi kökünden koparmadığı için şükrettim.

"Leonard şu an dinleniyor. Neden daha sonra gelmiyorsunuz?" Kapıyı kapatmak üzereydi.

"Yalnızca bir dakika sürer" dedim hemen. Kapı aralığından bloknotu içeriye sokuverdim. Kapıyı böyle asla kapatamazdı.

Duraksadı "Doktor biraz önce ona sakinleştirici verdi."

"Anlıyorum. Rahatsız etmek istemem ancak onu görebilmek için uzun bir yoldan geldim." Bütün bunları söylerken şirin olmaya çalışmış ve sanırım becerememişim.

Bana inatla bakmayı sürdürdü. Yüzü giderek kızardı. Sanki görünmez birine danışıyormuş gibi içeri, yan tarafa baktı. Sonra birden geriye doğru çekilerek kapıyı açtı ve içinden küfreden birinin ifadesiyle beni içeriye aldı. Saçları kırışmış, cılız ve çenesinin hizasındaydı. Bu haliyle içoğlanlarına benziyordu. Saç biçimini kısa kesilmiş kâhkülleri tamamlıyordu. Bu modeli June Allyson'ın o çok sevecen ve çok acı çektiği filimlerinden bu yana uzun zamandır görmemişim. Bayan Howe düz beyaz bir bluz ve bunun altına da gayet uygun gri bir etek giymişti. Beli kalınlaşmıştı. Orta yaştaki kadınların hemen hepsinde sanki hamileymişler gibi bir görünüm oluyordu.

"Bir sorayım bakalım sizinle görüşmeyi kabul edecek mi?" diyerek içeri doğru gitti.

İçeride, kapının önünde beklerken tüylü yer halısına, tuğladan yapılmış beyaz boyalı şömineye ve üzerinde dalgaların kayaya vurduğu yağlıboya tabloya göz gezdirdim. Kullandığı tablo ve dekorasyon stilinde bazı ortak noktalar vardı. Koltuk döşemeleri de aynı turkuaz renkteydi. Mesleğimin aslında bu tarafından fazlasıyla nefret ediyordum. Başkalarının acılı ve felaket günlerinde, kendimde onların özel yaşamına ısrarla girmek hakkını görebiliyordum. Kendimi bazen kapı kapı dolaşarak, sahte ceviz muhafazalar içindeki anlamsız doğa ansiklopedileri satmaya çalışan pazarlamacılar gibi hissediyordum. Üstelik insanları yargılama biçimim de hoş değildi. Aslında ben ne anlardım saç stilinden ya da duvardaki kayalara vuran dalgalar tablosundan. Belki de, bu odada turkuaz rengi istenileni tam olarak pekâla anlatabiliyordum.

Leonard Grice odaya girdiğinde kalbimin ağırlaştığını hissettim. Karısını öldürebilecek birine hiç benzemiyordu. Henüz elli yaşlarının başında olmalıydı ancak yaşlı adamlar gibi yürüyordu. Çirkin biri değildi ama yüzü biraz çökmüştü. Yanakları ve çenesi kısa sürede kilo vermiş gibi bir parça sarkmıştı. Yürürken sanki görme güçlüğü varmışçasına elleri önünde duruyordu. Onda tam olarak başına felaketler gelmiş karanlıkta bir insanın, yeniden böylesi kötü sürprizlerle karşılaşmamak isteği ve havası sezilmekteydi. Ama gene de, karısını öldürmüş ve şimdi suçluluk duygusuyla böyle perişan gözüküyor olabilirdi. Deneylerim bana katillerin genellikle neşeli ve umursamaz tavırlarla çevrede ne olup bittiğinin farkında değilmiş gibi davrandıklarını öğretmişti.

Leonard'ın kızkardeşi onun dirseğinden tutuyor ve ayağını bastığı yere dikkat ediyordu. Onu bir sandalyeye yerleştirdikten sonra bana kısa bir bakışla onu nasıl rahatsız ettiğimi hissettirmeye çalışmış ve ne yalan söyleyeyim bunu da başarmıştı. Kendimi çok kötü hissettim..

Oturunca hayata yeniden dönmüş gibi oldu. Gömlek cebinden bir paket Camel sigarası çıkarttı. Mrs. Howe da bir koltuğun kenarına ilişti.

"Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim" dedim. "Ancak buraya gelmeden önce California Fidelity'nin müşteri temsilcisiyle konuştuk ve netleştirmemiz gereken birkaç detay olduğunu saptadık. Size birkaç soru sormama izin verir misiniz?"

"Leonard, şu durumda sigorta şirketiyle işbirliği yapmamazlık edemez" diyerek kızkardeşi sinirli bir biçimde araya girdi.

Leonard boşazını temizledi ve elindeki kibriti iki kez sürterek yakmayı denedi. Elleri titriyordu ve o kibriti yakmayı becerse de kibrit yanıp bitene dek sigarasını yakabileceğinden pek emin değildim. Bayan Howe uzanıp kibrit paketini aldı ve onun için yaktı. Leonard sigarasından derin bir nefes çekti.

"Beni lütfen bağışlayın" dedi. "Doktorun bana verdiği bazı haplar bende bu etkiyi yapıyor. Kendi işimi görebilmekten âciz kalıyorum. Şimdi, tam olarak istediğiniz nedir?"

"Bu olayla ilgilenmek üzere beni atadılar ve o gece tam olarak ne olduğunu bir de sizden duymak istedim."

"Nedenmiş o!" diyerek bayan Howe hiddetlendi.

"Tamam Lily, her şey yolunda. Buna aldırış etmiyorum ben. Eminim detayları bilmek zorunda. Bunun için geçerli nedenleri var." Sesi şimdi daha güçlü çıkıyordu. Takatsizliğini biraz olsun giderebilmiş gözüküyordu. Sigarasından derin bir nefes daha aldı ve sigarayı işaret parmağı ile üçüncü parmağı arasına yerleştirdi.

"Kızkardeşim duldur" dedi, onun huysuzluğunu açıklamak ister gibi. "Bay Howe bundan onsekiz ay önce ani bir kalp kriziyle aramızdan ayrıldı. Bu olaydan sonra Marty ve ben Lily'i her hafta yemeğe çıkartmayı alışkanlık haline getirmiştik. Böylece daha sık birlikte olabiliyor ve görüşüyorduk. O gece Marty yine çıkmayı planlıyordu ancak grip başlangıcı gibi bir rahatsızlık hissetti ve son dakikada evde kalıp dinlenmeye karar verdi. Buna çok üzülümüştü çünkü o gece Lily'in doğumgünüydü. Bilirsiniz, garsonlar masaya pasta getirecek ve kutlama şarkısı söyleyeceklerdi. Ancak rahatsızlığıyla herkesin neşesini kaçıarak geceyi berbat etmemek için gelmemeye karar verdi." Yeniden sigarasından bir nefes çekmek için duraksadı. Sigarasının ucunda epeyce bir kül birikmişti. Tam düşürürken Lily kül tablasını getirip yakaladı.

"Haftanın hep aynı günleri mi çıkıyordunuz?"

"Genellikle, Salı günleri" diyerek kafasını salladı.

Vazifeminas bir biçimde elimdeki bloknota not aldım. Ve bir yandan da bu resmi soruşturma taklidini başarıyla sürdürebilmeyi umuyordum. Bu elimdeki bloknot iyi bir etki yapmış olmalı diye düşünüyordum. Lily de aynı fikirde olmalıydı çünkü bana doğru gelerek onun da söylediği birşeyleri yazmamı ister gibiydi.

"Benim için önemli bir geceydi" diye başladı. "Saçlarımı Salı günleri yaptırırım ve saçlarım yapılyken de dışarıya çıkmayı severim."

"Salı günü, saçlar" diye yazmayı sürdürüyordum. "Sizin Salı geceleri çıktığınızı kaç kişi biliyordu?"

Leonard'ın gözleri meraklı bir bakışla bana döndü. Gözbebekleri aldığı ilaçlardan büyümüş kara delikler gibiydi.

"Pardon?"

"Sizin hangi gece dışarıda olduğunuzu kaç kişinin bildiğini merak ettim. İçeri giren herkimse o gece Marty'nin de evde olmayacağını düşünmüş olabilir."

"Sigorta şirketinin bunu neden bilmek isteyeceğini anlayamadım" dedi, şüpheli bir ifadeyle.

Bu noktada dikkatli olmalı ve onu kesinlikle huylandırmamalıyım diye düşündüm. Oynadığım oyunun tam üstüne parmak basmıştı. Sorduğum soruların sigortayla uzaktan yakından ilgisi yoktu. Tek varmak istediğim nokta Elaine'in bu cinyeti görmüş olma olasılığı idi. O gece neler olup bittiğini Leonard'dan öğrenmeliydim. Teğmen Dolan'nın bu konuda bana tek kelime söyleyeceği yoktu. Bundan emindim.

Gülümsedim. "Tabii ki bu olayın bir an önce çözülmesini ve suçluların yakalanmasını arzu ediyoruz" dedim. "Müşterilerimize ödeme yapabilmek için davanın sonucu konusunda bir karara ihtiyacımız olabilir" Lily Leonard'a doğru bakarak, "Nasıl bir karar yani?" diye sordu. "Ne demek istediğinizi anlamadım."

Leonard ilk baştaki tavrına döndü. "Bak Lily, o yalnızca yardımcı olmaya çalışıyor. Sigorta şirketi de tıpkı bizim gibi, bu olayın derinlemesine incelenmesi ve sonuca kavuşmasına uğraşiyor. Oysa Polis üzerinden

tam dört ay geçmiş olmasına rağmen hâlâ hiçbir şey yapamadı." Bunun üzerine tekrar bana doğru dönerek, "Lütfen Lily'nin kusuruna bakmayın" dedi.

"Ben burada otururken benim namıma kimseden özür dileme" diye tersledi Lily. "Her önüne gelene çabucak güveniyorsun Leonard, işte senin sorunun da bu. Marty de öyleydi. Birazcık daha şüpheli ve dikkatli olabilseydi bugün hâlâ hayatta olabilirdi!"

Bir an sustu sonra birden bir sürü detay anlatmaya başlayarak beni şaşırttı. "O gece benimle telefonda konuşurken kapıya biri geldi ve o da kim olduğunu öğrenmek üzere telefonu kapattı ve bakmaya gitti."

Leonard araya girdi. "Polis bunun belki tanıdığı ve belki de sokaktan geçen herhangi biri olabileceğini söylüyor. Bazen hırsızlar ışıklarını açık gördükleri evlerin kapısını çalarak evde kimse olup olmadığını kontrol ederlermiş. Cevap veren olursa yanlış adrese geldiklerini söyleyerek oradan uzaklaşır ve eğer kimse evde yoksa içeri girip evi soyarlarmış."

"Herhangi bir mücadele izi var mıydı?"

"Sanmıyorum" dedi Leonard. "Bunu polisten de duymadım ve sonra eve girip baktığımda da herhangi bir şey kayıp değildi."

Tekrar Lily'e dönüp baktım. "Ne hakkında aramıştı? Yoksa siz mi onu aradınız?"

"Onu eve döndüğümüzde ben aradım" dedi. Düşündüğümüzden daha geç dönmüştük, Leonard onun değişenmemesini istedi."

"Sizinle konuştuğunda sesi nasıldı?"

"Gayet iyiydi, her zamanki gibiydi. Leonard onunla bir süre konuştu, sonra tekrar ben konuştum ve işte sonra kapıda biri olduğunu söyledi, bakmak üzere kapatıp gitti. Aslında hatta kalıp bekleyebilirdim ama zaten konuşacağımız kadar konuşmuştuk. Sadece allahısmarladık diyerek telefonu kapattım."

Leonard pantolon cebinden mendilini çıkarıp gözyaşlarını silmeye başladı. Şimdi elleri çok fazla titremeye başlamıştı. Sesi hüzün doluydu. "Son dakikalarını nasıl geçirdiğini bile bilemiyorum. Polisin dediğine göre, adam yüzüne şu büyüklükte bir beyzbol sopası ile vurmuş. Zavallı dehşet içinde kalmıştır..."

Devam edemedi.

Yerimde kıvrandım ama hiçbir şey söylemedim. Belki biraz uygunsuzdu ama insanın yüzüne kocaman bir beyzbol sopası ile vurulduğunda hiçbir şey hissetmeye vakti olamayacağını düşündüm. Küt! Dehşet yok, acı yok, ışıklar söner ve bitmiştir.

Lily kardeşine uzandı, elini elinin üstüne koydu. "Yirmi iki yıllık evliydim."

"İyi yıllardı da" dedi Leonard. "Hiçbir zaman yatağımıza dargın ve birbirimize kızgın olarak girmemiştik. Bu çok önceki yıllarda aldığımız bir karardı ve hep sadık kaldık. İyi bir kadındı ve benden daha akıllıydı. Bunu itiraf etmekten hiçbir zaman utanmadım."

Gözlerinden yaşlar süzülmekteydi. Ancak ben garip bir biçimde kendimi uzaklaşmış hissettim. Sanki sarhoşlarla dolu bir partide tek ayık kişiydim.

"Polis, o gece olayı görmüş olabilecek biri ya da birilerinin varlığından hiç söz etti mi?"

Kafasını sallayarak, yaşlı gözlerle, "Zannetmiyorum" dedi. "Bunu hiç duymadım."

"Mesela kapı komşularından biri ya da yoldan geçmekte olan birileri? Çünkü anladığım kadarıyla sokağın karşısında oturan insanlar var. Birileri bir şeyler görmüş olmalı."

Biraz sakinleşerek burnunu çekti. "Hiç zannetmiyorum, Polis bu konuda bize hiçbir şey söylemedi."

"Pekâlâ, çok zamanınızı aldım ve olanları tekrar hatırlatarak üzülmeye sebep oldum. Şimdi izin verirsiniz eve gidip bir kez daha bakmak ve yangın hasarını kesinleştirmek istiyorum. Daha önce bir arkadaşım da gidip bakmıştı ancak ben kendim bir göz atıp raporumu yazmak istiyorum."

"Komşum Orris Snyder'da anahtar var. Ona gidin ve benim izin verdiğimi söyleyin."

Ayağa kalktım ve elimi uzattım. "Benimle konuştuğunuz için çok teşekkür ederim."

Leonard da otomatik olarak ayağa kalktı. Elim sıkıca sıktı. Teni ateşli gibi yanıyordu.

"Bu arada aklıma gelmişken" dedim sanki o anda hatırlamışım gibi. "Elaine Boldt'dan son zamanlarda hiç haber aldınız mı?"

Bana dikkatle baktı, şaşırmıştı. "Elaine? Hayır. Neden sordunuz?"

"Başka bir nedenle onunla konuşmam gerekiyor. Sizin hemen bitişiğinizdeki dairede yaşadığını öğrendim" dedim sakin bir biçimde. "Bana onun sizin arkadaşınız olduğunu söylediler."

"Bu doğru. Marty'nin sağlığında zaman zaman birç oynaydık. Marty'nin ölümünden beri onunla konuşmadım. Ancak zannederim yılın bu mevsiminde Florida da olmalı."

"Ah evet. Sanırım bunu daha önce de birinden duydum. Belki döndüğünde arar" dedim. "Tekrar teşekkür ederim."

Bütün bunlardan sonra otomobile döndüğümde koltukaltılarım terden sırlıklam olmuştu. .

10

Saat neredeyse üçe geliyordu ve ben bitkindim. Sabahın ikisinden beri ayaktaydım. Sabaha karşı bayan Ochsner'in şehirlerarası telefonuyla uyanmadan önce yalnızca kısa bir süre kestirebilmiş-tim. Hemen büroya gitmeyi göze alamadığım için önce eve gidip üzerime eşofmanlarımı geçirdim. Aslında buraya bir apartman daireisi demek için bin şahit gerekirdi. Burası garajdan dönme bir yerd. Kırk metrekare yer, bir oturma odası,

yatak odası, mutfak, banyo/tuvalet olarak bölünmüştü. Aslında oldum olası küçük yerlerde yaşamayı severdim. Çocukken annemle babamın öldürülmelerinden sonra aylarca, mukavva bir kutunun içine yastıklar doldurarak, onu bir yelkenli farzetmiş ve onunla yeni yerler keşfetmek üzere uzaklara yelken açtığımı hayal etmiştim. Bu davranışımın psikolojik açıklamasını uzmanlar nasıl yapar, bilemiyorum. Ama ben bu gezintileri sonraki yetişkin dönemlerime de her şekilde taşıdım. Küçük otomobilleri tercih ediyorum, küçük nesnelere seviyorum, yani kısaca bu yaşadığım yer benim için biçilmiş kaftan diye düşünüyorum. Ayda iki yüz dolar karşılığında istediğim her şeye sahibim. Son derece nazik 81 yaşında Henry Pitts adında bir evsahibi de buna dahil.

Arka penceresine yaklaştığımda onu mutfakta kabarık pasta hamuru açarken gördüm. Eski bir fırıncı olarak şimdi geçimini, yaptığı çeşitli ekmek ve pastaları çevredeki dükkânlara satarak ya da onlardan takasla mal alarak sağlamaya çalışıyordu. Camını tıklattığımda eliyle işaret ederek içeri gelmemi söyledi. Uzun boylu ve zayıf biriydi. Kısa kesilmiş beyaz saçlar, menekşe mavis ve meraklı bakışlı gözler. Yaşlılığın, hemen bütün erkeklerde görülen özellikleri, onda da şefkatli, ihtiyatlı bir tavır ve tutuk bir boyun biçiminde toplanmıştı. Aslında, sıkça görülenin aksine yıllar onu kiliseye, dine pek yaklaştırmamış ya da derin düşünen, bilge ihtiyar havasına sokmamıştı. Hâlâ gayet akıllı ve yakışıklı biriydi ve yaşlılık bunu zerre kadar değiştirmemişti. Aramızda, elli yaş fark olmasına rağmen ne onun tavırları bana ve ne de umarım benim tavırlarım ona ters gelmiyordu. Aramızdaki yarım yüzyıllık bu fark birbirimize cinsel açıdan gözkoymamızı da elbette engellemekteydi.

O akşamüstü kafasında korsanlarınkine benzeyen bir bere vardı. Kollarının dirseklerine kadar açıkta olan kısmı una bulanmıştı. Hamuru yoğurup çevirirken dikkat ettiğim parmakları uzun ve bir maymunun ki kadar inceydi. Hamuru açmak için uzun bir oklava kullanıyordu ve bu işi yaparken zaman zaman duruyor, onu hamurun üzerine serpiştiriyor ve daha sonra hazırladığı pastaları yavaşça alarak dikdörtgen bir tepsinin içine diziordu.

Orada bulduğum ahşap bir tabureye oturarak ayakkabılarımın çözülmüş olan bağlarını yeniden bağladım. "Napolyon pastası yapıyorsun galiba?"

"Şu yukarıdaki caddede, birilerine çay partisi için bir şeyler hazırlıyorum. Peki sen neler yapıyorsun bütün bu koşuşturma dışında?"

Ona Elaine Boldt'la ilgili araştırmamı kısaca anlattım. Bu arada o üçüncü hamuru folyoyla sarmalamış ve buzdolabına koymuştu. Araştırmanın Marty Grice ile ilgili kısmını anlatmaya başladığımda kaşlarını çatı.

"Bu işten uzak durmalısın. Tavsiyeme uy, bu olayı Cinayet Masası detektiflerine bırak ve sen bunun dışında kal. Eğer bu işe karışırsan aptallık etmiş olursun."

"Ama ya Elaine Marty'i kimin öldürdüğünü görmüşse ve bu yüzden kaçtıysa?"

"O zaman, bekle gelsin ve bir şeyler biliyorsa bunu kendisi anlatsın. Teğmen Dolan senin, onun ilgilendiği dava ile ilgilendiğini ve soruşturmalar yapıp durduğunu anlarsa, canına okur."

"Bak bu doğru işte" diye itiraf ettim. "Ama nasıl geri adım atabilirim ki? Hâlâ bu olayla ilgili araştıracak fazla yerim yok."

"Şu Elaine Boldt'un kaybolduğundan nasıl bu kadar eminsin? Belki de şu anda Sarasota'da bir yerlerde, plajda uzanmış cin-toniğini yudumluyordur."

"Şimdiye kadar mutlaka birileri ondan bir haber almış olmalıydı. Neler olduğunu bilmiyorum, sağ mı yoksa başı belada mı? Onu yeniden sağ salim bulana kadar bu sorulara yanıt aramaya devam edeceğim."

"Yalnızca kendi kuyruğunu kovalıyorsun."

"Bu belki de doğru. Ama gene de bir şeyler yapmak zorundayım."

Henry bana kuşkulu bir bakışla baktı ve bir şeker paketini alıp açarak içinden biraz aldı.

"Bir köpek almalısın."

"Hayır, almam gerekmiyor. Hem bunun şimdi köpekle ne ilgisi var? Üstelik onlardan nefret ederim."

"Korunmalısın. Şu sahildeki olay eğer bir Doberman'ın olsaydı asla başına gelmezdi."

İşte yine başlıyoruz diye düşündüm. Tanrım ölümle son karşılaşmam bile küçük ve sıcak bir yerde olmuştu. Bir çöp tenekesinin içinde çocuklar gibi hiçkırarak bekleyen ben.

"Bugün yine o çöplükteki olayı düşündüm ve gerçeği bilmek ister misin? Kadınların himaye edilmesi ve böyle yetiştirilmeleri gerektiği hakkında söylenip duran şeylerin ne kadar aptalca olduğunu daha iyi anladım. Aslında bizi denetim altında tutmak ve gereğinde hizaya getirmek için erkekler tarafından söylenen bir dizi yalan. Bugün biri yine beni tehdit ederek peşimden geliyor olsa aynı şeyi yine yapar, onu vururdum fakat bu kez hiç tereddüt etmezdim."

Etkilenmiş görünmüyordu. "Bunu duyduğuma üzüldüm. Umarım o olayın seni böyle etkilemeye devam etmesine artık izin vermeyeceksin."

"İnan bana doğru söylüyorum. Korkak ve sürekli yardıma muhtaç hissettiriliyor olmaktan bıktım artık."

Henry önce yanaklarını şişirip ofladı sonra bana alaycı ve sıkılmış bir ifadeyle baktı. Tezgâhın üzerinde kırdığı bir yumurtayı tek eliyle açarak önce akını bir kaba daha sonra sarısını başka bir kaba koydu ve bir başka yumurta alarak aynı işlemi ikinci yumurtaya da uyguladı. Bunu yaparken bakışları sürekli üzerimdeydi.

"Peki o halde" dedi. "Git de koru kendini bakalım. Bunu yapamayacağını kimse seninle tartışmıyor ki. Ancak büyük büyük konuşmaya çalışarak saçmalamayı kes lütfen. Birini öldürmek, birini öldürmektir işte, bunu aklından çıkartma."

"Biliyorum" diyebildim, güçsüz bir sesle. Gözlerindeki ifade beni kıvrandırıyor ve benimle bu tonda konuşmasına da pek bayılmıyordum doğrusu. "Bak, belki de haklısın, bu adam öldürme olayını çok düşünmemeye çalışıyorum. Ancak ben de bir kurban olmak istemiyorum. Bıktım artık."

Henry yumurtaların sarısını koyduğu kabı alarak ustaca çırpmaya başladı. Ben bunu her yapışında yumurtaları mutlaka yanlardan akıtırdım.

"Sen ne zaman kurban oldun? Kendini bana karşı savunmak zorunda değilsin. Yapman gerekeni yaptın. Yalnızca bunu evirip çevirip felsefi bir sorun haline dönüştürme. Kulağa hiç doğru gelmiyor bu. Aylarca düşünüp taşınıp aldığın mantıklı bir karar sonucu öldürmüş değilsin adamı. Onu öldürmekten başka çaren olmadığı bir anda öldürdün. Seçim kampanyasında değilsin. Ne de bu olay entelektüel yaşamında bir dönüm noktası."

Hafifçe gülümsedim. "Ben hâlâ iyi biriyim, değil mi?" Doğrusu titretilen bir ses tonuyla konuşmaktan nefret ediyordum. Kelimeler ağızımdan çıkana kadar ona göstermek istediğim aslında yetişkin biri olduğum ve gerçeklerle pekâlâ yüzyüze gelebileceğimdi. Oysa bundan kendim de demek ki hâlâ pek emin değildim.

Gülümsememe karşılık vermedi. Bir süre daha yüzüme baktıktan sonra gözlerini yeniden yumurtalara çevirdi. "Başına gelenler senin iyi bir insan olmanı değiştirmiyor Kinsey. Ama olaylara bütün gerçekliğiyle bakmalısın. Adamın birinin beynini uçurdun. Bunu birşey olmamış gibi bir kenara itemezsin. Ne de entelektüel bir tartışmaya dönüştürmeye hakkın var.

"Evet, yok" dedim kendimi rahatsız hissederek. Çöp tenekesinde ateş etmeden önce kısacık bir an karşımda birinin yüzünü farkettim ve tetiğe bastım. Şimdi düşündükçe, kafamda olayla ilgili birtakım garip resimler şekilleniyor. İlk kurşunun ete değerek onu parçalayıp içeri girmeden önce eti nasıl esnettiğini görmüş olduğuma yemin bile edebilirim. İmgeyi uzaklaştırdım, tabureden indim. "Koşmam gerek" dedim tedirginlikle.

Arkama bakmadan mutfaktan çıktım. O anda Henry'nin yüz ifadesini tahmin edebiliyordum. Kuşku, keder ve acı.

Dışarı çıktığımda bu imgeyi de uzaklaştırdım. Biraz ısınma hareketleri yaptım. Çok uzun ve hızlı koşmadığım için ısınmaya çok ihtiyacım yok. Diğer koşucuların bunu pek onaylamadıklarını biliyordum. Krampların ve yaralanmaların başlıca nedenini yeterince ısınmadan koşuya bağlıyorlar. Ancak benim için egzersiz yapmak ek ısınma hareketleri yapmadan da zaten yeterince itici ve bıkkınlık vericiydi. Bir süre yine de, kurallara bağlı kalarak bunu yapmayı denedim. Bir bacağımı düz olarak yere yatırıyor ve diğerini belime doğru, kalça kırığı varmış gibi iyice yukarı doğru kaldırıyordum. Ve bu zor hareketi yaptıktan sonra hemen ayağa kalkabilmem pek mümkün olmuyordu. Bu yüzden önce bir tarafıma doğru böcek gibi kıvrılarak, düşmek zorunda kalıyordum. Sonra bir gün bu hareketlerin anlamsızlığına karar vererek vazgeçtim. Zaten şimdiye kadar koşarken hiç bir tarafımı incitmedim. Şu herkesi etkileyen spor yaparak zinde hissetmenin verdiği dayanılmaz rahatlama hissini ise henüz tatmadım. Koşacağım alana doğru hiçbir şey düşünmemeye çalışarak zinde bir biçimde yürüdüm.

Genellikle bisiklet alanında plajın sınırına kadar üç mil koşarım. Parkurun kenarındaki duvarlara garip karikatürler çizilmişti ve ben koşarken bunlara bakıp, her çeyrek mili hesap ederim. Garip bir kuş resmi, parçalanmış bir lastik parçası gibi işaretleri kollarım. Plajda sürekli birtakım serseriler olur; bazıları zaman zaman orada kamp yapar, kimi de uyku tulumlarıyla palmiye ağaçlarının altında kocaman yeşil larvalar ya da bazı geceler kâbuslarda görülen garip canavarlar gibi uzanıp yatarlardı.

Bu akşamüstü hava bir parça ağır ve serindi. Bulutlar açılmaya başlamıştı ancak soluk mavi gökyüzünde yine de güneşin varlığından pek bir iz yoktu. Okyanus sakindi. İlerde bir sürat motoru kıyıya paralel olarak gidiyor ve arkasında dümen suyunun bıraktığı iz gümüş bir rüzgârla deli gibi dönüp duran bir kurdela gibi uzayıp gidiyordu. Kara tarafında dağlar koyu yeşil silüetleriyle uzanmışlardı. Bu mesafeden bitki örtüsü yumuşak bir süet kaplama gibiydi.

East Beach'ten geriye döndüm ve bir buçuk mil kadar geriye koştum. Evime doğru son bloku da terimi soğutmak için yürüdüm. Yeniden duş alıp giyindim. Otomobile atlayarak Pam Sharkey'nin Chapel caddesindeki bürosuna yöneldim. Pam Leonard Grice'ın poliçesini hazırlayan sigorta temsilcisiydi. Hazırladığı rapora bir göz atmak istiyordum. Vera'ya güveniyordum elbette ama yine de kendi işimi kendim görmeliydim. Belki de Grice el altından başka bir şirkette başka bir poliçe daha düzenletmişti. Bunu nereden bilebilirdim ki?

Valdez binası kiliseyle Feria'nın hemen köşesindeydi. Feria kelimesi İspanyolca'da "âdil" anlamına geliyordu. Bunu biliyordum çünkü geçtiğimiz günlerde bir ara İspanyolca kursuna gitmeyi aklımdan geçirmiştim ama bir türlü başlayamamıştım. Taco ve gracias diyebiliyordum ama fiil çekiminde bayağı kötüydüm. Valdez binası bu şehrin mimarisinin tipik bir örneği: iki katlı beyaz boyalı ve kırmızı kiremitle damlı yapılar, büyük kemerler ve geniş metal çerçeveli pencereler. Binanın önündeki güzelce çimlendirilmiş

alanlar, girişteki palmye ağaçları ve ortada üzerinde balıklarla birtakım yaramaz oyunlar oynayan çıplak çocuk heykelli bir küçük çeşme manzarayı tamamlamaktaydı.

Pam Sharkey'nin ofisi birinci kattaydı ve California Fidelity şirketinde gördüğüm küçük hücre bürolar biçimli yerleşim burada da aynen vardı. Mimari alanda birtakım yeni uygulamaları denemek sigorta şirketlerinin bugünlerde pek akıllarına gelmiyordu anlaşılabilir. Bu ortamlar çocukların yap-boz oyuncakları gibi yerlerdi.. Pam'ın şirketi Lambeth & Creek aralarında Cl.F'in de bulunduğu çok sayıda sigorta şirketine bağımsız olarak uzmanlık hizmeti veren ve poliçelerini düzenleyen bir firmaydı. Pam'le serseri bir kocanın yaramazlıklarını araştırdığım bir dönemde karşılaşmıştık. Adamın karısı yani müşterim kocasının sürekli çapkınlıklarından bıkmış bunları mahkemede de ispatlayarak ondan bir an evvel kurtulmak için deliller arıyordu. Pam, yalnızca onun adama olan ilişkisini ortaya çıkardığım için değil ondan başka iki kadının varlığını da çıkardığım için hem kızmış hem incinmişti. Elbette bunların hiçbiri mahkemeye aksetmemişti ama gene de, Pam'ın ismi benim o zamanki raporumda sıkça geçmişti. Bu konuda çok şey bildiğim için beni hiç bağışlamadı. Fakat ne çare ki, Santa Teresa küçük bir yerdin ve günün birinde yeniden karşılaşmamız da olanaklıydı. Yeniden karşılaştığımızda birbirimize karşı kibar ancak çok soğuktuk. Ben için için bu durumu eğlenceli bir şekilde alaya alırken sanırım o bana karşı hâlâ kin doluydu.

Pam, ufak tefek biriydi. Küçük, tüylü bir Chihuahua'ya benziyordu. Karşılaştığı herkes ona ne kadar genç gösterdiğini söylesin diye olduğundan on yaş daha büyük olduğunu söyleyen tanıdığım tek kadındı. 38 yaşında olduğuna yeminler ederdi. Yüzü ufak ve oldukça esmer tenliydi. Ağır bir makyaj yapar ancak pek başarılı olmazdı. Gözlerinin altındaki torbalardan çeşitli malzemelerle kapatmak imkânsızdı. Beyni olan herkes rahatlıkla görebilecektir ki gözünün altındaki torbalar orada yerli yerinde durmaktalar, yalnızca siyah yerine hortlak beyazı renginde. Bunu kimse yutmaz. Bence onları olduğu gibi bırakmak en azından egzotik ve bilge bir görünüm verebilir. Anna Magnani, Jeanne Moreau, Simone Signoret gibi mesela. Pam son zamanlarda soluk kahverengi saçlarına perma yaptırdı ve böylece kabarık ve dağınık saçlarıyla "yatakodası" modasının öncülüğünü yapıyordu. Bu öğleden sonra avcı kıyafetiyleydi. Keten bir ceket altına kahverengi golf pantolon, pembe çoraplar ve alçak topuklu, tokalı papuçlar. Avlanabildiği tek yer sapların takıldığı barlardı. Buralarda sanki vesikasının süresi bitmek üzere olan fahişeler gibi bir gecelik aşklar için aranıp dururdu. Pekâlâ, burada biraz ileri gittim galiba. Pam'ın onun beni sevdiğinden daha çok sevmediğim kesin ve onu gördüğümde hakkında, aslında fendime yakıştıramadığım kadar adice düşünüyorum. Herhalde o da bu yüzden benden mümkün olduğu kadar uzak durmaya çalışıyor.

Herhalde statüsü gereği onun çalıştığı küçük birim ön tarafta duruyordu. Benim geldiğimi farkedince hemen kendini, birtakım kâğıtlarla ve dosyalarla yoğun olarak meşgulmüş havasında göstermeye çalıştı. Masasına doğru yaklaştığımdaysa telefonla konuşuyordu. Konuştuğu büyük bir olasılıkla erkekti çünkü tavırları flört eder gibiydi. Konuşurken habire bir yerlere dokunuyordu. Saçlarını parmakları arasında büküyor, küpelerini yokluyor ya da ceketinin yaka cebi üzerindeki kapağı düzeltiyordu. Bir sürü altın kolye takmıştı ve onları da çekiştirip duruyordu. Arada kolyesinin zinciriyle çenesine dokunuyor, gece geç saatlerde üzerinde çalıştığı şuh kahkahalar atıyordu. Bana bakarak yalancılıktan şaşırılmış gibi yaptı ve parmağını kaldırarak bir süre beklemem gerektiğini işaret etti.

Döner koltuğuyla bana arkasını döndü ve telefona gizli kapaklı bir şeyler mırıldanarak konuşmasını tamamladı. Masasının üzerindeki dosya yığınının en üstünde bir Cosmo dergisi duruyordu. Kapağında da G-noktası, kozmetik göğüs cerrahisi ve toplumsal taciz konuları sıralanmıştı.

Pam sonunda telefonu kapattı, bana döndü ve ifadesiz bir yüzle, "Senin için ne yapabilirim Kinsey?" diye sordu.

"Bildiğim kadarıyla Leonard ve Marty Grice'in poliçelerini sen tamamlamışsın."

"Evet bu doğru."

Hafifçe gülümsedim, "İşin kırtasiye hazırlığı hangi safhada?"

Pam gözlerini kaçırdı ve yeniden kulağı, küpesi ve ceketiyi oynamaya başladı. İşaret parmağının çevresine sarıltı altın zincire uzun uzun baktı. Bakışları o denli uzamıştı ki, bir an, sanki derisinin altını da görebiliyormuş gibi geldi. Aslında, Leonard Grice senin üstüne vazife değil demek isterdi kuşkusuz ancak bir zamanlar benim California.Fidelity için çalıştığımı bildiği için bunu söyleyemedi.

"Sorun nedir?"

"Herhangi bir sorun yok" dedim. "Yalnızca Vera Lipton yangın hasarından dolayı talebin ne olacağını merak etti ve ben de aynı olayla ilgili başka bir sigorta poliçesi olup olmadığını öğrenmek istiyorum."

"Şimdi, orada dur bakalım. Leonard Grice son derece iyi bir insandır ve adamcağız altı aydır yeterince çok acı çekti. Eğer California Fidelity sorun çıkartmaya niyetliyse Vera benimle doğrudan temasa geçmeli."

"Ortada herhangi bir sorun olduğunu söyleyen kim? Vera hasar tespiti sonuçlanana kadar işlemlere başlayamaz bile."

"Aynen öyle Kinsey" dedi. "Ben hâlâ bu işin seni niçin ilgilendirdiğini anlayabilmiş değilim."

Yüzüme sahte bir tebessümün yayıldığını hissettim. Sol elimi masaya, sağ elimi belime dayadım. Şimdi ilişkimizi netleştirmenin zamanı geldi diye düşünüyordum.

"Benim neden ilgilendiğim aslında senin üzerine vazife değil ama şunu iyi bil ki, bu olayla bağlantısı olan büyük bir araştırmanın tam ortasında'yım ve aslında sen bana yardımcı olmak zorunda da değilsin. Ama sonuca ulaşmak üzereyim ve elimde burayı soruşturabileceğime dair bir mahkeme kararı var. Sonunda başın soruşturmayı zora sokmaktan dolayı fena halde belaya girebilir. Şimdi istediğin buysa, dilediğin gibi davranmakta serbestsin."

Makyajının altından bile yüzünün pancar gibi kızardığını görebiliyordum.

"Umarım beni tehdit etmiyorsundur".

"Kesinlikle hayır." Sustum ve tehdidimi düşünmesi için zaman tanıdım.

Birkaç kâğıt aldı ve masanın üzerine koyup köşeleriyle ayarlayarak onları hizalamaya başladı. "Leonard Grice'ın California Fidelity sigorta şirketinde bir hayat ve bir de kaza sigortası vardı. 2.500 dolar hayat sigortasından aldı, 25.000 dolar da hasardan alacak. Evin içindeki eşyalar sigortalanmamıştı."

"Ev için neden yalnızca 25.000 dolar? Gördüğüm kadarıyla orası yüzbin doların üzerinde eder. Bu para evin tamirine bile yetmez. Öyle değil mi?"

"Evi 1962 yılında aldığı zaman yirmibeş bin dolar ediyormuş ve o da bu değer üzerinden sigortalamış. Sonra hiçbir değer artışı da yaptırmamış ve başka herhangi bir poliçe de düzenletmemiş. Şahsen evi nasıl yeniden onarabilecek bilemiyorum. Bu tam bir kayıp ve bence onu yıkan da bu."

Bana bunları anlatınca ona davranışından dolayı biraz suçluluk hissettim.

"Teşekkürler. Gerçekten çok yardımcı oldun. Sahi, unutmadan, Vera sormamı istedi, paralı ve boşta bir uçak mühendisi varmış çıkmak ister misin?"

Yüzünde birdenbire kararsız bir ifade oluştu. Cinsel açlık, şüphe ve hırs. Ona bir tabakta pasta mı bok mu sunuyordum? Kafasından neler geçtiğini az çok tahmin edebiliyordum. Santa Teresa gibi bir yerde piyasaya düşmüş bekâr bir erkek en fazla on gün içinde kapılır.

Bana endişeli bir ifadeyle baktı. "Adamın ne sorunu var? Onu neden sen almıyorsun?"

"Bir ilişkiden yeni çıktım ve bir süre dinlenmek istiyorum" dedim. Söylediklerim de doğruduydu.

"Belki Vera'yı ararım" dedi hafifçe.

"Harika. Verdiğin bilgiler için tekrar teşekkürler" dedim ve masasından uzaklaşırken ona hafifçe el salladım. Benim şansına Allah bilir adama âşık olur ve düşününde nedimesi olmamı ister. Sonunda ben de o koca volanlı aptal elbiselerden birini giymek zorunda kalırım. Geri dönüp baktığımda ufalmış bir görünümü vardı ve ben pişmanlıkla onun o kadar da kötü biri olmadığını düşündüm.

11

O gün akşam yemeğimi evimden yarım blok kadar aşağıdaki Rosie'nin yerinde yedim. Bir mahalle lokantasıyla bar arası bir yerd. Köşedeki çamaşırhane ile McPherson adlı bir adamın işlettiği, tamir atölyesinin arasında sıkışıp kalmıştı. Bu üç küçük işletme tam yirmibeş yıldır burada çalışmaktaydılar. Fakat yıllar sonra, bazı hamiyetli, işgüzar vatandaşların üzerlerine vazife olmayan işlere burunlarını sokmaları ve şehir konseyine giderek, burası mesken bölgesidir ve bu işyerleri gayri kanuni olarak bütünlüğü bozmaktadır diye yaptıkları ihbarlar sayesinde şimdi işletme ruhsatlarını kaybetmek üzereydiler.

Rosie tahminen altmış beş yaşlarındaydı. Macar asıllı, kısa ve bir hayli tombuldu. Alnını kısa ve kına rengi saçları çevreliyordu. Kullandığı cart turuncu renkli ruj u ağız çevresine taşıyarak sürüyor ve böylece dudaklarını olduğundan çok daha kalın ve iri gösteriyordu. Abartılı kullandığı kahverengi göz kalemi ise yüzüne haşin ve sitemli bir ifade vermekteydi. Burnu neredeyse üst dudağına deyecek kadar yakındı.

Arka taraftaki her zamanki yerime oturdum. Teksirle çoğaltılmış mönü temiz plastik bir muhafaza içerisinde ketçap şişesiyle peçeteliğin arasında duruyordu. Listedeki seçenekler öğrenciyken zaman zaman eve yollanan kâğıtlardaki soluk mor mürekkeple yazılmış benzeyordu. Çoğu yemek Macarca yazılmıştı ve kelimelerin bol aksanı, z'leri ve çift noktaları vardı. Böylece yemekler daha ilginç ve gizemli görünüyordu.

Rosie kalem kâğıtla yanıma doğru yaklaştığında, suratında bana kırılmış bir ifade vardı. Bunun nedenini henüz anlayamamıştım. Elimdeki mönü bana sormadan birden çekip aldı, yerine koydu ve bana sormadan elindeki kâğıda bir şeyler yazdı. Elindeki sipariş kâğıdına yazdıklarını kontrol etmeye başladı. Bu arada hâlâ yüzüme bakmıyordu.

"Bir haftadır gelmedin, ben de bana kızgın olduğunı düşündüm" dedi. "Kimbilir bu arada ne saçma sapan şeyler yiyorsun. Sus sus, cevap verme bunu duymak bile istemiyorum. Boş ver, özür dilemen gerekmiyor. Çok şanslısın, sana doğru dürüst bir şeyler vereceğim. Bak! İşte bunları yiyeceksin."

Listeyi yeniden eleştiren bir gözle denetledi ve sanki kendisi ilk defa duyuyormuş gibi bana okudu.

"Yeşil biber salatası. Bir şahaser! Kendi ellerimle yaptım, onun için doğru yapıldığını biliyorum. Zeytinyağı, sirke, azıcık şeker. Ekmeği unut, yok. Henry bugün taze ekmek getirmede, ben ne yapabilirim. O da bana kızıyor olabilir. Ben ne bileyim ne yaptım? Kimse bana bir şey söylemiyor. Sonra da sana ağır ateşte pişmiş ekşili öküz kuyruğu vereceğim."

Bunun üzerini bir kalemlle çizdi. "Çok yağlı. Senin için iyi değil. Bunun yerine sana başka bir şey vereceğim. Kremalı turna balığı ve tabağını güzelce bitirirsen vişneli tatlı verebilirim. Bana kalırsa bunu pek hak etmiyorsun ya! Neyse. Sürahideki Avusturya şarabıdır ama pek fena değil."

Sonra masadan uzaklaştı. Sırtı dik, saçları mandalina kurusu rengindeydi. Kabalığı bazen ona egzantirik bir çekicilik kazandırıyordu ancak bir o kadar da sinir bozucuydu. Rosie'nin yemeğini yemek istiyorsanız buna katlanmak zorundaydınız. Bazen, yorgun argın gün bitimlerinde bu tür laubalilikleri hiç çekemiyordum ve çoğunlukla da ya herhangi bir fast-food lokantasında yemeyi ya da evde fıstık ezme ve salatalık turşulu sandviçle geçiştirmeyi tercih ediyordum.

O gece Rosie'nin yeri boştu. Biraz dağınık ve kirliydi. Duvarlar kontrplak panellerle kaplanmış koyu renk boyalıydı. Yemek ispi ve sigara dumanı matlaştırmıştı. Aydınlatma çok soluk ve geneldi. Barın üzerinde sürekli açık duran televizyon durmadan değişen sessiz ve renkli imajlar yansıtmaktaydı. Her şeye rağmen burayı sevdiğimi utanarak itiraf ediyordum. Hiçbir zaman turistlerin bayıldığı bir yer olmayacaktı. Asla bir bekârlar barı olarak tanınmayacaktı. Kimse 'keşfedip' popüler bir yere dönüştürmeyecekti. Her zaman bir yerlere dökülmüş bira, biber, baharatlı ve yağlı yemek kokuları dolacaktı. Kimsenin aldırış etmeyeceği ve yarım yıldız bile vermeyeceği türden bir yerdi. Tek faşına rahatça yemeğimi yiyebileceğim ve istenmeyen dostlarla gözgöze gelmemek için mönüyü yüzüme doğru kapatıp saklanmak zorunda kalmayacağım bir yerdi. Böyle bir yerden kaldırılan bir kadın adamın başına dert olurdu.

Kapı açıldı ve hemen karşı caddede oturan yaşlı bir kadınla arkasından bu sabah karakolda, Kayıplar bölümünde karşılaştığım Jonah Robb içeri girdi. Onu sivil kıyafetlerle neredeyse tanıyamayacaktım. Tüvit bir ceket ve altına da blucin giymişti. Ayağında kahverengi botlar vardı. Gömleği yeni olmalıydı çünkü hâlâ üzerinde ambalajının kat izleri vardı. Yakası kolalı ve sert duruyordu. Sol omzunun üzerinde meşin bir tabanca kılıfı var gibi yürüyordu. Görünüşe göre beni arıyordu çünkü doğrudan doğruya benim masama gelip oturdu.

"Merhaba. Oturmaz mısın?" dedim.

"Buraya ara sıra takıldığımı duymuştum" dedi. Bir süre çevreye baktı ve hafifçe kaşlarını kaldırarak, "Sağlık Bakanlığı'nın, buradan haberi var mı acaba?" diye sordu?

Güldüm.

Rosie mutfaktan çıkarken Jonah'ı gördü, olduğu yerde mihlandı ve sanki görünmez bir iple geri çekiyormuş gibi mutfığa doğru kayboldu.

Jonah omzunun üzerinden bir şeyler mi oluyor diye baktı.

"Ne oldu? Polis olduğumu mu anladı? Bundan mı rahatsız oldu?"

"Makyajını tazeliyor. Hemen mutfak kapısının arkasında bir ayna var" dedim.

Rosie yüzünde aptal bir gülümseme ve şuh bir eda ile yeniden gözükte. Elindeki kâğıt peçeteye sıkıca sarılmış çatal bıçağı masaya bıraktı.

"Sana eşlik edeceklerini söylememiştin" diye mırıldandı "Arkadaşın da yemeğe katılacak mı? İçecek bir şeyler belki? Bira şarap, karışık bir içki?"

"Bira iyi olur" dedi. "Fıçıda ne çeşit biranız var?"

Rosie ellerini kavuşturdu ve ilgiyle bana baktı. Yabancılarla asla doğrudan temasa geçmezdi. O yüzden çevirmenlik görevi yüklediğim bu küçük oyunu sürdürmek zorundaydık.

"Fıçıda hâlâ Mitch var mı?" diye sordum.

"Elbette. Neden başka bir marka alayım ki?"

Jonah'a baktım ve o da başıyla onayladığını belirtti. "Peki bize Mitch getir lütfen. Bir şeyler yemek de istersen burada yemekler harikadır."

"Bana uyar" dedi. "Ne önerirsin?"

"Rosie, bize bir iyilik yap ve ikimize de aynısından getir lütfen."

"Elbette" Onu sinsice onaylayan bir bakış attı. Mümkün olsa bana da cesaretlendirici bir dirsek atacaktı. Neden onayladığını tahmin edebiliyordum. Ona göre erkek dediğin biraz kilolu, koyu renk saçlı ve bir parça da yumuşak huylu olmalıydı. Sonra masadan uzaklaşarak, güya kurnazca bizi yalnız bıraktı. Buraya kadın arkadaşlarıyla geldiğimde pek böyle cana yakın ve sevimli davranmazdı.

"Seni buraya getiren nedir?" dedim.

"Biraz tembellik ve biraz da merak. Geçmişinle ilgili bazı şeyleri öğrendim ve düşündüm ki konuşarak bazı ortak noktalar, bulabiliriz."

"Peki bu bizi nereye götürecektir sence?"

"Seni tavlama çalıştığımı mı düşünüyorsun?"

"Tabii ki" dedim. "Yeni bir gömlek ve alyanssız bir parmak. Bahse girerim karın seni bir hafta önce terketti ve sen tıraş olalı da henüz yarım saat bile olmadı. Buraya gelirken boynuna sürdüğün kolonya bile henüz kurutmamış."

Güldü. Zararsız bir yüz ifadesi ve harika dişleri vardı. Rasada dirseklerinin üzerine öne doğru yaslandı. "Hikâye şöyle" diye başladı. "Onu tanıdığımda on üç yaşındaydım ve o günden [peri de birlikte olduk. Sanırım bu süre içinde o büyüdü ve ben bunu hiç beceremedim. En azından onunla birlikte büyüyemedim. Kendi başıma kaldığımda ise ne yapacağımı bilemedim. Aslında beni terk edeli tam bir yıl oldu ancak ben sanki henüz bir hafta olmuş gibi hissediyorum. Ve inan o gittiğinden beri ilgi duyduğum tek kadın sen oldun."

"Nereye gitti?"

"Çocukları da alıp Idaho'ya gitti." Ardından bir sonraki sorunun bu olacağını düşünerek, "İki tane" dedi. "İki kız. Biri on, diğeri de sekiz yaşında. Courtney ve Ashley. Ben başka isimler seçerdim, Sara, Diana ya da Patti ve Jill gibi. Kızları hiç anlayamıyorum, ne düşündüklerini nasıl davrandıklarını. Kızlarımı gerçekten çok seviyorum ancak doğdukları günden beri sanki anneleriyle çok özel bir kulübün sırdaş üyeleri gibiydiler. Bense, ne yaparsam yapayım bu kulübe üye olma şansını hiçbir zaman elde edemedim."

"Karının adı neydi?"

"Camillia, Allah kahretsin, kalbimi kötü kırdı. Bu yıl tam onbeş kilo aldım."

"Vermenin zamanı gelmiş."

"Bir sürü şey yapmanın zamanı geldi."

Rosie yeniden geldiğinde onun için bir bira, bana da bir kadeh beyaz şarap getirmişti. Bu hikâyeyi ben daha önce de duymuş gibiydim. Evliliği yeni bitmiş kafası karışık bir adam ve yine kafası karma karışık ben. Bütün bu acıları, belirsizliği, karmaşık duygulan biliyordum. Rosie bile bunun yürüyemeyeceğini farketmiş ve bana böyle bir çıkmaza yeniden, nasıl bu kadar çabuk girebildiğimi anlayamamış gözlerle bakmıştı.

Masadan uzaklaşınca konuşmaya devam ettim.

"Ben de şu sıralar pek iyi değilim" dedim.

"Bunu duydum. Birbirimize yardımcı olabiliriz diye düşündüm."

"Bu işler pek öyle olmuyor."

"Bir gün Poligon'a gidip birlikte atış talimi yapalım mı?"

Kendimi tutamadım, güldüm. İsrarlıydı. "Tabii. Bunu yapabiliriz. Silahın ne marka?"

"Bir Colt-Python" dedi. "Genellikle bir Trooper M.K 11 taşırdım ama bu Python'u görünce kaçırmak istemedim. Yalnızca dört yüz dolardı. Sanırım iki kez evlenmişsin? Bunu nasıl yapabildin hiç anlayamıyorum. Yani demek istediğim, Tanrım evlilik tam bir teslimiyet, ruhların sonsuza dek verdiği söz falan gibi b...tan bir şey işte."

"Dört yüz dolara gerçekten kelepirci, iyi düşürmüşsün." Gözlerimi kısarak baktım. "Sen Katolik falan mısın?"

"Hayır, galiba sadece aptalın biriyim. Romantizmimi çocukken, annem ve işlettiği güzellik salonundaki kadın magazinleri şekillendirdi sanırım. Silaha gelince, Dave Whitaker'ın mirası. Dul karısı silahlardan onun sağlığında da nefret ediyormuş ve kocası öldüğünde de hemen ilk fırsatta koleksiyonunu satmaya başlamıştı. Gerçek değerini ödemeye çalıştım ama kabul ettiremedim. Onu tanır mısın? Bess Whitaker?"

Olumlu anlamında, kafamı salladım.

Rosie tabakları getirip önümüze koyduğunda içindekilere bir göz attı. Bakışlarından anladığım kadarıyla içine maydanoz sıkıştırılmış zeytinyağlı yeşil biberler beklemiyordu.

Rosie genellikle getirdiği yemeğin tadına bakmamı ve bazı kalburüstü lokantalarda olduğu gibi ona fikrimi söylememi isterdi ama bu defa bizi yalnız bırakmanın daha iyi bir fikir olacağını düşünmüş olsa gerek. O ayrılır ayrılmaz Jonah öne eğildi.

"Bu da ne böyle" diye söylendi.

"Önce bir tat bakalım."

"Kinsey, son on yıldır tabaklarındaki bütün soğan ve mantarları ayıklayan çocuklarla yemeğe oturuyorum. Eğer hamburger malzemesinden yapılmamışsa doğrusu nasıl yenileceğini artık bilemiyorum."

"O halde çok şaşıracağını" dedim. "Karın terk ettiğinden beri neler yiyorsun?"

"Hepsi onun daha önce alıp deep-freeze'de dondurduğu şeyler. Akşamları bir tane alıp çözüyorum, fırına atıyorum ve bir saat içinde o işi hallediyorum. Sanki taşınan birilerinin yaptığı garaj satışında şu televizyonlardaki hazır akşam yemeği kutularından bir yığın almış. Beni ekonomik açıdan batırırken bir yandan da sağlıklı beslenmemi istiyordu anlaşılıyor!"

Çatalımı indirdim, yüzüne baktım ve 365 kutu hazır yemeği alıp deep-freez'e koyan birini tasavvur etmeye çalıştım. Bu kadınla ömür boyu birlikte olmayı hayal etmişti, baykuşlar gibi.

Biberlerden bir parça alır almaz gözleri dönmeye başladı. Çiğnediği lokma ağzında büyümeye başladı. Aynısı, Şükran gününde insanların ikramda ısrar ettikleri şekerlenmiş tatlı patatesleri yerken bana da olurdu. İnsanlar sebzenin içine neden şeker koyarlar ki? diye düşündüm. Şimdi ben kalkıp, kuşkonmazın içine meyankökü koysam yakışır mı? Ya da brüksellahanasının içine jello koysam? Söylerken bile ağzım kamaşıyordu.

Jonah filozofça kafasını sallayarak biberli salatasını zevkle kaşıklamaya başladı. Bu en azından, Camilla'nın pişirdiklerinden daha lezzetli olmalıydı. Tepsi tepsi donmuş ton balığı, paket patates cipisi, donmuş bezelye ve havuç düşündüm. Allah bilir ona tatlı niyetine de, altı düzine teneke kutuda meyve kokteyli bırakmıştır. Bunları düşünürken, o da bana bakıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu. "Yüzündeki ifade ne?"

"Evlilik esrarengiz bir olay" dedim.

"Bence de öyle" dedi. "Bu arada, araştırman nasıl gidiyor?"

"Koşturmaya devam ediyorum" dedim. "Şu ara, henüz çözümlenmemiş bir cinayet araştırması da yapıyorum, Aradığım kadının komşusu. O öldürüldüğü gün bizimki ortalıktan yok olmuş."

"Bu kulağa pek hoş gelmiyor. Bir bağlantı var mı?"

"Henüz bilmiyorum. Belki de yok. Ancak bu ilginç bir raslantı olarak dikkatimi çekti. Marty Grice öldürülüyor ve birkaç gün içinde Elaine Boldt ortadan kayboluyor."

"Herhangi bir şüpheli var mı?"

"Marty davasında mı? Hiçbir fikrim yok. Dolan bu konuda ser verip sır vermemeye devam ediyor. Bana tek kelime söylemiyor."

"Peki dosyaya bir göz atmaya ne dersin?"

"Hadi canım sen de, bunu yapmama kesinlikle izin vermez."

"O halde sen de ona söyleme. Bana söyle. Ne istediğini söylersen kopyalarını çıkartırım."

"Jonah, kıcına tekme vurup seni kovar, Bir daha hiçbir yerde polislik yapamazsın. Hayatının geri kalan kısmını ayakkabı satıcısı olarak geçirirsin."

"Dolan'ın bunu bilmesi gerekmiyor ki."

"Bunu ondan saklayamazsın ki. O her şeyi bilir."

"Palavra.. Bütün dosyaların orijinaleri, Kimlikler ve Kayıtlar bölümünde saklanır. Eminim, onun ofisinde dosyaların birer kopyası vardır ve bu yüzden hiçbir zaman gidip orijinallerine bakmak aklına gelmez. Önce o çıkana kadar beklerim ve sonra da neye ihtiyacın varsa, fotokopisini çeker, dosyaları yerlerine koyarım."

"Dosyaları çıkartırken imza atman gerekmiyor mu?"

Bana otomobilimi, hiçbir zaman yasak bölgede park etmemiş biriymişim gibi baktı. Aslında kolaylıkla yalan söyleyebilen biri olarak inanmayacaksınız ama kütüphaneden aldığım kitabın iadesinde bile geciksem endişelenirdim. Güven önemsenmeliydi. Ara sıra, zararsız birtakım küçük kaçamaklar yapılabildi belki ama resmi dokümanları izinsiz çıkarmak düşüncesi bile birazdan tetanoz iğnesi olacakmışım gibi midemin ağrmasına sebep oluyordu.

"Hayır" dedim. "Bunu yapma. Böyle bir şey yapamazsın."

"Yapamazsın da ne demek? Tabii ki yapabilirim. Yeter ki bana ne görmek istediğini söyle? Otopsi raporu mu? Şüpheli olaylar mı? Alınan ifadeler mi? Yoksa laboratuvar sonuçları mı?"

"Doğrusunu istersen bu harika olurdu. Gerçekten yardımcı olurdu."

Suçluluk hissiyle baktım. Rosie orada dikilmiş, boşalan salata tabaklarımızı almak üzere bekliyordu. Arkama yaslandım ve onları alana kadar bekledim. "Bak! Böyle bir şey yapmanı asla senden isteyemem..."

"Sen istemiyorsun.. Ben gönüllü yapacağım. Yalnız bu kadar pipiriklenmene gerek yok, belki bir gün sen de bana bir iyilik yaparsın, ödeşiriz."

"Jonah, biliyorsun Teğmen Dolan teşkilattaki sızmalar konusunda çok hassastır. Lütfen kendini tehlikeye atma."

"Bunu o kadar büyütme. Cinayet masası detektifleri çoğu zaman palavracıdır. Onun davasını karıştırmaya çalışmıyorsun ki. Belki elinde bir davası bile yok. Niçin bu kadar endişeleniyorsun?"

Yemekten sonra benimle eve kadar yürüdü. Saat henüz 8.15'ti ancak yapacak işlerim vardı ve o da bu buluşmamızın fazla uzamamasından memnun görünüyordu. Kapıdan uzaklaşan ayak seslerini duymaz dış kapının lambalarını söndürdüm ve not tutmak üzere birkaç kart alarak çalışma masama oturdum. Daha önce almış olduğum notları bir süre inceledim ve sonra onları masamın üzerindeki ilan tahtasının üzerine raptiyeledim. Uzun bir süre orada kalıp peşpeşe birçok kartı belki gözden kaçırdığım bir şeyler bulurum ya da ani bir ipucu bazı şeyleri aydınlatır umuduyla dikkatle okudum. İçlerinde yalnızca bir tek not ilgi çekiciydi. Elaine'in dairesinde yaptığı ilk araştırmamdan hatırladığım not. Bütün ayrıntıları çok büyük bir dikkatle not etmiştim. Bu, hafızamı test etmek için zaman zaman kendimle oynadığım küçük bir oyundu. Tuttuğum nota göre Elaine'in mutfak dolabında birkaç teneke kedi maması vardı. Şimdi düşündükçe, garip geliyor bu. Ne kedisi?

12

Ertesi sabah saat dokuzda, otomobilime atlayıp Via Madrina'ya gittim. Tillie'nin ziline bastım. Cevap alamayınca, diğer zillerdeki isimler arasından Elaine'in yan komşusu dokuz numaralı dairedeki Wm. Hoover'ı seçtim.

Enterkomdaki ses "Evet" dedi.

"Bay Hoover? Ben Kinsey Millhone. Özel detektifim ve komşunuz Elaine Boldt'u arıyorum. İzin verirseniz, bu konuda size birkaç soru sorabilir miyim?"

"Hemen, şimdi mi demek istiyorsunuz?"

"Evet, mümkünse. Aslında, önce apartman yöneticisine uğradım ama evde yoktu."

Birtakım karşılıklı mırıldanmalar işittim ve sonra otomatığın ziline sesiyle kapı açıldı. Kapı yeniden kapanmadan hemen uzanıp yakaladım. Asansörle bir üst kata çıktım. 10 numaralı daire asansörün tam' da karşısındaydı. Hoover kapıda mavi bir şort, üzerinde de havludan bornozla beklemekteydi. Yaşı yaklaşık otuz dört, otuz beş olmalı diye tahmin ettim. Ufak tefek, zayıf biriydi, ince, adeleli bacakları vardı. Koyu renk saçları karmakarışıktı ve sanki iki gündür sakal tıraşı olmamış gibiydi. Gözleri hâlâ uykulu bakmaktaydı.

"Aman tanrım, sizi uyandırmış olmalıyım" dedim. "Aslında inanın/insanlara bunu yapmaktan nefret ederim."

"Hayır, zaten kalkmıştım" dedi. Eliyle saçlarını düzeltip kafasının arkasını kaşırken esniyordu. Ben de karşılıklı esnememek için dişlerimi sıkmak zorunda kaldım. Çıplak ayaklarını sürüyerek dairesine girdi, onu takip ettim.

"Kahveyi az önce ocağa koymuştum. Birazdan hazır olur. Lütfen içeri gelin ve bir yere oturun."

Sağ taraftaki mutfakı işaret etti.

Daire, Elaine'in dairesinin tam ters kopyasıydı ve tahminime göre her ikisinin de yatak odalarını ayıran duvar ortaktı. Oturma odasına bir göz gezdirdim. Elaine'inki gibi o da girişe doğru açılıyordu. Ve daireden, yan taraftaki Grice'ların evi de gözüküyordu. Ancak sokak buradan, Elaine'in dairesinden gözüküyü kadar rahat ve geniş gözüküyordu. Yalnızca ileride, sol tarafta, Via Madrina boyunca dizilmiş iki sıra çam ağacının büyük bir kısmını kapattığı bir dağ manzarası vardı.

Hoover şortunu düzelterek, mutfak sandalyesinin üzerine oturdu ve bacak bacak üstüne attı. Sevimli dizleri vardı. "Affedersiniz, adınız neydi? Doğrusu hâlâ pek kendime gelebilmiş değilim"

"Kinsey Millhone" dedim. Mutfakta, kahve ve henüz fırçalanmamış ağız kokusu vardı, ince kahverengi bir sigara çıkardı ve yaktı. Belki de ağız kokusunu, ondan daha da beter bir başka kokuyla maskeleyemeye çalışıyordu. Gözleri tütün rengiydi. Kirpikler seyrek ve yüzü zayıftı. Bana bir kunduz yemiş bitirmiş bir. boa yılanının sıkıntılı bakışlarıyla bakmaktaydı. Kahve makinesi iki kez homurdandı ve o kocaman iki mavi beyaz fincanı çıkartana kadar yeniden sakinleşti. Fincanların birinin üzerinde çiftleşen tavşanlar vardı. Ötekinde de aynı faaliyette bulunan filler. Ben bakmamaya çalıştım. Uzun zamandır kafamı kurcalayan bir şey de dinazorların nasıl çiftleştiği idi. Özellikle de o iyice iri ve omurgalı olanları. Bir zaman önce birileri bana, onların, bunu suyun içinde yaptıklarını söylemişti. Onca ağırlığı ancak öyle kaldırabilirlerdi. Ama ben dinazorların bu kadar akıllı olabileceğini düşünmüyordum. Hele o minicik cimciklenmiş kafalarıyla. Kafamı sallayarak gerçek hayata geri döndüm.

"Wm. neyin kısaltılmışıdır? William ya da Bill?"

"Wim" dedi. Buzdolabından bir karton süt alarak şeker koymak için de bir kaşık buldu. Ben kahveme bir parça süt koydum ve sonra ilgiyle onun kahvesine, iki koca kaşık şeker koyuşunu izledim. Bakışlarımı yakaladı.

"Biraz kilo almaya çalışıyorum" dedi. "Biliyorum şeker dişler için çok kötü ama bir süre sabahlan işkence içinde şu vitamin küllerinden yaptım. Hani şu, içine yumurta, muz, buğday özü gibi şeyler atılarak hazırlananlardan. Bunların ağızda kalan tadını yok etmek imkânsız. Hem ben ikiden önce bir şey yemekten nefret ediyordum. Herhalde sıskalığı kabullenmekten başka çarem yok. İşte kahveme onun için bu kadar çok şeker koyuyorum. Biraz kilo almama yardımcı olabilecek, her şeyden medet umuyorum anlayacağın. Bu arada, sen de Twiggy gibisin."

"Her gün koşuyorum. Çoğunlukla da yemek yemeyi unuturum." Kahvemden bir yudum aldım. Hafif naneli gibiydi ve tadı gerçekten çok iyiydi.

"Elaine'i ne kadar iyi tanırdın?" diye sordum.

"Bazen koridorda karşılaştıkça konuşurduk" dedi. "Yıllardan beri komşuyuz. Neden arıyorsun onu? Faturalarını mı ödemiyo?"

Ona kısaca, Elaine'in ortadan yok oluşunu anlattım. Şimdilik, çok fazla endişe edilecek bir durum olmadığını ama, yine de biraz şüpheli gözüküğünü ekledim. "Onu en son ne zaman gördüğünü hatırlıyor musun?"

"Tam olarak değil. Ama sanırım, gitmeden bir süre önce Noel'de. Yo hayır, geri alıyorum. Onu yılbaşı gecesi gördüm. Evde oturacağını söyledi."

"Evde bir kedisi olup olmadığını biliyor musun?"

"Elbette. Hem de harika bir hayvan. Mingus adında çok iri, gri bir İran. Aslında o benim kedimdi. Ama ben pek evde durmuyordum ve onun da sürekli bir arkadaşına ihtiyacı vardı. Böylece onu Elaine'e vermeye karar verdim. Verdiğimde henüz bir yavruydu. Büyüyüp bu kadar güzel olacağını hiç bilemezdim. Sonradan verdiğime çok pişman oldum ama ne çare ki anlaşma anlaşmadır."

"Anlaşma neydi?"

Kayıtsızca omuz silkti. "Adını hiçbir zaman değiştirmeyeceğine dair yemin ettirdim. Adı Charlie Mingus kalacak, tıpkı şu müthiş caz piyanisti gibi. Ayrıca, bana onu hiçbir zaman yalnız bırakmayacağına da söz verdi. Aksi takdirde ona vermemin ne anlamı vardı?"

Wim dirseğini mutfak masasına dayayarak sigarasından derin bir nefes aldı. Arkalardan bir duş sesi geliyordu.

"Kediyi de her yıl, birlikte Florida'ya götürüyor muydu?"

"Elbette, bir sepetin içine koyup uçakta yanına alıyordu. Elaine onun bundan çok hoşlandığını söylerdi." Bir peçete alıp, ortasından katladı.

"Hiç ortaya çıkmaması garip" dedim. "Herhalde Elaine neredeyse o da onunladır."

"Şu yan taraftaki cinayet olayından sonra Elaine'le hiç konuştun mu?"

Wim, kafasını olumsuz olarak salladı ve nazikçe, sigarasının külünü biraz önce katladığı peçeteye silkti.

"Polislerle konuştum, daha doğrusu onlar beni sorguya çektiler. Benim oturma odamın camından yan taraftaki o ev gözüküyor. Bu nedenle bir şeyler görmüş olabileceğimi düşündüler. Aslında hiçbir şey görmedim. Ama bunu şu maço, detektif bozuntusu hıyara anlatabilmem biraz zaman aldı. Tavırları fazlasıyla düşmancaydı. Kahveni tazelememi ister misin?"

Ayağa kalkarak, kahveyi uzanıp aldı. Her ikimizin fincanını da termostan yeniden ağzına kadar doldurdu, içerdeki duş sesi kesildiğinde Wim de benim gibi kulak kabarttı. Sonra dalgın bir vaziyette kalktı, sigarasını suda söndürdü sonra çöp tenekesine attı. Bir tava aldı ve buzdolabından bir paket jambon çıkardı. "Sana kahvaltılık teklif etmek istedim ancak yeterince yok. Tabii protein içkisinden istiyorsan o başka. Gerçek kahvaltılık bir arkadaşım için hazırlıyorum.

"Ben de gitmeliyim zaten" diyerek yerimden kalktım.

Sabırsız bir el hareketiyle, "Otur lütfen" dedi. Hiç olmazsa, kahveni bitir. Bu arada bana aklına gelen her şeyi sorabilirsin."

"Kedi için bu yakınlarda bir veteriner var mıydı?"

Wim üç dilim jambonu paketten çıkararak, tavanın içine yerleştirdi. Ocağı açarak gazın gelmesini sağladı ve en hafif ayarda mavi alev elde edecek biçimde ayarladı.

"Serenata sokağının köşesinde bir kedi kliniği var. Genelliğe onu bir sepete koyar ve çakal gibi ulumasına, ağlamasına aldırış etmeden bu kliniğe götürürdü. Ming veterinerlerden nefret eder."

"Elaine'in nerede olabileceğine dair bir tahminde bulunabilir misin?"

"Kardeşine ne dersin? Belki de onu görmeye Los Angeles'a gitti."

"Beni onu bulmam için tutan kızkardeşiydi" dedim. "Onu yıllardır görmüyormuş."

Wim birdenbire kafasını tavadan bana doğru çevirerek güldü. "Amm da palavra. Bunu kim söyledi sana? Onu daha altı ay önce burada gördüm."

"Sen Beverly'yle mi karşılaştın?"

"Elbette" dedi. Bir çatal aldı ve jambonları tavanın içine ittirdi. Sonra tekrar buzdolabına giderek, bu defa üç yumurta çıkardı. Bütün bunları izlerken ben de açlıktan öleceğimi hissediyordum.

Çalçene anlatmayı sürdürüyordu.

"Herhalde Elaine'den dört yaş kadar daha küçük. Yaramaz çocukları gibi kesilmiş siyah saçları ve harikulade bir teni vardı. Yanılıyor muyum?"

"Hayır, bu tarif ettiğin kadın benimle buluşan kadın" dedim. "Ama bana neden neden yalan söylediğini merak ediyorum."

"Bir tahminde bulunabilirim" dedi. Bir parça kâğıt havlu kopararak, katladı ve tavanın kenarına koydu.

"Geçen Noelde, sıralarında birbirlerinin canına okudular, bağırıp çağırımlar ve birbirlerine bir şeyler fırlatmalar ve sonunda çarpan kapının seslerini duydum. Aman Tanrım, birbirleriyle konuşurken kullandıkları dil berbattı. Elaine'in böyle küfredebileceğini hiç ummazdım diye düşünürken, diğeri daha da beterti."

"Bütün bunların sebebi neydi peki?"

"Elbette bir adam, şekerim. Başka ne bizi bu denli birbirimize düşürebilir ki."

"Peki bu adamın kim olduğuna dair hiçbir fikrin var mı?"

"Hayır. Açıkçası, bence Elaine dulluktan gizli gizli çok memnun olan kadınlardan biri. Bol bol ilgi görüyor ve alabildiğine özgür. Bir sürü parası var, kimsenin de ağız kokusunu çekmeye mecbur değil. Neden birisini bu rahatlığa ortak etsin ki? Kendi başına olması onun için çok daha iyi."

"Durum buysa, Beverly'yle niye didişiyor?"

"Kim bilir? Belki de bundan zevk alıyorlar.

Kahvemi bitirdim ve kalktım. "Şimdi gitmeliyim. Kahvaltınızı da bölmek istemiyorum. Ama belki seninle sonra tekrar görüşmem gerekebilir. Rehberde kayıtlı mısın?"

"Elbette. Çalışıyorum. Edgewood Oteli'nin barında. Şu, plaja yakın olan. Orayı bilir misin?"

"Bana göre biraz pahalı bir yer. Ama evet, nerede olduğunu biliyorum."

"İyi öyleyse, bir ara uğra. Pazartesi hariç her gece, saat altıdan kapanışa kadar oradayım. Sana bir içki ismarlarım."

"Teşekkürler Wim, uğrayacağım. Çok yardımcı oldun. Kahven de bir harikaydı."

"Ne zaman istersen" dedi.

Dışarı çıkarken, gözüm Wim'in kahvaltılık arkadaşına takıldı, Gentlemen's Quarterly mecmuasından fırlamış gibiydi. Hülyalı gözler, kusursuz yüz hatları, yakasız bir gömlek ve omzunun üzerine attığı İtalyan kaşmir bir süveter.

Wim o sırada mutfakta 'Sevdiğim Adam' şarkısını söylemeye başlamıştı. Sesi Marlene Dietrich'in sesine benziyordu.

Lobiye çıkınca Tillie'ye rastladım. Önünde bir market arabası itiyordu ve içi kahverengi kese kâğıtları ile doluydu.

"Sanki markete günde iki kez gidiyormuşum gibi hissediyorum" dedi. "Sen beni mi arıyordun?"

"Evet. Ama seni bulamayınca, yukarıda Wim'le biraz sohbet ettim. Elaine'in bir kedisi olduğunu biliyordum."

"Ah, elbette. Senelerdir Ming'i vardır. Bunu sana daha önce söylemeyi neden akıl edemedim bilemiyorum. Onu ne yaptı acaba?"

"Onun o gece taksiye binerken elinde bir şeyler taşıdığını söylemiştin. Bu Ming'i taşıdığı sepet olabilir mi?"

"Öyle olmalı. Yeterince büyüktü ve Elaine gittiği her yere Ming'i de mutlaka götürürdü. Sanırım zavallı kedici de, şimdi onunla birlikte kayıp öyle değil mi? Söylemek istediğin bu mu?"

"Şimdilik bilmiyorum, belki de. Keşke hayvanın sürekli veterinerine gitmesini gerektiren bir hastalığı olsaydı. İzini sürmek daha kolay olabilirdi."

"Bu konuda yardımcı olamam sana, gerçekten de sağlıklı bir kediydi. Onu tanımak çok kolay olur. Büyük, yaşlı ve uzun gri tüylü bir hayvan. Herhalde ağırlığı da on kilo vardı."

"Safkan cins bir kedi miydi?"

"Hayır değildi. Onu çok erken kısırlaştırmıştı da. Bu yüzden çiftleştirmeye filan da kalkışmadı."

"Pekâlâ öyleyse" dedim. "Bir taraftan onu da araştırmaya başlayalım. Zaten şu an elimde bundan başka araştırabileceğim yeni bir şey yok. Dün sen polisle görüştün mü?"

"Ah, evet. Onlara, o gece benim eve giren şu esrarengiz kadının Elaine'e ait faturaları da aldığını düşündüğümüzü söyledim. Oradaki memur suratıma sanki aptalmışım gibi baktı, fakat yine de söylediğim her şeyi yazdı."

"Sana söylemek istediğim başka bir şey daha var. Wim'in dediğine göre geçen Noel sıralarında, Beverly buradaymış ve kardeşiyle de fena kapışmış. Sen bunun farkında mıydın?"

"Hayır, Elaine de bana bu konuda bir şey söylemedi." Sabırsızlandım. "İçeri girmem gerekiyor Kinsey. Çarşıdan aldığım şerbet akıp ortalığı berbat etmeden önce bir an evvel buzdolabına koymalıyım."

"Peki. Başka bir şey gerekirse seni yine arayım" dedim. "Teşekkürler Tillie."

Tillie, alışveriş arabasını iterek, lobide yoluna devam etti. Ben de otomobilime döndüm ve anahtarımı çıkarıp kapıyı açtım. Her zamanki gibi dönüp, Grice'ların evine bir kez daha göz atmadan edemedim. Bu yarı yarıya kömürleşmiş enkazda, bir de cinayet işlenmişti. Aniden kararım! değiştirdim, otomobilimi yeniden kilitledim ve Snyder'ların ön kapısına doğru yöneldim. Eve doğru gelirken beni camdan görmüş olmalıydı, çünkü tam kapıyı vurmak üzere elimi kaldırmıştım ki, kapı birden açılıverdi ve Snyder kapının önüne çıktı.

"Sizi içerden gördüm. Dün de gelmişsiniz değil mi" dedi. "Adınızı hatırlayamıyorum."

"Kinsey Millhone. Dün Bay Grice ile kızkardeşinin evinde konuştum. Sizde evinin bir anahtarı olduğunu ve ortalığa bakabilmem için bana kapıyı açabileceğinizi söyledi."

"Evet. Bende anahtar olduğu doğru. Dur bakayım onu nereye koymuştum?" Cebinden bir halka anahtarlık çıkardı ve ucuna takılı anahtarları bir bir incelemeye başladı.

"Hah! İşte anahtar bu" dedi. Anahtarıktan çevirip çıkararak bana uzattı. "Bu arka kapının anahtarı. Ön kapı diye bir şey zaten kalmadı, biliyorsunuz. Araştırma ekibi orada çalışırken evi kordonla çevirmiş ve içeriyi bir güzel araştırmıştı."

Arkadan gelen bir ses duydum. "Orris ne oluyor orada? Kiminle konuşuyorsun?"

"Karışma sen, yaşlı bunak" dedi. Çeneleri titreyerek bana döndü. "Gitmeliyim."

Anahtarı göstererek, "İşim bitince geri getiririm" dedim. Ancak ben daha sözümü bitirmeden o içeri girmiş ve çoktan gözden kaybolmuştu bile. Karısının sağır birisine göre çok iyi duyduğunu düşündüm.

Ayaklarımın altında sarmaşıkları hissettiren Snyder'ların bahçesinden geçtim. Grice'ların evlerinin önündeki çimenlik, boylu boyunca yanmıştı ve giriş döküntüyle doluydu. Buna bakarak, ortalığın itfaiye gideli beri hiç derlenip toparlanmamış olduğunu düşünüp umutlandım, evin içindeki eşyalara da fazlaca dokunulmamış olmasını diledim. Yan tarafa dolandım, bahçeden bodruma inen merdivenlerin asma kilittli ve eğimli kapısını geçtim. Evin arka tarafındaki verandaya yıkık dökük beş basamakla çıktım. Arka kapının üst yarısında büyük cam bir pencere vardı. Çarpık çurpuk asılı perdelerin arasından mutfağın içerisini görebiliyordum.

Kapıyı anahtarla açarak içeri girdim. Kırk yılda bir şanslıydım. Yer molozla kaplı olsa da, mobilyalara dokunulmamıştı. Mutfak masası kirli, sandalyeler yerlerde kırık döküktü. Kapıyı açık bırakarak, etrafı incelemeye başladım. Tezgâhın üzerinde tabaklar duruyordu. Açık olan mutfak dolaplarının içinde birtakım teneke kutular, konserveler gözüküyordu. Bu gibi durumlarda, her zaman olduğu gibi yine hafif bir korkuyla ürperdim.

Evin her tarafı yanmış ahşap kokuyordu ve bütün eşyalar kaim bir is tabakasıyla kaplanmıştı. Mutfağın duvarları, dumandan gri bir renge dönüşmüştü. Yürüdükçe kırık cam parçacıklarından gıcır gıcır sesler geliyordu. Grice'ların evinin içi, komşu Snyder'larınkinin hemen hemen aynısıydı. Sanırım mutfağın hemen yanında, şimdi kararmış bir çekme kapıdan yemek odasına geçiliyordu. Bu odanın aynısını Orris kendi evinde, karısının yatak odası olarak yeniden düzenlemiş olmalıydı. Holün karşısında küçük bir tuvalet ve lavabo bulunuyordu. Yerde yanmış, kıvrılmış eski bir yer muşambası vardı. Yer yer taş zemin gözüküyordu. Holdeki pencerenin camı kırılmıştı ama oradan iki komşu ev arasındaki dar geçiş yolu ve sağ tarafta da May Snyder'ın sonradan dönüştürülmüş yatak odası gözükmekteydi. Odada yatan May Snyder'ı rahatlıkla görebiliyordum. Kırkbeş derecelik bir eğime ayarlanmış hastahane yatağı üzerine uzanmıştı. Uyuyor gibiydi.

Beyaz yatak örtüsünün altında iyice küçülmüştü. Pencereden uzaklaştım, holden geçerek oturma odasına girdim.

Yangın, içerdeki bütün renkleri değiştirmişti. Bu haliyle, şimdi her yer siyah beyaz bir fotoğrafa benziyordu. Kömürleşmiş çizgiler timsahların üzerindeki koyu renk şeritler gibi kapı ve pencerelerin pervazlarını kaplamıştı. Evin ön tarafına doğru gittikçe harabe görüntüsü iyice artmaktaydı. Yukarıdaki çekme katın merdivenlerini geçerken yangının burayı nasıl yalayıp geçtiğini ve ahşap trabzanların büyük bir kısmını nasıl kemirdiğini gördüm. Merdiven boşluğundaki duvar kâğıdı iyice yıpranmış ve tarihi hazine haritalarında olduğu gibi kıvrılıp yuvarlanmıştı.

Tahammül sınırlarımı zorlayarak ilerliyordum. İlerde, ön kapıya yakın bir yerde, döşemenin bir parçası meşum bir şekilde eksikti. Marty Grice'in cesedini burada bulmuş olmalılar diye düşündüm. Alevler duvarları iyice kemirip tüketmişti. Üzerlerinde yer yer kararmış patlama lekeleri vardı. Burada döşemenin üzerinde, arkada hol boyunca ve yukarıda merdivenlerde rastgele sıçramış ve sanki birden bu noktada şiddetlenmiş alevlerin izleri vardı. Döşemede açılmış yarığın üzerinden geçtim, salona bir göz attım. Sanki avangard stilde kömür parçalarından yapılmış mobilyalarla döşenmiş gibiydi. Köşedeki takımının bir üçlü, iki tek koltuğu hâlâ duruyordu. Fakat işlemeleri tamamen yanıp kül olmuştu. Ortadaki kahve senasından geriye kalan da yalnızca yanmış iskeletiydi.

Merdivenlere geri döndüm ve basamaklara dikkat ederek yukarıya tırmanmaya başladım. Yangın yatak odasında da garip izler bırakmıştı. Alevler bir dizi cep kitabına hiç dokunmamış, onların hemen yanındaki ayak iskemlesini ise yakıp neredeyse tamamen kül etmişti. Yatak hâlâ yapılı, öylece durmaktaydı ancak itfaiye hortumlarının tazyikli suyla söndürdükleri odada yanmış halı liflerinin ve duvar kâğıtlarının kokusu hâlâ duyuluyordu. Ateşte kavrulmuş ve sonra küflenmiş battaniye ve izolasyon artıkları orta yerde kümelenmiş, buldukları yerlerden sökülüp düşen çeşitli kaplamalar sağa sola dağılmışlardı. Yatağın kenarındaki komodinin üzerinde Leonard'ın çerçevesi bir resmi vardı. Çerçevenin kenarına sıkıştırılarak tutturulmuş, dışçiden alınmış bir randevu kartı durmaktaydı.

Kartı çerçeveden çıkartarak Leonard'ın yüzüne dikkatlice baktım. Marty'nin daha önce görmüş olduğum resmini düşündüm. O resimde fazla kiloları, plastik gözlük çerçevesi ve peruk gibi duran yapılı saçlarıyla ne kadar da küçük ve aptal gözüküyordu. Leonard ona göre çok daha yakışıklı ve çekiciydi. Bu mutlu zamanlara ait resimde ince, uzun bir duruşu, hoş bir yüz ifadesi ve keskin bakışları vardı. Sırtındaki rahatsızlığından olacak, omuzları hafifçe düşüktü. Elaine Boldt'un onu çekici bulup bulmadığını merak ettim. Elaine bu ikisinin arasına girmiş olabilir miydi?

Resmi yerine koydum ve tekrar dikkatlice merdivenlerden indim. Holden geçip, mutfığa doğru giderken, hafifçe aralık bir kapı dikkatimi çekti. İterek açtım. Önümde, geniş ve kapkara delik gibi aşağıdaki bodrum gözüküyordu. Oraya da bakmam gerektiğini biliyordum. Yüzümü buruşturdum. Torpido gözünden el fenerimi almak üzere otomobilime yöneldim.

13

Bodrum katına inen merdivenler sapasağlam durmaktaydı. Alevler anlaşılın buraya kadar uzanamadan denetim altına alınabilmişti. Yangının yukarıda, odalarda meydana getirdiği hasar öyle gözüküyordu ki, bir hızlandırıcının en azından yüzeysel alevleri arttırması ve evi boydan boya sarması sonucu meydana gelmişti. El fenerimin ışığı karanlığın içini yararak ilerledi. Önümdeki dar yolu dokunmak istemediğim bir şey yığıntı halinde kaplamıştı. Son basamağa vardım. Bu noktada başım neredeyse tavana değiyordu. Bu ev en azından kırk yıllık olmalıydı. Temeli ıslak ve örümcek ağılıydı. Bodrumda tıpkı limonluklardakine benzer kesif ve ağır bir hava vardı. Yalnız buradaki her şey ölüydü. Yanık, rutubet, çürük ve terkedilmişlik kokuyordu.

Elfenerinin açısını değiştirerek tavan kirişlerine doğrulttum. Kirişleri gün ışığının sızdığı deliğe dek izledim. Yukarıda döşeme tamamen yanınca ceset yuvarlanıp bodruma mı düşmüştü? Daha iyi görebilmek için deliğe doğru boynumu uzattım. Deliğin kenarları kesilmiş gibi geldi. Belki de itfaiye laboratuvarında incelemek üzere bir parça alıp götürmüşlerdir diye düşündüm. Sol tarafımda, kalorifer kazanı büyük gri cüssesiyle olduğu yere sakince çökmüş, duruyordu, isle kaplı kalorifer boruları değişik yönlerde doğru ilerliyordu. Zemin kire ve kırık beton parçalarıyla kaplıydı. Geri kalan her yer artık ve işe yaramaz pek çok eskiyle doluydu. Boya kutuları, sineklikler merdivenin altına tıklıyordu. Boruları paslanmış bir de antika lavabo vardı.

Işığı değişik açılarla karanlık boşluklar üzerinde gezdirdikçe sekiz bacaklı birtakım yaratıklar dehşet içinde, süratle kaçıp uzaklaşıyorlardı. Daha sonraları bu kadar vazifeşinas biri olduğuma memnun oldum fakat o an en çok istediğim, bir an evvel işimi bitirip bu lanet yerden uzaklaşmaktı. Boş evlerde genellikle bir katilin yeni avlar peşinde olduğunu çağırıştıran türden birtakım sesler olurdu ve burada da bunlardan bolca vardı. Elfenerimi merdivenlerin kısa bir çıkıntı yapıp yan avluya açılan çift kapıya dayandığı noktaya çevirdim. Gün ışığı çatlaklardan bir parça sızıyor olsa da taze havanın kokusu yine de bu mesafeden alınamıyordu. Bu çift kapının asma kilitle dışarıdan kilitletiğini biliyordum ancak ahşap çok eski ve hırpalanmıştı ve bu haliyle doğrusu hiç güven vermiyordu. Lily Howe'un söylediğine göre, hırsız kapıyı, kırıp girme zahmetine katlanmamış, doğrudan önkapıya gelip zili çalmıştı. Acaba, hiç mücadele etmiş miydi? Ya da adam Marty kapıyı açtığı anda, birden paniğe kapılıp onu hemen öldürmüş müydü? Tabii katil kadın da olabilirdi. Hele bir beyzbol sopası kullandığı düşünülecek olursa, bu olasılık daha da fazlaydı. İstatistikler

kadınların sportif silahlara daha yatkın olduğunu bol miktarda kanıtlamaktaydı. Diskler, sink, av tüfeği, küçük ya da büyük oklar, hokey sopası gibi... çeşitlendirmeler sonsuz görünüyordu.

Karanlığı istemeye istemeye arkama alarak geriye merdivenlere döndüm. Basamakları ikişer ikişer çıktım. Son basamakta kafamı krişe çarpıp neredeyse bayılacaktım. Söylene söylene kömürlükten çıkıp kendimi hole attım. Birden gözüme gömleğimin üzerinde bükülüp duran bir kırkayak ilişti, üzerime ateş sıçramışçasına irkilerek, elimle onu hemen süpürüp attım. Kendi kendime aman Tanrım diye söylendim, para için yaptığım şu işe bak! Arka kapıya gittim ve kapıyı kilitleyerek çıktım. Sonra verandanın basamağında bir süre oturup dinlendim. Nefesim sonunda yeniden normale dönmüştü ancak kendime gelmek biraz daha vakit aldı.

Bu arada, arka bahçeyi araştırma fırsatım oldu fakat doğrusunu isterseniz olayın üzerinden altı ay gibi bir zaman geçtikten sonra orada hâlâ ne aradığımı ve ne bulmayı düşündüğümü ben de tam olarak bilmiyordum. Sadece, iyice uzamış çimen ve yabancı otlarla, küçük ve üzerinde toplanmamış meyveleri çürümüş bir küçük portakal ağacı vardı. Bir de bahçenin ortasına kondurulmuş, demirden bir tente ile dört tarafı kapalı şu kataloglardan görüp ısmarlayabileceğiniz ve dilediğiniz yere hemen kurabileceğiniz türden prefabrik bir çadır. Üzerindeki şişman ve güvenli gözükten bir asma kilitle bahçede dimdik durmaktaydı. Kilidi yakından incelediğimde bir özelliği olmayan küçük çift başlı anahtarımınla birkaç dakikada açabileceğim kilitlerden olduğunu gördüm. Ne yazık ki çift başlı anahtarım yanımda değildi zaten bu güneşin altında bir asma kilitle uğraşmak da pek akıllıca olmazdı. En iyisi akşam, güneş battığında tekrar gelip bay Grice'ın ya da yeğenininde orada neler sakladığını öğrenmekti. Eski bahçe iskemlelerinden başka birşeyler olduğunu tahmin etmiyordum ama hiçbir zaman emin olamazdınız.

Evin anahtarını Bay Spider'a geri verdim, otomobilime bindim ve büronun yolunu tuttum. İçeri girer girmez hemen önce kendime bir kahve yaptım, Henüz posta gelmemişti ve telesekreterde hiçbir mesaj yoktu. Balkon kapısını açarak dışarı çıktım ve bir süre balkonda durarak düşündüm. Elaine Boldt hangi cehennemdeydi? Peki ya kedisi? Fazla yapabileceğim iş, bakabileceğim yer kalmıyordu. Julia Ochsner'a imzalaması için bir kontrat hazırlayıp yollanacaklar kutusuna attım. Kahve hazır olduğunda kendime bir fincan doldurarak sallanan koltuğuma oturdum ve sallanmaya başladım. Ne yapacağını bilemediğin zamanlarda en iyisi rutin işlere girişmektir diye düşündüm. Sonra kalkıp yeniden işe koyuldum.

Önce Boca Raton'da bir gazeteye şehirlerarası telefonla Elaine için bir kayıp ilanı verdim ve aynı işlemi yine Sarasota'daki bir gazeteye arayarak tekrarladım. "Elaine Boldt, kadın, 43 yaşında, beyaz.... vb. Nerede olduğunu biliyorsanız lütfen ...arayın." İlanda benim adım, adresim ve ödemeli arayabilecekleri belirtilerek telefon numaralarım yer alıyordu.

Verimli bir iş yapmış gibi hissettim. Başka ne yapabilirim? Biraz daha sallandıktan sonra Bayan Ochsner'i aradım. Hep aklımdaydı zaten.

Uzun bir bekleyişten sonra nihayet cevap verdi.

"Alo?" Sesi titrekti fakat bekleyiş heyecanı içinde olduğu belliydi. Seksen sekiz yaşındaydı ve sanki beklenmedik birisi aranabilir, beklenmedik şeyler olabilirdi. Yaşama umudunu kaybetmemişti. Umarım ben de hep böyle hissedebilirim. Şu an doğrusu pek de iyimser değilim.

"Merhaba Julia. Ben Kinsey. California'dan arıyorum."

"Bir saniye bekle şekerim. Televizyonda programımı seyrediyordum, gidip kapatayım."

"Biraz sonra aramamı ister misin? Programını bölmek istemem."

"Hayır hayır. Seninle konuşmayı tercih ederim. Bir saniye bekle."

Birkaç saniye sonra geri plandaki gürültü sessizliğe dönüştü. Julia yapabildiğince hızlı telefona doğru sürünmekteydi herhalde. Bekledim.

"Yalnızca sesini kısıtım" dedi, nefes nefese. "Ama buradan yalnızca kocaman bulanık bir ışık görebiliyorum. Neyse söyle bakalım. Nasılsın?"

"Şu ana kadar pek bir ilerleme yok sayılır" dedim. "Başka ne yapabilirim bilemiyorum. Sana Elaine'in kedisini sormak istiyorum. Bu son altı ay içinde Mingus'u gördün mü?"

"Ah! Tanrım. O şimdiye dek hiç aklıma gelmemişti. Doğru ya, Elaine'le birlikte o da kayıp elbette."

"Şimdilik öyle görünüyor. Buradaki apartman yöneticisi olan hanımın dediğine göre, Elaine o gece ayrılırken elinde kedi sepetine benzer bir şey varmış. Eğer gerçekten Florida'ya gittiyse kedisini de birlikte götürdüğünü varsayabiliriz."

"Elaine yokken Mingus'u buralarda görmediğime yemin edebilirim. Fakat yine de çevredeki veteriner ve hayvan bakma merkezlerini arayacağım. Belki Elaine onu buralarda bırakmış olabilir."

"Bunu gerçekten yapabilir misin? Böylece bana da zaman kazandırmış olursun. Hiçbir şey bulamazsan bile en azından denemiş oluruz. Ben de o gece buradan ayrılırken çağırıldığı taksiyi bulmaya çalışacağım. Bulabilirsem, kediyi de havaalanına götürüp götürmediğini öğrenebiliriz. Pat Usher Mingus'tan hiç bahsetti mi peki?"

"Hatırladığım kadarıyla hayır. Biliyorsun, buradan taşındı bütün eşyalarıyla."

"Sahi mi? Eh, pek de şaşırmadım ama nerde olduğunu bilmek isterim. Makowskiler'den yeni adresini öğrenebilir misin? Seni bir iki gün içinde yeniden arayacağım. Fakat lütfen Pat Usher'ı kendi başına aramaya

kalkma. Senin de bu işin içinde olduğunu bilmesini istemiyorum. İlerideki bazı araştırmalar için yine senin yardımını isteyeceğim ve bu yüzden, senin kimliğini gizlemeliyiz." Sonra ekledim, "Bunların dışında, nasılsın?"

"Ben gayet iyiyim, Kinsey. Benim için endişelenmene hiç gerek yok Şimdi söyle bakalım, bu işi kıvırdıktan sonra ortak çalışmaya ne dersin?"

"Bundan daha kötü teklifler almışımıdır" dedim, gülerek.

Julia da güldü. "Şimdi biraz Mickey Spillane okuyup, alıştırmaya başlamalıyım. Biliyorsun argo konuşmalar konusunda biraz yetersizim."

"Galiba bu konuda ben ikimize de yetecek kadar iyiyim. Pekâlâ, seni sonra tekrar arayacağım. Bu arada sen de şaşırtıcı bir şey bulursan hemen ara. Ha! Unutmadan, sana imzalaman için bir kontrat yolladım. Bu işi yapacaksak, doğru dürüst ve kurallara uygun olarak yapmalıyız, değil mi?"

"Tamamen, haklısın" dedi. "O işi, olmuş bil."

Benim külüstür Vosvos'u, büronun arkasındaki park yerinde bırakarak, Delgado üstündeki Tip-Top taksi şirketine kadar yürüdüm. Şirket, indirimli satışlarıyla müşteri çekmeye çalışan çeşitli dükkânların dar bir şerit halinde sıralandığı bir bölgedeydi. Ucuz ayakkabı pazarı, otomobil kasetçaları, küçük büfeler, motosiklet dükkânları ve güzellik salonları. Burası pek cazip mekânlardan sayılmazdı. Tek yönlü yol yanlış istikamette durmaktaydı. Park yerleri dardı. Binanın sahibi çok yüksek kira istememekle birlikte çevreyi de son derece bakımsız bırakmıştı.

Tip-Top bir yardım derneğine ait dükkânla normalden uzun ve geniş insanlara hitap eden ve vitrininde, ciddi hormonal sorunları olan bir dev için tasarlanmış bir elbise olan mağaza arasında sıkışmıştı. Büronun kendisi uzun ve dardı. Tam ortasından kontrplak bir duvarla ikiye bölünmüştü. Kontrplakta bir kapı açılmıştı. İki kırmalı koltuk ve bir bacağı kısa masayla birlikte burası çocukların saklambaç oynamaları için ideal bir mekândı. Elle çizilmiş çeşitli resimler ve yazılar duvara gelişi güzel bantlanmıştı. Bir köşede çöp yığılıp kalmıştı ve kapının önünde uçları kıvrık ve yıpranmış bir dizi Road and Track dergisi birikmişti. Karşı duvara dayanmış bir otomobil koltuğu duruyordu. Döşemesi bıçak gibi yırtılmış, üzeri yıldızlarla süslü bir bantla tutturulmaya çalışılmıştı. Sandalyenin üzerine âdeta tünemiş bir kurye dirseklerini dağınık masaya dayamış miskin miskin beklemekteydi. Yirmibeş yaşlarında olmalıydı. Siyah kıvrık saçları ve ince koyu renk bir bıyığı vardı. Bol bir pantolon ile üzerinde solmuş bir Grateful Dead baskısı olan açık mavi bir tişört giyiyordu. Kafasındaki siperlik saçlarını iki yandan dik dik çıkartıyordu. Önündeki telsizden birtakım parazitli mesajlar gelince mikrofonu eline aldı.

"Yedi-sıfır" dedi, gözlerini tezgâhın üzerindeki duvara asılı şehir haritasına çevirerek. Önünde ağzına kadar dolu bir kül tablası, bir aspirin şişesi ve kilise promosyonu olan bir kartlı takvim vardı. Ayrıca bir vantilatör, plastik şişede ketçap ve bir 'Kırmızı el fenerimi gören var mı?' notu vardı. Duvara iki adres listesi bantlanmıştı; biri çekleri karşılıksız çıkan müşteri adresleri öteki de her seferinde birden fazla taksi çağırıp, hangisi daha önce gelirse ana binenlerin listesi.

Telsizden kısa bir parazitli bağırsı daha geldi ve kurye hemen, haritanın üzerindeki işaret mıknaısının yerini değiştik Kendi kendine bir çeşit oyun oynuyor gibiydi.

İskemlesinin üzerinde, bana doğru dönerek, "Buyrun bayan?" dedi.

Elimi uzattım. "Adım Kinsey Millhone" dedim. El sıkışmakta biraz tereddüt etti, sonra toparlanarak karşılık verdi.

"Ron Coachello."

Cüzdanımdan kimliğimi çıkartıp gösterdim.

"Bazı kayıtlarınızı görmek istiyordum.

Gözleri koyu renk ve parlaktı. Bakışlarında işine gelen her türlü bilgiyi arayıp bulabileceğini anlatan bir ifade okunuyordu. "Konu nedir?" diye sordu.

Ona Elaine Boldt'un adresi ve tahminen taksiye biniş saati dahil hikâyenin kısaltılmış bir versiyonunu verdim. "Bu yılın Ocak ayının dokuzuna dönüp, çağrılmış taksilere bir gözatabilir misiniz?" dedim, "City Cab ya da Green Stripe şirketlerinden de çağırılmış olabilir. Şoföre sormam gereken bazı şeyler var."

"Elbette. Ancak bu bir gün alabilir. Bu kayıtları evimde saklıyorum. İsterseniz baktıktan sonra sizi arayayım ya da daha iyisi, siz bir süre sonra beni yeniden arayıp sorun. Olabilir mi?"

Bu sırada telefon çaldı ve o da kaldırıp cevap verdikten sonra tekrar mikrofonu eline alarak düğmeye bastı. "Altı-sekiz." Sonra bir süre dinledi. Kısa bir hisirtiden sonra, yeniden telsizden gelen mesaj duyuldu.

"Dört, sıfır, iki, dokuz Orion" dedi ve telsizi bıraktı.

Ona kartımı verdim. Kartviziti olan bir kadınla daha önce hiç tanışmamış gibi ilgiyle baktı. Sonra telsiz yeniden canlandı, o da tekrar mikrofonu aldı. Ona elimle veda ettim, o da bana hafifçe dönerek aynı şekilde karşılık verdi.

Sonra diğer iki taksi şirketinde de aynı işi yineledim. Her ikisi de, Allah'tan birbirlerine yalnızca yürüyüş mesafesindeydiler. Aynı hikâyeyi her iki yerde de yinelemekten dilimin uyuştüğünü hissetmeye başlamıştım.

Büroma geri döndüğümde, telesekreterde Jonah Robb'un mesajını buldum.

"Ha! Evet, Kinsey ben memur Robb. Şu daha önce konuştuğumuz konu vardı ya hani!.. Acaba beni daha sonra arayabilir misin? Mesela bu akşamüstü olabilir ve belki birlikte buna bir çözüm bulabiliriz. Bugün Cuma ve şu anda saat... tam on ikiyi on geçiyor. Yakında görüşürüz. Pekâlâ, teşekkürler." Tele-sekretere bıraktığı telefon numarası, polis merkezinin numarasıyla, Kayıplar kısmının dahili numarasıydı.

Hemen çevirip onun sesini duyunca kendimi tanıttım. "Anladığım kadarıyla benim için bazı bilgilerin var."
"Evet" dedi. "Daha sonra benim eve uğrayabilir misin?"

"Evet. Bunu yapabilirim" dedim. Adresini aldım ve yemeği pas geçerek 8.15'te anlaştık. Bu noktada ilişkimizi fazla evcilleştirmeye gerek yok diye düşündüm. Ona yardımları için teşekkür ettim ve telefonu kapattım.

Öğleden sonra artık bu konuda daha fazla bir şey yapamayacağımı düşünerek büroyu kapattım ve evime doğru yöneldim. Eve geldiğimde saat henüz 1.20'ydi. Bugün işte pek bir şey toparlayamadığım için bari biraz ev işleriyle uğraşsam iyi olur diye düşündüm. Mutfağa gidip, birkaç parça bulaşık yıkadıktan sonra bir dahaki kullanıma kadar, kurumaları için öylece bıraktım. Çamaşır makinesine bir sürü havlu attım. Mutfağın ve banyonun lavabolarını temizledim. Çöpü dışarı çıkardım ve oturma odasının halısını süpürdüm. Aslında, genellikle bu işi mobilyaları kaldırarak ve tümüyle altındakileri de süpürerek yapardım ama bugün bu kadarlık bir süpürme yeterliydi. Evin içi birazcık elektrikli süpürgeye has o sıcak makine yağı ve pişmiş toz koksunu yeterliydi. Ben düzenli olmayı öteden beri seviyordum. Yalnız yaşıyorsanız domuzlar gibi dağınık ya da derli toplu olmak konusunda alabildiğine özgürsünüz demektir. Ben her zaman derli toplu olmayı tercih edenlerdenim. Uzun ve yorucu bir günün sonunda evinize geldiğinizde, bir kasırğa sonrası manzarasıyla karşılaşmak kadar insanı depresyona sokan bir şey olamaz diye düşünüyorum.

Daha sonra eşofmanlarımı giydim, üç mil kadar koşup enerjimi boşalttım.

Eve geldim, hemen bir duş aldım. Saçlarımı havluyla kurulaayıp giyindim. Akşam bir parça atıştırmak için gidip marketten alışveriş yaptım. Sonra gelip çalışma masama oturdum ve notlarımı incelemeye başladım. Bir kadeh beyaz şarabın yanında dilimlenmiş katı yumurtalı bir sandviç yedim. İçindeki bol mayonez ve tuz tam kıvamındaydı.

Saat sekizde ceketimi, çantamı ve anahtarlarımı alarak, otomobilime atladım ve Cabana Bulvarı'na doğru yola çıktım. Burası sahile paralel uzayan, oldukça geniş bir caddeydi. Sağa döndüm. Jonah bir mil kadar uzaklıkta, Primavera'nın yakınlarında bir dizi küçük garip evlerden birinde oturuyordu. Sol tarafa bakarak limanı, daha sonra Ludlow Plajı'nı geçtim. Alacakaranlıkta bile iki hafta kadar önce ölümlü burun buruna geldiğim o çöp bidonunu farkedebiliyordum. Hayatımın sona ereceğini sandığım bu noktayı farketmeden geçebileceğim bir zaman gelecek mi diye düşündüm. Plaj sona eren günün son ışıkları altında hafifçe parlıyordu. Gökyüzü gümüş grisinden pembe ve eflatun tonlara doğru değişerek uzanıyor ve giderek ileride görülebilen son tepelerin keşiştiği yerde koyu mor bir renge dalıyordu. Ötede, okyanusun açıklarında, adalar sıcak, altın bir ışığı zorla alıkoymaya çalışıyor, günün son ışıkları pırıltılı göller oluşturuyordu.

Sahil Parkı'nı geçip tepeye çıktığımda, bulvarın karşısındaki bir yığın yolun keşiştiği karmakarışık bir yere gelmişim. Pasifik yakınlarında olmak, iyice serin bir hava, sis ve bolca tuz solumak demektir. Çok yakınlarda bir de ilkokul vardı. Jonah gibi yalnızca bir polis maaşıyla ailesini geçindirmeye çalışan biri için burası harika bir semt olmasa da ekonomik açıdan ucuzdu.

Sonunda aradığım numarayı buldum ve otomobilimi evin otoparkına çektim. Bahçe ışıkları yanıyordu ve ortalık bir hayli bakımlı gözüküyordu. Çiftlik tarzı bir evdi. Açık maviye boyanmış, lacivert bordürleri vardı. Sanırım üç yatak odası 've arkada bir de terası vardı. Kapının zilini çaldım. Jonah gelip açtı. Blucin ve pembe uzun çizgili bir Oxford gömlek giymişti. Elinde bir bira şişesi vardı. Beni içeri buyur ederken saatine baktı.

"Tanrım çok dakiksin" dedi.

"Eh, pek uzak sayılmayız. Benim evim de tepenin hemen altında."

"Evet biliyorum. Ceketini alabilir miyim?"

Ceketimi çıkarıp çantamla birlikte ona verdim. Biraz da özensizce hemen oradaki bir iskemlenin üzerine bırakıverdi.

Yaklaşık bir dakika kadar her ikimiz de söyleyecek bir şey bulamadık. O birasından bir yudum aldı. Ben ellerimi pantolonumun arka ceplerine soktum. Şu münasebetsiz, beceriksizlik hissinden nefret ediyordum. Bu bana, berbat ortaokul yıllarını hatırlatmıştı. Zaman zaman arkadaşlarım ve aileleriyle sinemaya gider ve ne konuşacağımı bilemez, öylece şaşkın, beceriksiz oturup kalırdım.

Etrafa bir göz gezdirdim. "Güzel bir ev" dedim. "Gel sana gezdireyim."

O bana açıklamalar yaparak yürürken ben de onu takip ettim.

"Burası, biz ilk taşındığımızda berbat bir yerdi. Burayı kiralayan emlakçı bizden önce burada yaşayan heriflerin tarikatçı fanatikler olduğunu söylemişti. Dolapta gelincik besliyorlar ve dini inançlarına aykırı gerekçesiyle sifonu hiç kullanmıyorlarmış. Onlardan birkaçını mutlaka şehirde görmüşsündür. Hani şu yalınayak dolaşıp, başlarına sarı kırmızı birtakım örtüler saran ve Eski Ahit'ten fırlamış gibi dolaşan adamlar. Emlakçının dediğine göre kirayı hiç ödemiıyorlarmış. Emlakçı ne zaman zorla almaya gelse elini tutup dini

şarkılar mırıldanıyormuş. Biraz şarap ister misin? Senin için kaliteli bir şeyler almaya çalıştım. Demek istediğim şu kapağı gazoz gibi açılanlardan değil. Gerçek şarap.

Gülümsedim. "Beni mahcup ediyorsun"

Birlikte mutfağa gittik. Bir şişe beyaz şarap çıkardı ve açarak kadehime doldurdu. Kadehin altında hâlâ fiyat etiketi vardı. Bunu farkedince bir parça utanarak sırtıttı.

"Bendeki bardakların tümü plastikti" dedi. "Çocuklar sürekli bahçede kullandıkları için onlara ancak böyle dayandırabiliyordum. Burası mutfağımız."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Güzel bir evdi. Benim beklentilerim tam olarak neydi bilemiyorum ama birileri iyi seçimler yapmıştı. Son derece sade ve huzur verici bir mekândı. Hafifçe ışıklandırılmıştı. Bütün döşeme ahşap parke idi. Mobilyalar sade ve uyumlu ve yüzeyler gayet temizdi. Camilla bu evi neden terk etmişti? Başka ne arıyordu?

Bana üç yatak odasını, iki banyosunu, arka terası ve sarmaşıkla örülü bir duvarın kapadığı bahçeyi gösterdi.

"Sana doğruyu söyleyeceğim" dedi. "Gittiğinde arkasından bütün eşyalarını toparlayıp bir hayır kurumuna verdim. Ortalıkta bıraktığı bir yığın ıvır zıvırdan oturacak yer bile kalmıyordu. Fakat çocukların odasını, belki günün birinde benden bıktığı gibi onlardan da bıkar ve bana bırakır düşüncesiyle hiç bozmadan öylece muhafaza ettim. Fakat ondan geriye kalan ne varsa hiçbirini istemiyorum. Bunları duyduğunda müthiş sinirlendi ama başka ne yapabilirdim ki?" Elinde hâlâ bira şişesi, omuzlarını silkti.

Yüzünde daha önce iki kere gördüğüm bir ifade şekillenmeye başladı. Önceden onun hakkında düşündüklerim, yalnızca mülayim ve zararsız biri olduğuydu. Bir ağırlığı olduğunu farketmiştim. Direkt bir insandı ve bundan hoşlanmıştım. Ama bazı belli polislerde de gördüğüm başka bir özellik de vardı: Dünyaya uzaktan bakan, yarı alaylı bir kendine güven. Besbelli Camilla onun yaşantısında hâlâ önemli bir yer tutuyordu. Onun hakkında konuştuğunda daima gülümsüyordu ama sevgiden değil kızgınlığını kapatmak için. Bana gelmeden önce daha bir kaç kadınla ilişkiden geçmesi gerektiğini düşündüm.

"Bu da ne? Bu ne biçim bakış?" diye sordu.

Gülümsedim. "Dikkat Köpek Var" dedim. Bunu ona mı, kendime mi söylüyordum emin değildim.

O da gülümsedi. Ne demek istediğimi anlamıştı.

Eliyle, salonun hemen dışındaki tek basamakla yükseltilmiş bölümde kurulmuş yemek masasını işaret etti. "İstediklerin burada" dedi.

Çember biçimli lambanın tam altında oturdum. Kendimi bir elimde çatal, diğerinde bıçak olan ve çenesinin altından bağıladığı peçetesıyla bir an önce yemeğin gelmesini bekleyen bir obur gibi hissettim. Benim için polis dosyasından kopyaladığı rapor dışında olaydan hemen sonra çekilmiş bazı fotoğraflar da getirmişti. Bunları bir an önce inceleyebilmek için sabırsızlanıyordum.

14

Hepsini birden, bir solukta okuyup hiç olmazsa ana hatlarıyla anlamaya çalıştım. Sonra geri dönüp ilginç bulduğum noktaları not etmeye başladım. Hikâye büyük ölçüde, benim şimdiye dek edindiğim bilgilere ters düşmemekteydi. Leonard Grice kızkardeşi Lily, komşular, itfaiye müfettişleri ve olay yerine ilk gelen polis detektifinin konuyla ilgili ifadeleri benim işittiklerimin hemen hemen aynıydı.

Leonard ve Marty Leonard'ın dul kızkardeşi Bayan Howe'u da alarak geleneksel Salı geceleri yemeğine gitmek üzere program yaparlar. Fakat Marty son dakikada, kendini iyi hissetmediği gerekçesiyle onlara katılmaktan vazgeçer. Leonard ve Lily önceden planlandığı gibi birlikte çıkıp bir yerlere giderler. Saat akşam 9.00 sularında da Howe'ların evine döner ve geldiklerini haber vermek üzere Marty'i ararlar. Bay Grice da, kızkardeşi de, Marty'yle konuşurlar, ancak bir süre sonra Marty, kapı çalınıyor diyerek konuşmayı yarıda keser ve telefonu kapatır. Lily ve Leonard'ın anlattığına göre oturup birer fincan kahve; içip, azıcık çene çaldıktan sonra yaklaşık .saat 10.00 sularında, Leonard, kendi evine gitmek üzere ayrılır ye yirmi dakika içinde evine geldiğindeyse o korkunç manzara' ile karşılaşır. Evi yanmaktadır. Bir süre içinde alevler kontrol altına alına-bilmişse de kansının cesedi neredeyse tamamen yıkılıp, mahvolmuş evden çıkarılır. Leonard gördükleri. karşısında dehşete kapılır ve ancak verilen çeşitli sakinleştiriciler sayesinde yeniden kendisine gelebilir. Tillie Ahlberg saat 9.30 sırasında dumanı görüp hemen telefon eder. iki ekip birkaç dakika içinde hemen olay yerine gelebilmişse de, o süre zarfında iyice artan alevler yüzünden kapıdan müdahale edemeyen itfaiyeciler arka tarafı kırarak, yangını otuz dakika gibi bir sürede kontrol altına alırlar. Ceset hemen evin girişinde teşhis edilir ve derhal morga kaldırılır. Kesin kimlik tespiti, Marty'nin dışçisi tarafından çekilen bir ağız röntgeniyle, dişlerinden ve o akşam Leonard'a da söylediği gibi akşamüstü yediği konserve domates çorbası ve ton balıklı sandviçin otopside midesinde bulunmasıyla yapılabilir. Boş teneke kutular mutfakta, çöp sepetinin içinde bulunmuştur. Ölüm zamanıysa aşağı yukarı, telefon konuşmasıyla, ilk yangın ihbarının yapıldığı saatler arasında olarak tespit edilmiştir. Ayrıca, otopsi raporunu da okudum ve pek çok teknolojik detay ve terminoloji ile karşılaştım. Patalojistler, bronşiyal bölgede ve akciğerlerde karbon granüllerine rastlanmadığı gibi kanda ve diğer birimlerde de karbon monoksit gazı tespit edemediklerini belirtmişlerdi. Bu da, Marty'nin yangın başlamadan önce ölmüş olduğunu kanıtlıyordu. Bütün bunlara ek olarak yapılan birtakım laboratuvar testlerinin gösterdiğiyse, herhangi bir alkol, kloroform ya da zehir izine

sistemde rastlanmamış olduğuydu. Ölüm sebebiyse ağır bir cisimle, ard arda vurulması sonucu kafatasında oluşan kırıklar olarak tespit edilmişti. Açılan yaraların boyutları, 13-15 cm kadardı. Bu da gösteriyordu ki, kullanılan, ikiye dört genişliğinde bir beyzbol sopası ya da benzeri metal bir aletti. Cinayet aleti bulunamamıştı. Belki de yangın sırasında o da yanıp gitmişti ancak bu savı destekleyebilecek herhangi bir delil de bulunamamıştı. Kundaççılık araştırması yapan ekipler de yangının kasten çıkarılmış olabileceğine dair herhangi bir ipucu bulamamışlardı. Laboratuvar sonuçları zeminde gaz izlerine rastlanıldığını ve evin hemen her yanında bu izlerin olduğunu belirtiyorlardı. Ben de evde yaptığım incelemede sağa sola sıçramış kara izleri farketmiştim. Ayrıca yangın sırasında birtakım izleri yok edebilmek için gayet gelişmiş ve profesyonel birtakım yöntemler kullanmış olabiliyorlardı. Leonard Grice gazla ilgili olarak sorgulanması sırasında evdeki iki lamba ve zaman zaman piknik amaçlı kullandıkları gaz ocağı için kömürlükte çok az miktarda gaz bulduklarından söz etmişti. Zorbalar bunu yangın çıkarmak için kullanmış olmalıydılar. Sanki, bu zorbalar ellerinde silahla eve geldiklerinde de önce yangın çıkarmayı planlamamışlardı. Fakat Marty'i döverek öldürdükten sonra bu işi alelacele yapmayı düşünüp hemen uygulamışlardı. Ayrıca şimdiye dek, Marty'nin evde olduğunu bilerek oraya gelmiş olabilecekleri konusunda herhangi bir bulgu olmadığı için polisler cinayetin önceden planlanmış olabileceğine dair herhangi bir iz bulamadılar.

Leonard da zamanlama yönünden, yangını çıkarttıktan sonra evden ayrılmış olamazdı. Yeğeni Mike da sorgulanmış ve temiz çıkmıştı. Yangının çıktığı kritik saatlerde pek çok şahit onun Santa Teresa'da Clockworks denen bir barda takılmakta olduğunu belirtmişlerdi. Bundan başka da herhangi bir şüpheli ya da görgü tanığı yoktu. Parmak izi ve daha pek çok önemli delilse, yangın marifetiyle yok olup gitmişti. Elaine Boldt da ifadesine başvurulması gerekenler listesindeydi ve Teğmen Dolan onunla ayın- beşinde telefonla konuşmuş olduğunu belirten bir not düşmüştü. Ayrıca kendisiyle ayın onunda yeniden görüşmek üzere randevulaşmış ama Elaine hiç ortalıklarda gözükmemişti. Bendeki bilgilere göre de, bu tarihten bir gece önce Florida'ya hareket etmiş olmalıydı.

Daktiloyla yazılmış rapor sayfasının ortasındaki bir not dikkatimi çekmişti. Notta cinayetin işlendiği gece saat 9.06 sularında, polis merkezine gelen, dehşet içinde bir kadının başıra çağıra yardım istemeye çalışırken birden kesilen telefonundan söz ediliyordu. Bu telefon 911 yerine olay mahalline çok yakın olan bu merkeze edildiğine göre, pekâlâ Marty'nin evinden açılmış olabilirdi. Fakat yetkililer ne yazık ki telefonun edildiği adresi tespit edememişlerdi. Marty katili farketmiş ve yüzünü görür görmez Dolan'ı aramış olabilirdi. Teğmenin notlarında da bu zaten vardı. Hatta Leonard'ı bu konuda sorguya bile çekmişti. Ve ona Marty'nin neden 911 yerine karakolu aramış olabileceğini sormuştu. Leonard'ın verdiği bilgiye göreyse, evlerindeki otomatik telesekreterin hızlı çevirme hafızasına kayıtlı iki acil numaradan biri polis merkezine, diğeri de ifaiyeye aitti. Olaydan sonra, telesekreter holün arkasında ve sağlam olarak bulunmuş ve çevrilen son telefon numaraları otomatik olarak basıldıkları dizin fonksiyonuyla görülebilmeydi. Bundan anlaşıldığına göre Marty kendine yapılacak olan saldırıyı hissetmiş ve o anda telefona yetişmişti.

Eğer gerçekten telefona ulaşıp arayabilmişse saat 9.06'da ya da az bir farkla hemen sonra öldürülmüş olmalıydı. Bir an için, Leonard'ın bu işe bulaşmış olabileceğini tasavvur ettim. Çünkü polis bu konuda yalnızca Lily'nin söylediklerini gerçek olarak kabul etmek ve inanmak zorundaydı. O da ağabeyinin cinayetin işlendiği saatte kendisiyle birlikte olduğunu söylüyordu. Ancak Leonard eve belirtilen saatten daha erken gelip, Marty'i öldürmüş ve otomobilini sitenin çevresinde bir yerlere park edip, bir süre bekledikten sonra, uygun zamanı seçip yeniden evine gelmiş olabilirdi. Eğer kızkardeşiyle birlikte bu işe bulaşmışlarsa, pekâlâ birlikte olduklarını polise söyleyerek onları kandırmış olabiliyorlardı. Ancak bu son olasılık hemen iflas ediverdi. Çünkü kısa bir paragrafla detaylandırılmış üç ayrı ifade de gösteriyordu ki, Lily'nin komşularından birkaçı, saat 9.00 sularında uğramış ve ona doğumgünü hediyelerini vermişlerdi. Bir karı koca, ayrı ayrı verdikleri ifadelerinde, eve uğradıklarında, Leonard'ın da orada bulunduğunu ve neredeyse saat ona kadar da evden ayrılmadığını belirtiyorlardı. Saatten böylesine emin olabilmelerinin nedeniyse Leonard'ı televizyonda saat tam onda başlayan bir programı kalıp izlemesi için ikna etmeye çalışmış olmalarından ileri geliyordu. Program başladığında Leonard karısının evde yalnız olduğunu söyleyerek sabırsızlanmış ve kalkıp gitmişti.

Hay Allah diye düşündüm, olay yeniden bilmece haline gelmişti işte!

Ama neden bu kadar tersleniyordum ki? Leonard ile de suçlu mu olmalıydı? Tasarlanmış bir cinayet ya da cinayete azmettirmekten suçlu bulunması beni rahatlatıcak mıydı?

Aslında bu olasılık, istatistiklere uygunluğu açısından aklıma takılmaktaydı. California'da cinayete kurban gidenlerin sayısı 3000'in üzerindeydi ve bunların üçte ikisi de arkadaşları, ahabaları ya da akrabaları tarafından katledilmekteydiler, insanın bu şehirde zaman zaman, en iyisi hiçbir dost ve akrabası olmadan yaşayıp gitmeli diye düşünesi geliyor. En önemli nokta şu ki, her defasında bir cinayet ortaya çıktığında, araştırmaya maktule en yakın ve candan insanları soruşturarak başlıyorsunuz. Bunları düşününce, yeniden Leonard'la ilgili şüphelerimden vazgeçmemeye karar verdim. Belki de karısını öldürtmek için bir kiralık katil tutmuştu? Bu da elbette mümkündür ancak Leonard'ın bu işte kârı neydi? İşte bunla ilgili herhangi bir ipucunu henüz bulamamıştım. Polis araştırmasında gereken her şeyi yapmıştı ama gene de hiçbir sonuç elde edememişti. Ne gizli bir para, ne karanlık birtakım ilişkiler ve ne de güçlü bir güdü.

Boşa çıkan olasılıklar, dönüp dolaşıp beni yeniden Elaine Boldt üzerinde odaklıyordu. Acaba onun Marty Grice'in ölümüyle bir ilgisi olabilir miydi? Şimdiye kadar öğrendiklerimle bu soruya verilebilecek yegâne yanıt, kocaman bir hayırdı. Leonard'la arasındaysa zaman zaman yaptıkları birç ortaklığı dışında herhangi bir romantik ilişki olabileceğine doğrusu pek ihtimal veremiyordum. Wim Hoover geçenlerde Elaine ve Beverly'nin Noel'de kavga ettiklerini söylemişti. Fakat bu kavganın Leonard yüzünden çıkmış olabileceğini düşünmek doğrusu pek kolay değildi. Yavaş yavaş önceki şüphelerime dönüyordum. Elaine olayla ilgili birtakım şeyler biliyor ya da bazı şeyleri görmüş olabilirdi ve Santa Teresa polisinin tahkikatı sırasında bunları söylemek zorunda kalıp başını derde sokmamak için şehri terk etmişti.

Daha sonra dikkatimi elimdeki fotoğraflara yönelttim. Bunu yaparken zihnimi mümkün olduğunca arındırıp salt gördüklerime göre değerlendirme yapacak, duygusal tepkilerimin beni daha fazla yanıltmasına izin vermeyecektim. Şiddet kullanarak işlenen cinayetler elbetteki nefret uyandırıyor. Kendimi bu duygudan korumalı, elimden geldiğince objektif değerlendirmeler yapmaya çalışmalıyım. İşte fotoğraflar en elle tutulur kayıtlardandı ve ben soğukkanlı bakışlarımı siyah beyaz bir resim üzerinde odaklayıverdim. Renkli fotoğraflar ilk aşamada, biraz daha kafa karıştırıcı olabilirdi ve bu yüzden başlangıçta işin bir parça kolayına kaçmıştım.

Jonah hafifçe öksürdü. Başımı kaldırdım.

"Bunları çaldığım içeri atacaklar sanırım" dedi.

"Doğru" dedim saatime bakarken. Tam 10.45'ti. Burada iki saatten fazla oturmuş kalmıştım.

"Affedersin" dedim. "Zamanın farkında değildim."

"Önemli değil" dedi. "Yalnızca bu sabah saat 5'ten bu yana ayaktayım ve sanırım biraz uyumaya ihtiyacım var. Sen bu belgeleri alıp evde inceleyebilirsin ama şunu bil ki Dolan seni bütün bunlarla yakalayacak olursa her şeyi inkâr eder ve seni kurtlara atarım. Bunun dışında umarım işine yarar birşeyler bulabilirsin."

"Teşekkür ederim. Şimdiden yaradı bile." Fotoğrafları sıraya koydum ve raporu da alarak büyük, sarı bir zarfın içine koyup çantama yerleştirdim.

Eve dönerken otomobilde tedirgindim. Şimdi bile Marty'nin cesedi gözümün önünden gitmiyordu. Yüzü kısmen yanmış ve belirsizdi. Ağzı açık bir biçimde, gri konfetilere benzeyen dairevi bir kül yığınının üzerinde yatmaktaydı.

Alevlerin sıcaklığı kollarını kısmen eritmiş, kasları geriye doğru çekilmişti. Sıkılı kalmış yumruklarıyla, duruşu boksörlerinkine benziyordu. Ancak bu onun son dövüşüydü ve kaybetmişti. Yine de henüz her şey bitmedi diye düşünüyordum.

Kafamdan bu kötü görüntüleri uzaklaştırdım ve yeniden olayla ilgili şimdiye dek edindiğim bilgilere yöneldim. Hâlâ küçük bir ayrıntı beni rahatsız etmekteydi. Acaba May Snyder o gece duyduğunu ileri sürdüğü çekiç seslerini gerçekten de duymuş olabilir miydi? Eğer duyduysa bu sesler nereden geliyordu?

Nerdeyse, yeniden evime varmıştım ki, Grice'ların bahçesinde gördüğüm şu metal konstrüksiyonlu çadırı hatırladım.

Hemen sola doğru sert bir dönüş yaparak bu kez ters yönde yoluma devam ettim.

Via Madrina iyice karanlıktı. Hemen her yer şu İtalyan beyaz çam ağaçlarıyla çevriliydi. Bu saatte pek fazla trafik yoktu. Gece gökyüzü sisliydi ve dolunay vardı. Ayışığı sitenin hemen yanındaki bu komşu eve ancak yer yer ve puslu bir biçimde yansımaktaydı. Otomobili park ettim ve küçük cep lambasını kılıfından çıkararak yanıma aldım. Bir çift kauçuk eldiven giydim ve otomobilimi kilitleyerek, Grice'ların girişine doğru yöneldim. Evin yanından yavaşça süzülerek geçtim. Allah'tan ayağımdaki tenis ayakkabıları taş zemin üzerinde hiç ses çıkartmıyorlardı. Ceketimin cebindeki küçük yassı mandolin biçimli tırnak çakısını çıkardım. Anahtarlığımda beş değişik bıçaklı bir set olan bu çakıdan başka, evde daha değişik fonksiyonlu, deri kılıflı bir çakım daha vardı. Bunları bana şehir hapisanesinde halen on aylık cezasını çekmekte olan seyyar bir hırsız vermişti. Son kez yakalanıp içeri tıkıldığında karısının kapı komşuları olan bir herifle fingirdediğinden şüphelenmiş, onu izlemem için beni tutmuştu. Bir süre izledikten sonra aslında kadının tamamen masum olduğunu ona söylediğimde aldığı bu iyi habere çok sevinerek bu çakıları bana hediye etmiş ve nasıl kullanılacağını da bir güzel öğretmişti. Üstelik bana biraz para bile vermişti. Ama ne yazık ki verdiği paranın çalıntı olduğu anlaşılınca yargıç mahkemede iade etmesi gerektiğini söylemiş, ben de parayı geri vermek zorunda kalmıştım. Hava soğuktu, rüzgâr mavi çampların tepesinde nefes alıp verir gibi bir ses çıkarmaktaydı. Grice'ların arka tarafındaki evlerden birinde asılı tente, rüzgâr içine doldukça, yelken gibi kabarmaktaydı. Çukurda kalan kuru çimenlerin hisirtisi, meşum bir hava yaratmaktaydı. Önümdeki şu yanmış harabeye bakarken kendimi bir parça sinirli hissediyordum. Çünkü aslında şu an yapmakta olduğum şey bazı yasaların ihlali anlamına geliyordu. Beni hapse atabilirler ya da detektiflik ruhsatımı iptal edebilirlerdi. Eğer yan taraftaki komşular şüphelense ve beni telefonla ihbar etseler, gelen polisler şu anki durumumu ve burada ne aradığımı nasıl açıklayacağım? Aslında bunu zaten niye yapıyordum ki? Ha! Tabii, şu metal yığını odanın içinde ne olduğunu deliller gibi merak ediyordum ve başka türlü de içine girip ne var ne yok anlama şansım yoktu.

Küçük cep fenerimin zayıf ışığını asma kilidin tabanında odakladım. Bana öğretirken çizdiği çizimlerde hırsız arkadaşımın örneklediği, tastamam böyle bir kilitti diye düşündüm. Asma kilit bir zincirin üzerine

geçirilmişti. Genellikle yayı açan anahtarın uç kısmındaki kanal olurdu. Şimdi mesele, bendeki uçlardan hangisinin mekanizmayı gevşetip, kilidi açabileceğindedi. Aslında bir ucunu L biçimine soktuğum bir kâğıt atasını, pekâlâ kullanabilirdim. Ve bu biçime uygun bir uç da çakı setimde zaten vardı. Hemen onu kullandım ancak denemem başarısızlıkla sonuçlandı. Daha sonra, H biçimli diğer ucu kullandım. Ne yazık ki yine başaramamıştım. Sonunda üçüncü ucu bu defa daha dikkatlice denedim ve evet işte sonunda kilit avcumun içinde açılıvermişti. Saatime baktığımda, geçen zaman yalnızca bir buçuk dakikaydı. Bu işte giderek daha ustalaştığımı düşündüm.

Kapısı gıcırdayarak açıldı, bir süre eşikte durup bekledim. Yüreğim ağzımdaydı. Caddeden geçen bir motosikletin gürültüsünü duydum ama pek fazla aldırış etmedim çünkü tam da o sırada Mike'ın amcasının mallarını korumaya yönelik gayretlerinin gerçek nedenini ortaya çıkarmıştım. İçerisi birtakım toprak çömlerle doluydu. Motorsuz bir çim biçme makinesi, bahçe makası ve altı raf dolusu yasadışı ilaç.

Bir büyük kavanoz ağzına kadar "Kızıklar" ve "Dexies"le doluydu. Sarı ceketler, gökkuşakları ve daha pek çok değişik yatıştırıcı hap dışında küçük şişman plastik paketlere doldurulmuş esrar ve Marihuana. Bütün bunlar tiryakilerinin ağızlarını sulandıracak kadar çok, ve çeşitli mallardı. Leonard Grice'in bir keş olduğunu hiç sanmıyordum ancak yeğeni anlaşılan bu yatırımın girişimcisiydi. Keşfinin büyüklüğüyle kendimden geçmişim ki arkamdan biri, "Hey!" diye bağırdı.

Birdenbire sıçrayarak geriye döndüm ve onunla yüzyüze geldim. Yeşil gözleri karanlıkta bir kedininki gibi parlıyordu, o da en az benim kadar şaşkındı. Şimdi bakınca Allah'tan her ikimiz de silahsızdık diye düşünüyorum. Yoksa birbirimize gereksizce zarar verebilirdik.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

Sesinden hâlâ gördüklerine inanamıyor olduğu belliydi. Tepesindeki Mohawk saçları biraz daha büyümüştü ve eski bir reklamda görüldüğü gibi rüzgârla tarladaki uzun otların sol tarafa doğru yatışı gibi tepesinde sallanmaktaydı. Üzerinde siyah deri bir motosiklet montu ve kulağında da değersiz taşlı küpeler vardı. Ayağına yüksek konçlu yılan derisi taklidi çizmeler geçirmişti ama bunlar biraz yakından bakıldığında garip pütürlü bir cilt hastalığı izlenimi veriyorlardı. Aslında bu pek ciddiye alınabilecek bir delikanlı değildi ama o anda beni yeterince tedirgin etmeyi başarmıştı. Hemen kapıyı kapattım ve asma kilidi yerine astım. Şimdi artık hiçbir şey ispat edemezdi.

"Buralarda ne halflar karıştırdığını merak ettim ve gelip bir göz atmaya karar verdim."

"Yani kırıp girdim demek istiyorsun." Sesi tereddütlüydü ve yanakları pembeleşmişti. "Bunu yapmaya hakkın yok biliyorsun."

"Mike şekerim, yaptım ve oldu. Sen başının büyük belada olduğunu biliyorsun değil mi?"

"Ne yapacaksın? Polis mi çağıracaksın?"

"Elbette."

"Fakat senin bu yaptığın da neredeyse aynı derecede önemli bir suç öyle değil mi?"

Bu çocuğun yetişkinlerle iyi pazarlık edebilen şu laf ebesi çocuklardan biri olduğunu söyleyebilirim.

"Tanrım, burada durup seninle California ceza yasalarını tartışmaya hiç niyetim yok. Sen uyuşturucu satıyorsun ve polisler benim ne yaptığımla pek fazla ilgilenmeyeceklerdir. Onlara geçerken uğrayıp seni burada gördüğümü söylerim, böylece işin biter ufaklık."

Bakışları birden keskinleşti ve artık alttan alan bir tavırla, "Hey dur bir dakika, neden bu kadar acele ediyorsun ki. Belki seninle konuşup anlaşabiliriz,"

"Tabii" dedim. "Neden olmasın? Anlat bakalım."

O anda bütün beyin hücreleriyle hızla düşünüp birşeyler bulmaya çabaladığını hissedebiliyordum. Hiç de aptal biri değildi ancak beni yine de takındığı bu tavırla şaşırtıyordu.

"Sen buraya Marty yengenin ölümüyle ilgili birşeyler bulmaya geldin öyle değil mi?"

Marty yenge akıllıca bir başlangıç diye düşündüm ve hafifçe gülümsedim.

"Tam olarak değilse de yaklaşmış sayılırsın."

Caddeye doğru baktı ve sonra bakışlarını Cobra çizmelerine doğru indirdi.

"Bu konuda bildiğim bazı şeyler var" dedi. "İstersen anlaşabiliriz."

"Mesela ne biliyorsun?"

"Polise şimdiye dek söylemediğim bazı şeyler ve bunları gördüklerini unutman koşuluyla sana söyleyebilirim."

Ellerini montunun cebine soktu ve bana baktı. Yüzü çok masum, ifadesi temiz ve bakışları son derece saftı. Bir çocuğum olsa ona benzemesini isterdim diye düşündüm. Sırıttı. Bütün bu ilaçları lisedeki arkadaşlarına satarak onun kimbilir kaç para kazandığını düşünmeye başlamıştım. Sonunda bulaştığı bu kirli işlerde kazıkladığı biri tarafından kafasında bir kurşunla hayatı sona erebilirdi. Şimdi bana söylemek üzere olduğu şey oldukça ilgimi çekiyor ve onun neler bildiğini doğrusu çok merak ediyordum. Bu yüzden pek fazla düşünmeden hemen barış yaparak onunla anlaşmaya karar verdim. Böyle durumlarda her zaman yapılması gereken buydu. Deneylerim bana bunu öğretmişti.

"Ne tür bir anlaşma yapacağız?"

"Önce buradaki malları dışarı çıkarıp, sen birilerine anlatmadan ortadan yok etmeliyim ve bunun için de biraz zamana ihtiyacım var. Bunu zaten yapacaktım çünkü okulda bu işleri araştıran gizli polisler dolaştığını öğrendik ve durum düzeline kadar tedbirli olmak zorundayım.

Şimdi bu çocuğu islah etmekle uğraşmaktansa olayın çözümünde onu kullanmayı tercih etmek zorundaydım ancak ne yazık ki oğlan bana pek fazla güvenmiyordu.

Bir süre birbirimize baktık. Biliyorum belki aslında ona biraz bağırıp çağırmalı, korkutmalı ya da ne bileyim nasihat falan etmeliydim. Ama yine biliyordum ki benim böyle davranmam hiçbir şeyi değiştirmeyecek ve onu yolundan çevirmeye yetmeyecekti. Durumun en az benim kadar o da farkındaydı ve yaptığımız anlaşma her ikimiz için de yeterince kârlı ve makul gözüküyordu.

"Pekâlâ" dedim. "Dediğin gibi olsun bakalım."

"Hadi gidip şimdi bir yerlerde konuşalım" dedi. "Donmak üzereyim."

Onu biraz sevmeye başladığımı hissediyordum ve bu da beni rahatsız ediyordu.

15

State caddesindeki Clockworks barına gittik. O motosikletiyle giderken ben de onu otomobilimle izlemiştim. Burası gençlerin takıldığı bir yerdi. Her şey Rock'n Roll tarzı döşenmişti. Uzun ve dar bir oda, koyu gri boyanmış duvarlar, yüksek bir tavan ve mor, pembe neonlarla sağlanmış bir ışıklandırma. Bütününüyle, dekorasyon tasarımı bir saatin fütürist formlarını çağrıştırmaktaydı. Tavana asılı kocaman siyah dişliler döndükçe içerdeki yoğun sigara dumanını da ağır devinimlerle karıştırıp döndürüyordu. Kapının yanında dört küçük masa vardı. Soldaysa bir sandık içindeki raflar gibi dizilmiş küçücük odalardan oluşan ve genellikle çiftlerin gelip birşeyler içerken azıcık sevişip koklaştıkları yerler vardı. Menü duvara asılmış ve akşam salatası, sarmısaklı tost gibi çocukların atıştırabileceği bazı ek tekliflerle donatılmıştı. Bunlarla gençler yalnızca yetmişbeş cent harcayarak burada saatlerce bir masada oturup eğlenmek imtiyazına sahiptiler. Üstelik yaşınız tutuyor ve bunu münasip bir biçimde ispat edebiliyorsanız, iki çeşit biradan birini seçerek ya da beyaz şarap ısmarlayarak içebilirsiniz. Henüz gece yarısı olmamıştı ve bu yüzden bizden başka yalnızca iki kişi daha vardı. Yerin sahibinin beni alıcı gözüyle süzen bakışlarını üzerimde hissediyor, Mike'in sevgilisi olmadığımı tavırlarımla anlatmaya çalışıyordum. Onyediyi yaşında biriyle çıktığımı düşünmelerini kesinlikle kabul edemezdim. Üstelik çaylak uyuşturucu satıcılarıyla hiç mi hiç yakıştırılamazdım. Barda hesabı ödemek istiyordu ve ben rencide olmasını istemediğimden bunu kabullenmek zorunda kalacaktım.

Tezgâha doğru yanaşarak, "Ne içmek istersin?" diye sordu, "Biraz şarap olabilir" diye cevap verdim.

O sırada cebinden cüzdanını çıkartmıştı, ben de ödemesine izin verdim. Bu uyuşturucu satışından belki de yılda otu? bin dolara yakın para kazanıyordu. Barın sahibi bana doğru bakarken çıkarıp kimliğini ona doğru göstererek bana rahatlıkla servis yapabileceğini göstermeye çalıştım. Ama o bakışlarını hemen odanın başka taraflarına doğru yöneltti.

Mike elinde plastik bir bardak içinde şarap getirmişti ve kendisi için de bir meşrubat almıştı. Uyuşturucu satıcılarına özgü temkinli tavırlarla geçip oturdu. Garip bir olgunluğa sahipti. Bu arada ben de izci çocuklara benzerken bir yandan da mafya liderleri gibi davranmaya çalışan bu garip oğlanla iletişim kurmakta doğrusu pek zorlanıyordum. Sonra yeniden bana doğru döndü. Her iki dirseğini de masaya dayadı, masanın üzerindeki şeker kutusundan bir tane aldı ve ağzına attı.

"Pekâlâ, sana bütün olan biteni, bütün gerçekliğiyle anlatacağım" dedi. "Öncelikle bilmeni isterim ki amcamın bahçesindeki o yerde Marty yenge öldürülüp amcam evden çıkana dek hiçbir şey saklamıyordum. Polisler gelip her tarafı iyice arayıp taradıktan ve işlerini bitirdikten sonra buraya malları saklamanın iyi bir fikir olacağını düşündüm ve hemen getirip yerleştirdim. Ama Marty yengenin öldürüldüğü o gece evin oradan geçmişim."

"O senin geleceğini biliyor muydu?"

"Hayır hayır, söylemeye çalıştığım, ben onların Salı geceleri çıkıp bir yerlere gittiklerini biliyordum. Yine o gece mutlaka çıkmışlardır diye düşündüm. Bilirsin işte zaman zaman yolsuz kaldığımda içeri girip çoğu kez etrafta bıraktıkları birkaç kuruşu toplar giderdim. Çok bir şey değilse de geçici olarak işimi görebilecek miktarda birşeyler bulabiliyordum. Ya da bazen alıp satabileceğim bazı ufak tefekler de çıkabiliyordu. Bu durumdan onlar da hiç şikâyetçi olmuyorlardı. Her neyse o gece yine boştur sanıp eve gittiğimde kapının açık olduğunu gördüm. Kapıyı hafifçe ittim. Başımı içeri doğru uzattığımda ortalıkta esrarengiz birşeylerin döndüğünü hissetmişim."

Ona sabırsızca bakarak devam etmesini bekledim.

Önce boğazını temizledi, başını çevirerek ön kapıya doğru baktı ve yeniden anlatmaya koyuldu.

"Sanırım herifler hâlâ oradaydı. Kömürlükteki lamba yanıyordu, ve aşağıda birilerinin dolaştığını, gelen gürültülerden anlayabiliyordum. Sonra holdeki kilimi gördüm, orada unutulmuş gibi iğreti durmaktaydı ve üzerinde kanlar içinde bir elin dışarıya doğru sarkmış olduğunu fark ettiğimde hızla oradan kaçtım".

"O sırada Marty'nin tam olarak ölmüş olduğundan emin imisin?"

Kafasını sallayarak onayladı ve elini saçlarını tam ortadan ayıran pembe tutam üzerinde gezdirdi. Sonra birden dönerek "Biliyorum" dedi. "Aslında hemen gidip polise haber vermeliydim. Ancak öylesine korkmuş ve şaşkıncıydım ki. Sonra içinde bulunduğum durumda polisle ilişki kurmam pek de akıllıca değildi. Üstelik ne bu

işi kimin yaptığını ne de olayla ilgili herhangi bir şey bilmiyordum. Bu yüzden çenemi kapayıp susmanın en uygun seçenek olduğunu düşündüm."

"Hatırlayabildiğin başka herhangi bir şey var mı? Dışarıda park etmiş bir otomobil falan?"

"Bilemiyorum" dedi. "O korkunç şeye bir kez baktım ve çok durmadan hemen oradan uzaklaştım. Gaz kokusunu almıştım ve birşeyler daha..."

Biraz tereddüt etti. "Hey bir dakika, evet, holde, kahverengi, büyük bir kesekâğıdı vardı. Orada ne işi vardı bilmiyorum. Yani, neler olup bittiğini anlayamadığım için olabildiğince sessiz bir biçimde uzaklaşıp hemen buraya geldim ve insanların beni burada görmesini sağlamaya çalıştım."

Söylediklerini aklımdan bir daha geçirirken şarabımdan da bir yudum aldım. Tadı sirkeleşmiş greyfrut suyuna benziyordu, "Bana şu kesekâğıdından biraz söz et. Boş muydu? Dolu muydu? Ya da buruşturulmuş muydu?"

"Sanırım içinde birşeyler vardı. Yani tam olarak içinde ne olduğunu söyleyemem ama doluydu. Kapıdan girince sağ tarafta duruyordu. Her zaman rastlanılan, şu kahverengi kâğıt torbalarından biriydi işte."

"Marty'nin alışveriş etmiş olabileceğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

Omuzlarını silkti. "Hayır, hayır. İçindekiler ıvır zıvır işe yaramaz şeyler gibiydi. Belki de o sırada kömürlükte kim vardıysa ona ait birtakım şeyler."

"İsim vermeden hemen polisi aramamış olman ne kötü. Belki de ev tamamen yanıp kül olmadan oraya gidebilirlerdi."

"Biliyorum bunu sonradan çok düşündüm ve pişman oldum ancak o an panik içindeydim ve çok doğru düşünemiyordum.":

Sonra elindeki meyve suyunu bir dikişte bitirdi ve bardağın dibinde kalan buzlan da ağzına attı. Dişleriyle buzlan kırarken çıkardığı ses atların birşeyler çiğnerken çıkardıkları seslere benziyordu.

"Başka bir şey hatırlıyor musun?"

"Hayır, bu kadar galiba. Kötü bir şeyler olduğunu anlar anlamaz gerisin geriye kaçıp koşma buraya geldim."

"O sırada saatin kaç olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Tam olarak değil. Yalnız buraya geldiğimde saat 8.45'ti ve motosikletle oradan buraya on dakikada gelebildiğimi düşünürsek, üstelik bir de motorumu çalıştırdığımda kimsenin duymaması için iki blok öteye park etmiştim, bu mesafeyi de yürüdüğümü hesaplarsak, sanırım Leonard amcanın evinden çıktığımda saat yaklaşık 8.30 falan olmalı."

"Hayır, 8.30 olamaz. 9.30 demek istiyorsun çünkü Marty saat 9.00'a kadar yaşıyordu."

Ağzındaki buzu çıkarttı ve hayretle bana bakarak, "Gerçekten öyle mi?" diye sordu.

"Amcan ve Bayan Howe, polise verdikleri ifadelerinde, saat tam dokuzda telefonla görüştiklerini söylüyorlar ve polislin Marty olduğunu düşündüğü bir kadın merkeze saat 9.06'da bir yardım çağrısında bulunmuş"

"Peki belki de ben yanılıyorum, ama buraya girdiğimde saate baktım, sonra dönüp bir arkadaşşıma saatin kaç olduğunu sordum, o da onayladı."

"Bunu ben de bir kez kontrol edeyim o zaman" dedim. "Bu arada senin Leonard'la tam olarak akrabalığın nedir?"

"Babamla o kardeşirler" dedi. "Babam ailenin en küçüğü."

"Ve Lilly Howe da onların kızkardeşi?"

"Onun gibi bir şey işte" dedi.

Mor neon yanıp sönmeye başladı ve bir süre sonra da pembe neon söndü. Barın sahibi masadan uzanarak, "Kestiğim için özür dilerim Mike ancak on dakikaya kadar kapatmak zorundayız" diyerek uyardı.

"Önemli değil ahabap, sağol."

Kalkarak arka çıkış kapısına doğru yöneldik Benden çok uzun değildi. İki kardeş, gibi mi yoksa ana oğul gibi mi görünüyorduk, merak ettim. Park yerine gelene kadar başka hiçbir şey söylemedim.

"Yengeni kimin öldürdüğüne dair herhangi bir tahminde bulunabilir misin?"

"Hayır. Peki ya sen?"

Başımı olumsuzca salladım. "Senin yerinde olsam o barakayı bir an önce temizlerdim."

"Ha, tabii. Anlaşmamız öyleydi zaten değil mi?"

Sonra motosikletine atladı ve gürültüyle çalıştırdı. "Hey! Biliyor musun, adını hatırlamıyorum."

Ona kartımı verdim ve dönüp vosvos'uma bindim. Benim yola çıktığımdan emin olana kadar bekledi ve motoruyla homurdanarak uzaklaştı.

Araştırmaya haftasonunda ara vermeyi düşünüyordum çünkü doğrusunu söylemek gerekirse bundan sonraki adımımın ne olması gerektiğini tam olarak kestiremiyordum. Cumartesi sabahı evde oturup, yeniden elimdeki polis raporlarını inceledim ve yeni topladığım bilgileri kartlara geçirdim. Ama şimdi gerçekten beklemekten başka yapacak bir şey yoktu. Pazartesi belki gazetelere verdiğim ilanlara bir cevap alabilirim diye düşündüm. Julia Ochsner'in gönderdiği uçak bileti de henüz elime geçmemişti. Oysa ondan

yararlanabileceğimi düşünüyordum. Eğer hiçbir şey aydınlatamazsam, her şeye yeniden başlamak zorunda kalacaktım ve bakalım yeni bir takım ipuçları bulabilmem mümkün olabilecek miydi? Şimdilik elimdekilerle yetinmek ve şu kayıp kedi işinin üzerine biraz daha eğilmekten başka yapabileceğim bir şey yoktu.

Birkaç dakika içinde üç taksi şirketini yeniden aradım. Green Stripe şirketinde konuştuğum çocuk dosyalara henüz bakma fırsatı bulamadığını söyledi. City Cab'in sahibi ise dosyaları incelediğini ancak hiçbir şey bulamadığını söyledi. Tip Top şirketinde ise Ron Coachella'nın henüz gelmediğini ama neredeyse gelmek üzere olduğunu söylediler. Şimdilik taksi şirketlerinden de elde edebildiğim bu kadardı.

Sonra çıkıp büroya gittim. Aslında aklımdan geçen bu değildi ancak herhalde kendime engel olamamıştım. Kendimi huzursuz sıkıntılı ve yetersiz hissediyordum. Başarısız olmaktan hoşlanmazdım. California Fidelity hafta sonu dolayısıyla kapalıydı. Kapıyı anahtarım ile açtım ve posta kutusuna tıklımlı mektupları aldım. Julia Ochsner'dan gelen bir zarf da bunların arasındaydı. Telesekreterdeki mesajları dinlerken onu da çalışma masamın üzerine fırlattım. Telesekreterde yalnızca bir tek mesaj vardı ve anlaşılabilir yeni bırakılmıştı.

"Merhaba Kinsey. Ben Ron Coachella, taksi şirketinden arıyorum. İstedığın bilgi bende var. Tip-Top 2097 Via Madrina'daki müşteriyi dokuz Ocak tarihinde ve saat tam 10.14'te almış. Şoförün adı Nelson Acquistapace. Telefonu 555-6317. Ona senin arayacağını söyledim. Burada, yazıhanede makbuz ve gidilen yerle ilgili bilgilerin bulunduğu bir form var. Ne zaman istersen gelip alabilir ve şoföre de gösterebilirsin. Bir 20 dolar sanırım hafızasını tazelemeye yeterli olacaktır. Bu arada eğer şehir içinde bir yerlere gitmek istersen unutmaya Tip-Top hem güvenli hem keyifli" diyerek mesajını bir sloganla tamamlamıştı.

Gülümseyerek şoförün ismini ve numarasını not ettim. Kahveyi ocağa koyup Julia'nın mektubunu açtım. Eski tip elyazısı gayet okunaklıydı. Gösterişli büyük harflerle süslenmişti. Mektupla birlikte uçak biletini de gönderdiğini ve Haziran yağmurlarının şu sıralar bütün gücüyle sürdüğünü yazıyordu. Ayrıca, Charmaine Makowski bir gece önce dört buçuk kiloluk bir oğlan doğurmuştu ve bir daha hiç oturmayı düşünmediğini herkesin-bilmesini istiyordu. Charmaine ve Roland henüz bebeğe bir ad vermemişlerdi ancak önerilere açık olduklarını söylüyorlardı. Julia şimdiye dek önerilenlerin çoğunun ağza alınır cinsten olmadığını eklemişti. Mektup, derin sevgilerimle diye bitiyordu.

Bileti alıp inceledim. TWA şirketine aitti. Santa Teresa havaalanında kesildiği anlaşılıyordu. Santa Teresa-LA ve LA-MIAMI olarak gidiş dönüş düzenlenmişti. Dört uçuş kuponunun hepsi koparılmış fakat altlarında karbon kopya nüshaları durmaktaydı. Bilet parası kredi kartıyla ödenmişti. Dört koparılmış uçuş kuponu. Şimdi, bu ilginçti. Bir ara şehre geri mi dönmüştü? Ve eğer öyleyse nasıl oluyor da biletin karbon kopyası Boca Raton'da, Pat Usher'ın çöp tenekesinde bulunuyordu. Elimdeki seyahat acentelerinin listesini yeniden gözden geçirdim. Elaine Boldt'un düzenli olarak hangisini kullandığını tespit etmeye çalıştım. Sonunda Santa Teresa Seyahat isimli acentede karar kıldım. Burası, Elaine'in Via Madrina'daki evine yürüyüş mesafesindeydi. Bu yalnızca bir tahmindir ama bir yerlerden başlamalıydım. Telefonla aramayı denedim ama cevap veren olmayınca, acentenin hafta sonu nedeniyle kapalı olabileceğini düşündüm.

Pazartesi günü araştıracağımın bir listesini yaptım. Bileti yeniden inceledim. Kediye yanında götürdüğüne dair bir işaret yoktu. Aslında bu işlerin nasıl olduğunu da tam bilmiyordum. Acaba kedilere de herkes gibi bilet alırlar mıydı? Bunu sorup öğrenmeliydim. Biletin arkasına yapıştırılmış, birtakım bagaj kuponları vardı ancak bunlar pek bir şey ifade etmiyordu. Bu şehirdeki havaalanında kimse bagaj biletinizi kontrol etmeden bavullarınızı alabiliyordunuz. Elaine'in valizinin pek çoğununkinden farklı olduğunu hatırlıyorum. Son derece kaliteli bir deriden imal edilmiş imzalı bir bordo valiz. Bir keresinde böyle bir valize sahip olmayı düşünmüş ve sonra fiyatını öğrendiğimde onu almak yerine gidip kendime bir tasarruf hesabı açmayı yeğlemiştim.

Tip-Top taksi şirketinin şoförü Nelson Acquistapace'i telefonla aradım. Soğukalgınlığı yüzünden evde yatmaktaydı ama Ron'un benim ne istediğimi anlattığını söyledi. Bu arada, konuşmayı keserek iki kez sümürmek zorunda kalmıştı. "Şu makbuzu alarak neden gelmiyorsun? Ben Delgoda'da oturuyorum. Burası Tip-Top'tan sadece yarım blok kadar aşağıda. Seni dışarıya çıkıp beklerim."

Taksi makbuzunu alıp tarif ettiği yere vardığımda saat 9.35'i gösteriyordu. Onu beyaz çerçeveli tek katlı bir evin arka bahçesinde beklerken buldum. Gereğinden fazla büyümüş çeşitli çalılıklar âdeta bir orman gibi evi sarmıştı. Acquistapace bir hamakta uzanmıştı ve yalnızca bulunduğu yer bir parça güneş ışığı alıyordu. Evin geri kalan kısmı, tümüyle karanlıktı. Altmış yaşlarında biriydi. Üzerinde koyu yeşil renkli, ağır bir bornoz vardı. Boğazını pembe bir bezle sarmıştı ve buram buram Vicks kokuyordu. Hemen yanbaşımda bir küçük metal masanın üzerinde çeşitli grip ilaçları, bir kutu kâğıt mendil, boş bir meyvesuyu şişesi ve tanıdık çapraz bulmaca kitapları duruyordu.

"Bu bulmacaları hazırlayan kişiyi tanıyorum" dedim. "Kendisi benim ev sahibim."

Kaşlarını çatarak, "Bu adam bu şehirde mi yaşıyor? Aman tanrım, o bir dahi. Beni nasıl zorluyor bilemezsin. Mesela şuna.bak: 18 yy. İngiliz romancıları, bütün eserlerini ve eserlerindeki kahramanları sıralamış. Bu soruları yanıtlayabilmek için gidip, Henry Fielding, Laurance Sterne ve isimlerini duymadığım pek çok yazarı okumak zorunda kaldım. Bu üniversiteye gitmekten daha iyi. Söylesene bu adam profesör falan mı?"

Başımı olumsuzca sallarken, aptalca gururlandığımı hissediyordum. Bu adamı duyan da Henry'nin bir pop şarkıcısı olduğunu filan sanır. "Eskiden State ve Purdue sokaklarının köşesindeki küçük fırını işletirdi. Bu işe emekli olduktan sonra başladı."

"Bu doğru mu?" diye hayretle sordu. "Aynı adamdan bahsettiğimizden emin misin? Henry Pitts?"

Güldüm. "Eminim tabii. Bu bilmeceleri çoğu zaman önce bende dener. Ve şimdiye kadar hiçbirini tam olarak bitirebildiğimi hatırlamıyorum."

"Lütfen ona söyle onunla bir gün tanışmak isterim. Çok kıvrak bir zekâsı ve mizah anlayışı var. Bir kez, botanik garipliklerle ilgili bir bilmecesi beni sabaha kadar uyutmamıştı. Bunu sen de hatırlıyor musun? Onun burada, Santa Teresa'da yaşadığına inanmıyorum. Ben onun bir üniversitede hoca olduğunu düşünüyordum."

"Söylediklerini ona ileteneğim. Bir hayranı olduğunu duymak onu heyecanlandıracaktır."

"Ona istediği zaman buraya uğrayabileceğini söyleyebilirsin. Nelson Acquistapace her zaman emrindedir. Taksi gerektiğinde, Tip-Top'u arasın ve benim ismimi versin."

"Bunu ona söyleyeceğim" dedim.

"Şu taksi makbuzu, sende mi? Ron senin ortadan birdenbire yok olan bir kadını aradığını söyledi. Bu doğru mu?" Cüzdanımdan taksi makbuzunu çıkartıp uzattım.

"Aman çok yaklaşma tatlım" dedi. Bornozunun cebinden bir mendil çıkardı ve sümkürdü. Sonra kâğıdı aldı, uzaktan tutarak makbuzu okumaya çalıştı. "Gözlüklerimi içerde unutmuşum" dedi. "Adres nerede?"

Via Madrina'yı elimle gösterdim.

"Ha evet, sanırım onu hatırlıyorum. Onu aldım ve havaalanına bıraktım. Hatırladığım kadarıyla o geceki son LA. uçağına binecekti. Ancak tam olarak nereye gittiğini şimdi hatırlamıyorum."

"Miami, Florida."

"Evet, şimdi hatırlıyorum."

Tarot kartlarına bakar gibi elindeki taksi makbuzunu inceliyordu. Birşeyleri çözmeye çalışır gibiydi. "Bu ücretin neden bu kadar yüksek olduğunu bilmek ister misin? Şuna bak, tam onaltı dolar. Via Madrina'dan havaalanına bu kadar tutmaz. Ama yol üzerinde bir yere uğradı ve taksimetre çalışır vaziyette beni onbeş dakika kadar bekletti. Ortada bir yerlerde. Bir düşünüyem neredeydi. Pek uzak değil, Chapel üzerinde olmalı. Hah! Tamam. Şimdi hatırladım. Şu klinik, yani aşağı tarafta otobana yakın olan,"

"Bir klinik ha!" Doğrusu buna şaşırmıştım.

"Evet. Bilirsin, şu acil hizmet veren kliniklerden. Kedi için. Onu acil bir tedavi için orada bıraktı ve biz yeniden yola devam ettik."

"Onun uçağına bindiğini görmüş olamazsın herhalde değil mi?"

"Elbette gördüm. Taksi makbuzunda gördüğün gibi o geceki son isimdi. Havaalanında üst kattaki bara çıktım ve pistteki uçakları izleyerek bir iki bira içtim. Barda olacağımı ona söylemişim, o da uçağına binmek üzere çıkış kapısına yöneldiğinde dönüp bana el salladı."

"Yalnız mıydı?"

"Gördüğüm kadarıyla, evet."

"Onu daha önce de bir yerlere götürmüş müydün.?"

"Hayır. Ben Los Angeles'tan buraya geçen yıl Kasım ayında geldim. Burası bir cennet. Bu kasabayı gerçekten de çok seviyorum."

"Pekala" dedim. "Yardımların için gerçekten müteşekkirim En azından uçağına gerçekten binmiş olduğunu öğrendik. Şimdi sorun, Boca Raton'a ulaşip ulaşamadığı."

"Onun da gideceğini söylediği yer orasıydı" dedi. "Ancak sana şunu söylemeliyim. Onu o kürk ceketle görünce, soğuk bir yerlere gitseniz daha iyi olur dedim. Hiç olmazsa bir şeye yarar. O da güldü buna."

Kafamda bu son sahneyi dondurdum. Bir gariplik vardı ve beni rahatsız ediyordu. Elaine Boldt'u kürk ceketini ve başlığıyla sıcak ve güneşli bir yere giderken dönüp kendisini havaalanına getirmiş olan taksi şoförüne el sallarken düşündüm. Bu, son sahnenin rahatsızlık veren bir tarafı vardı. Şimdiye dek onun bu son görüntüsünü kafamda hiç canlandırmamış olduğumu farkettim. Onun birşeylerden kaçtığı ihtimali üzerinde durmuş ama kalbimin derinliklerinde öldüğüne inanmıştım. Marty Grice'ı kim öldürmüştü Elaine Boldt'u da onun öldürdüğünü düşünmekten kendimi alamıyordum. Ama çözemediğim bunun neden yapılmış olabileceğiydi. Şimdiye yine belirsizlik sızdı işin içine. Bir şeyler tersti. Yalnızca neyin ters olduğunu bulamıyordum.

16

Şimdi en azından küçük de olsa araştırabileceğim bir şey çıkmıştı. Nelson'un yanından ayrıldığımda, o elinde dijital bir termometreyle ateşini ölçmekteydi. Bu tür alet edevata gizli bir tutkunluğu olduğunu itiraf etti. Kısa zamanda iyileşmesini diledikten sonra otomobilime atladım, Chapel yönünde geri döndüm.

Veteriner kliniği camlı bir kutu gibiydi. 101 nolu otoyol yapıldıktan sonra çıkmaz sokak haline gelen sokaklardan birindeydi. Eski şehri hatırlatan bütünü bu çıkmaz sokakları çok seviyordum. Sonradan hâkim olan İspanyol mimarisinden farklı bir görünümündü. Bu mahalledeki küçük, tahta pancurlu ve verandalı evler aslında vaktiyle işçi sınıfı için yapılmış Viktoryan stili yapılarıydı. Şimdi bakımsız antikalara benzeseler de

onları vaktiyle yeni yapıları, tertemiz boyalarıyla büyük ağaçların gölgelerinde canlandırmak çok da zor değildi. O zamanlar kasabanın toprak yollarında at arabalarıyla dolaşılıyor olmalıydı. Eskilerden daha çok şeyin kalmış olmasını arzulardım.

Otomobilimi kliniğin arkasındaki park yerine bırakarak binanın arka kapısından girdim. İçeriden boğuk köpek havlamaları iştiliyordu. Zaman zaman incelerek merhamet dileniyor, sanki özgür kalabilmek için yalvarıyorlardı. Bekleme odasında yalnızca iki hayvan vardı. Sıkıntılı bakışlı iki kedi yastıkların üzerine tünemiş beklemekteydiler. Sahipleri onları kedi İngilizcesi konuşarak yatıştırmaya çalışıyordu. Tiz ve yüksek sesleri başımı ağrıtabilirdi. Zaman zaman içerden acıyla uluyan köpeklerin sesi duyulduğunda ise kediler âdeta gülümsüyorlardı.

Klinikte iki veteriner çalışıyor olmalıydı çünkü beklemekte olan iki kedi de aynı anda çağırıldılar ve sahipleri tarafından, taşınarak koridorda gözden kayboldular. Böylece bekleme salonunda tezgâhın ardında duran resepsiyonistle başbaşa kaldım. Yirmi sekiz, yirmi dokuz yaşlarında, mavi gözlü, düz sarı saçlı genç bir hanımdı. Yakasındaki isim plaketine adının "Emily" olduğunu öğrendim.

"Size yardımcı olabilir miyim?"

Konuşması âdeta altı yaşından bu yana hiçbir gelişme göstermemiş olduğunu düşündürüyordu. Nefes sesleri, fısıltılı ses tonunda iyice belirgindi. Belki de böyle konuşması, kliniğe gelen stresli hayvanları yatıştırmak içindir diye düşündüm. Zaman zaman karşılaştığım bu tür kadınların bizler kıyasıya büyüme, gelişme savaşı içindeyken, nasıl olup da böylesine çocuk kaldıklarına akıl sır erdirememişimdir.

"Acaba bana biraz bilgi verebilir misiniz?" dedim.

"Elimden geleni yaparım" diye fısıldadı. Sesi, tatlı ve melodik, tavırları itaatkâr idi.

Ona detektif kimliğimi göstermek üzereydim ki, birden bunun kaba ve vahşi kaçabileceğini düşünerek gerekirse çıkartmaya karar verdim.

"Geçen Ocak ayında bir hanım size bir çeşit acil müdahale yapılması için kedisini bırakmıştı. Daha sonra gelip onu alıp almadığını öğrenmek istiyorum."

"Bunun için kayıtlara bakmalıyım. İsmi söyleyebilir misiniz, lütfen?"

"Hanımın adı Elaine Boldt. Kedininki de Mingus. Onu size Ocak ayının dokuzunda, gece bırakmıştı."

Yanaklarında hemen iki küçük pembelik beliriverdi ve dudaklarını yalayarak bana dik dik baktı. Acaba onu kobay olarak satmış olabilir mi diye düşündüm.

"Ne oldu?" diye sordum. "Hangi kediden bahsettiğimi anladın mı?"

"Evet, hangi hayvan olduğunu biliyorum. Haftalarca burada kaldı." Şimdi burnundan konuşmaya başlamıştı. Sanki konuşan o değil bir vantriloktu. Tam olarak ağlamaklı sayılmasa da, oyuncak mağazalarında anneleri tarafından azarlanarak, dövülmekle tehdit edilen çocukların ses tonuyla konuşuyordu. Bir nedenden dolayı kendini korumaya çalışıyordu. Küçük kartoteks kutusunu aldı ve süratle, kartları karıştırmaya başladı. Daha sonra içlerinden birini çıkartarak yaptığı işin doğruluğundan emin bir biçimde tezgâhın üzerine koydu.

"Bize yalnızca üç haftalık bir ödeme yaptı ve daha sonra onu defalarca aramamıza ve yolladığımız kartlara rağmen bizi bir daha hiç aramadı. Bunun üzerine doktor yerimizin çok sınırlı olduğunu ve onu- daha fazla burada tutamayacağımızı söyledi." Bunu söylerken kendini kontrol etmeye çalıştığı açıkça belli oluyordu.

"Emily" dedim sabırla. "Adınız bu, değil mi? Bu başkasının plaketi değil umarım."

"Adım Emily."

"Kedinin nerede olduğu inan hiç umurumda değil. Benim tek merak ettiğim kadının bir daha buraya gelip gelmediği. Hepsı bu."

"Hayır o bir daha hiç gözükmedi."

"Kediye ne oldu? Sadece merak ettim."

Bir süre endişeyle bana baktı, hafifçe çenesi titredi ve eliyle saçlarını arkaya doğru attıktan sonra, "Onu ben aldım. Çok güzel bir kediydi ve öldürülmesini istemedim."

"Çok iyi yapmışsın, inan bana çok sevindim. Ona sahip çıkmış olman mükemmel bir şey. Bu sırrı ölene kadar saklayacağımdan emin olabilirsin, hiç merak etme. Ama kadın çıkagelirse beni haberdar edersin değil mi?" Sonra kartımı çıkartarak masasına bıraktım. Okudu ve hiçbir şey söylemeden başını salladı.

"Teşekkürler."

Büroya geri döndüm. Önce hemen Julia Ochsner'ı aramam gerektiğini düşündüm. Ona kediyi bulduğumu söyleyecek ve böylece onu boş yere Boca'daki veteriner ve hayvan mağazalarını aramak zahmetinden de kurtaracaktım. Otomobilimi park edip arka kapının merdivenlerine yöneldim. Büronun kapısının önüne geldiğimde koridorda bir adam vardı ve elindeki kâğıda bir şeyler karalıyordu.

"Size yardımcı olabilir miyim?"

"Bilemiyorum. Siz Kinsey Millhone musunuz?" Bilgiççe gülümsüyordu, tavırları alaycıydı. Sanki paylaşılmayacak kadar değerli bilgilere sahipti.

"Evet" dedim. "Ben Aubrey Danziger."

İsmi tanımam bir saniye aldı. "Beverly'nin kocası olmalısınız?"

"Doğru" dedi, hafifçe genzinden gülererek. Bu durumda ikimizin de neşeli olması için bir neden göremiyordum. Uzun boylu ince yüzlü biriydi. Boyu yaklaşık 1.95 kadardı. Saçları koyu renk ve ipeksi. Kahverengi gözleri ve kibirli bir ağız yapısı vardı. Açık gri renkli, üç parça takım elbise giymişti. Nehir gemilerindeki kumarbazlara ya da zengin züppelere benziyordu, hâlâ bu tipler varsa diye aklımdan geçirdim. "Sizin ne yapabilirim?"

Anahtarımı kilide sokarak kapıyı açtım ve içeri girdim. O da beni izleyerek içeri girdiğinde çevreye bakışı mobilyalara değer biçiyor, kazancımı, ödediğim vergiyi hesaplıyor ve daha sonra da kendi kendine neden karısının daha klas ve daha zengin görünüşlü bir detektif tutmadığını soruyor gibiydi.

Çalışma masama geçip oturdum ve onun da bir koltuğa oturarak bacak bacak üstüne atmasını izledim. Pantolonunun güzel bir kesimi vardı ve üst çizgisi kusursuzca düzgündü. İtalyan deri ayakkabıları cilalı ve sivri burunlu. Kar beyazı gömleğinin kol düğmelerine, adının baş harflerinin elle işlendiği kesin mavi monograma gözüm iliştiğinde, o da kendisini izliyor olduğumun farkında bir gülümsemeyle bana bakmaktaydı. İç cebinden yassı bir sigara tabakası çıkardı ve içinden ince, siyah bir sigara alarak dudaklarının arasına yerleştirdi. Çakmağını çaktığında öndeki bir tutam saçının biran tutuşacağını sandım. Elleri güzel, tırnakları manikürlüydü. Onun yanında çok sönük kaldığımı itiraf etmeliyim. Karşıdan burnuma gelen kokusu mutlaka şu Rogue ya da Magnum diye adlandırılan meşhur erkek modacılarından birinin imzasını taşıyor olmalıydı. Sigarasından bir nefes çaktı ve bakışlarını yeniden üzerimde sabitleştirdi. Yüzü bir heykele benziyordu, cansız ve ifadesizdi.

Ona kahve ikram etmedim, yalnızca karısına da yaptığım gibi bir sigara tablası uzattım. Sigarası söndürülmüş kamp ateşi gibi kokuyordu ve bu kokunun o Los Angeles'a döndükten sonra bile hâlâ burada asılı kalacağını düşündüm.

"Beverly gönderdiğiniz mektubu aldı ve çok üzüldü" dedi. "Ben de sizinle konuşmam faydalı olabilir diye düşündüm."

"Kendisi neden gelmedi" diye sordum. "Pekala o da gelip benimle konuşabilirdi."

Böyle söylemem onu eğlendirmiş olmalıydı. "Beverly yüzleşmelerden pek hoşlanmaz. Bana havale etti."

"Ben de hoşlanmam ama burda sorun nedir anlayamıyorum. Önce gelip benden kızkardeşini bulmamı istedi. Ben de bunu yapıyorum. Sonra araştırma yöntemimi kendisi belirlemek istedi, ben de araştırmayı bir başkasının hesabına yapmaya karar verdim."

"Yo, yo, hayır, sanırım siz yanlış anlamışsınız, o sizin araştırmaya devam etmenizi, yalnız bu olaya polisi karıştırmamanızı istedi."

"Ben onunla aynı fikirde değildim. Ve bu konuda onunla aynı fikirde olmadan bu araştırmaya ondan para alarak devam etmeyi de uygun bulmadım." Ona bakarak soğuk ve ifadesizce gülümsedim. Sonra koltuğumda geriye doğru hafifçe yaslanarak "Söylemek istediğiniz başka bir şey var mıydı?" diye sordum.

Birşeyler söylemeye çalıştığı belliydi, buraya kadar 90 millik yolu yalnızca bunun için gelmiş olamazdı.

Oturduğu yerden bir parça doğrularak ve daha dostane bir ses tonuyla, "Ters başladığınızı görüyorum" dedi. "Baldızım hakkında öğrendiklerinizi bilmek istiyorum. Sizi sinirlendirdim, özür dilerim."

Cebinden katlanmış bir kâğıt çıkararak masamın üzerinden bana geçirdi. Bir an için bunun araştırmada işime yarayabilecek bir adres ya da telefon numarası olabileceğini düşündüm. 246.19 dolarlık bir çekti, Beverly'nin bana olan borç bakiyesi. Çeki sanki rüşvetmiş gibi verdi. Bundan hoşlanmadım. Ancak parayı aldım çünkü o aradaki farkı bilse de bilmese de benim hakkımdı.

"Beverly'ye raporumun bir kopyasını iki gün önce göndermiştim. Gelişmeleri neden ondan öğrenmiyorsunuz?"

"O raporu okudum. O zamandan bu yana bir gelişme olup olmadığını öğrenmek istiyorum eğer mümkünse,"

"Mümkün değil. Olayla ilgili gelişmeler artık gizlilik arz ediyor ve yeni müvekkilim dışında hiç kimseye bunları konuşmam. Ancak şu kadarını söyleyebilirim ki, polise Elaine'in kaybolduğunu bildirdim ve tarifini verdim. Ama henüz ancak birkaç gün geçti ve onlardan herhangi bir haber alamadım. Şimdi, benim bir soruma cevap verebilir misiniz?"

"Bilmem" diye gülererek cevap verdi.

Bu sık sık gülmesinin kendini rahatsız hissetmesinden olabileceğini düşünerek devam ettim.

"Beverly bana kardeşini üç yıldır görmediğini söylemişti ancak Elaine'in komşusu, onların geçen yılbaşında birlikte olduklarını, ve hatta o gece kavga ettiklerini söyledi. Bu doğru mu?"

"Belki de" diye cevap verdi. Ses tonu yumuşuyordu ve uzaklaşmış gibiydi. Sigarasından son bir nefes aldı ve yanan ucunu kopardı. "Doğrusunu isterseniz Beverly'nin de bu işe karışmış olabileceğinden korkuyorum."

"Nasıl yani?"

Bana bakmıyordu artık. Sigarasının dibindeki tütünleri parmakları arasında ufaladı. "Beverly'nin içki sorunu var. Herkes farkına varmamış olsa da bu sorun, uzun bir süredir devam ediyor. O da diğer bazı bağımlılar gibi bazen altı ay hiç içmeden durabiliyor ve sonra birden yeniden başlayıp iyice dağıtıyor. Bazen üç gün boyunca ya da daha uzun bir süre hiç ayılmadan sarhoş dolaşiyor. Sanırım, geçen aralık ayında

anlattığınız olay onun böyle bir dönemine rastlamış olmalı." Bana baktığında biraz önceki o mağrur havası tamamen gitmiş, yerini acı çeken bir adama bırakmıştı.

"Niçin kavga ettiklerini biliyor musunuz?"

"Tahmin edebiliyorum."
"Sizin yüzünüzden mi?"

Yüzüme baktığında gözlerinde ilk kez hayat belirtisi vardı. "Böyle düşünmenize neden ne?"

"Elaine'in komşusu büyük olasılıkla bir adam yüzünden kavga ettiklerini söyledi. Bu olayda ilgili tanıdığım tek erkek sizsiniz! Şimdi bana bir ögle yemeği ısmarlamaya ne dersiniz?"

Caddenin köşesine yakın bir yerde, Jay's adında bir bara gittik. İçi masif dekorasyonu, açık gri deri koltukları ve siyah, mermer masalarıyla bir hayli karanlıktı. Masaların yüzeyi öyle parlak cilalanmıştı ki, televizyondaki bulaşık deterjanı reklamlarındaki gibi nerdeyse yüzünüzün yansımalarını görebilirdiniz. Duvarlar gri renkli bir çeşit süet ile kaplıydı ve yerdeki halıyla bütünleşiyordu. Yürürken sanki kumun üzerinde vuruyormuş gibi hissediyordunuz. Loş ve sakindi. Bunun yanı sıra, barmen içkilerde ve leziz salamlı sandviçlerinde çok cömertti. Kendi başıma böyle bir yere gelmeye, doğrusu pek cesaret edemezdim.

Doğrusu Aubrey Danziger'a çok uygundu ve sanırım hesabı ödemekte pek fazla zorlanmayacaktı. Yerimize otururken ona "Ne iş yapıyorsunuz?" diye sordum.

Henüz cevap vermeye fırsat bulamadan garson kız masada bitivermişti. Ona iki martini ve iki salamlı sandviç istemeyi önerdim. Yüzüne o esrarengiz ve alaycı hava yeniden gelip yerleşti ve umursamaz bir tavırla siparişimi onayladı. Kadınların onun yerine birşeyler sipariş etmelerine pek alışık olduğunu sanmıyordum, ancak bu durumun onda herhangi bir yan etkisi olduğu da söylenemezdi. Ben bunun kendi şovum olduğunu hissediyor ve ışıkları ben idare etmek istiyordum. Tavırlarım belki onu çileden çıkarmak üzereydi ancak yine de ben onun üzerindeki şu sahte ve iğreti cilayı atıp içindeki insanı ortaya çıkarmak istiyordum.

Garson siparişimizi alıp gittikten sonra soruma cevap verdi. "Ben herhangi bir iş yapmıyorum" dedi. "Gayri menkullerim var. Bir kaç emlakçıyla birlikte arsa alıp üzerine çeşitli ofis binaları, alışveriş merkezleri ve bazen da evler yaptırıyoruz." Sanki daha fazla şeyler anlatabilirmiş ama bu kadarının da yettiğini düşünmüş gibi sustu. Sonra yeniden sigara tabakasını çıkardı ve bana doğru uzattı. Ben reddettim, o siyah yassı sigaralardan bir tane daha alarak yaktı.

Başını yana eğerek "Sizi böyle kızdıracak ne yaptım? Hep böyle olur bana." O yukardan bakan tebessümü yine belirdi suratında ama bu sefer üstüme alınmadım. Belki de ister istemez böyle bir ifade veriyor suratı diye düşündüm.

"Küstah bir görünüşünüz ve züppe bir tarzınız var" dedim. "Sanki benim bilmediğim bir şeyler biliyor musunuz gibi gülümseyip duruyorsunuz."

"Uzun zamandır çok param var ve sanırım züppeliğim bundan dolayı. Ayrıca bir kadın detektif fikri beni eğlendiriyor. Kalkıp buraya gelmemin yarı nedeni bu."

"Ya diğer yarısı?"

Önce konuşmakta tereddüt etti, sonra sigarasından derin bir nefes alarak anlatmaya başladı. "Beverly'nin anlattıklarının pek fazla güvenmiyorum. Şeytanidir ve olayları saptırmaktan, in sanlara oyun oynamaktan kaçınmaz. Bu nedenle gelip olan biteni bir de kendim öğrenmek istedim."

"Beverly'nin benimle mi yoksa Elaine'le mi arasında geçenleri kastediyorsunuz?"

"Oh, hayır, onun Elaine'le arasında geçenleri biliyorum. Ne ona dayanabiliyor ve ne de onu rahat bırakıyor. Siz hiç kimseden bu şekilde nefret ettiniz mi?"

Hafifçe gülümsedim. "Yakınlarda olmadı ama geçmişte olmuştur sanırım."

"Beverly sürekli Elaine'den haberdar olmak ister, Elaine'e iyi bir şeyler olursa Beverly'nin keyfi kaçır. Eğer Elaine'den haberler kötüyse tatmin olur ama asla yetinmez."

"Geçen yılbaşı burada ne arıyordu?"

Martiniler geldi ve Aubrey cevaplamaadan önce kendininkinden kocaman bir yudum aldı. Önümdeki martini ipeksi ve bir hayli soğuktu. İçindeki bir damla vermut beni hafifçe ürpertti. Kadehteki zeytini daima hemen yerim. Cinle tadı çok iyi gider.

Ürperdiğimi o da farketmişti. "Martininle başbaşa kalmak istersen sizi yalnız bırakabilirim" diyerek takıldı.

Güldüm. "Elimde değil. Aslında bu tür içkileri pek içmem ama bu pek harika ve sert"

"Nasıl olsa bugün Cumartesi. Öğleden sonra çalışmazsın. Doğrusu seni bugün büroda bulacağımı hiç ummuyordum. Sana bir. not bırakıp, Elaine'le ilgili birşeyler bulmak için kendi başıma etrafta dolaşacaktım."

"Sanırım onun böyle ortadan yok oluşuna herkes gibi sen de şaşırıydın?"

Yavaşça kafasını salladı. "Onun öldüğünü düşünüyorum. Beverly'nin onu öldürdüğünü düşünüyorum." Dikkat kesildim. "Bunu neden yapısın?"

Yine uzun süren bir tereddüt sessizliği. Çevresine bakındı. Gözlerini bana döndürdü, dudaklarında bir gülümsemeyle "Elaine'le bir ilişkim olduğunu öğrendi. Bu tamamen benim tedbirsizliğim yüzünden oldu. Maliyeden benim üç yıl önceki hesaplarıma ilişkin bazı bilgiler istemişlerdi. Ben de aptal gibi Beverly'den

arşivdeki bazı ödenmiş çek ve kredi kartı makbuzlarını araştırmasını istedim. Max'in ölümünden sonra, Elaine'in Cozumel'e gittiği tarihlerde benim de orada olduğumu öğrendi. Ona bir iş gezisi olduğunu söylemiştim. Her neyse, o gün. işten eve döndüğümde bana öyle bir öfkeyle saldırdı ki canlı çıkmış olmam bir şans. Tabii, içmişti. İçmek için her türlü gerekçeyi kullanırdı zaten. Bana koca bir mutfak makasıyla saldırdı ve işte şuradan, tam boynumdan yaraladı. Beni kurtaran gömleğimin yakası ve kravatım, belki biraz da gömleğimin çok sert kolalanmış olması oldu yalnızca."

Olanları yeniden hatırlamış olmaktan duyduğu rahatsızlıkla güldü. "Bu ilk saldırı bir işe yaramayınca bu defa kolumu yaraladı, Ondört dikiş. Her yer kan içinde kaldı. İçki içtiği zamanlar Jekyll ve Hyde'a dönüşüyor. Oysa ayık olduğu zamanlar çok kötü biri değildir. Cadı ve sert ama deli değildir."

"Elaine'le aranızdaki ilişki neydi? Bunu bana daha detaylı anlatabilir misiniz?"

"Allah kahretsin, bilmiyorum. Düşündükçe bunu aslında kendi payıma aptalca buluyorum. Sanırım yıllardır çekici bulduğum güzel bir kadını Elaine. Kendisiyle barışık oluşu ve kendine düşkünlüğü, bana göre onu daha da dayanılmaz yapıyordu. Kocasını yeni ölmüştü ve kafası karmakarışıktı. Aramızdaki önceleri dostane yakınlık daha sonra o ucuz romanların dizginlenemeyen şehvetine dönüştü. Daha önce de kaçamaklarım olmuştu ama asla böylesine değil. Asla kendi bahçemde otlanmazdım ama bu kez ortalığı berbat ettim."

"Bu ilişki ne kadar sürdü?"

"O, ortadan kaybolana dek. Beverly bunun farkında değil. Ona altı hafta sonra bittiğini söylemiştim, o da buna inanmak istediği için kandı."

"Ama, daha sonra geçen yılbaşında bitmediğini öğrendi öyle değil mi?"

Başıyla beni onayladı ve o sırada bize bakmakta olan garsonu farkederek, bana "Bir tane daha alır mısın?" diye sordu.

"Tabii"

İki parmağını zafer işareti yaparcasına kaldırarak garsona işaret etti ve tekrar anlatmayı sürdürdü. "Evet, ilişkimizin bitmediğini o aralar öğrendi. Bana saldırdı, sonra da otomobiline atlayıp buraya geldi. O çıkar çıkmaz ben hemen, Elaine'i arayarak uyardım. Hiç olmazsa Elaine'le anlattığımız hikâyelerde çelişki olmasın istiyordum. Ancak aralarında ne geçti, neler konuştular, bunu tam olarak bilemiyorum. Elaine'i bir daha hiç göremedim ve konuşamadım."

"Elaine'i aradığında ne dedi?"

"Beverly'nin ilişkimizi öğrenmesinden pek hoşnut olmadı tabii. Ama yapabileceği fazla bir şey yoktu. Durumu idare edeceğini söyledi."

Martinilerimiz sandviçlerle geldi. Bir süre konuşmaya ara verip yedik. Bana anlattıklarıyla yeni bir sürü olasılıklar ortaya çıkıyordu. Ona soracağım pek çok soru vardı.

17

Yemeklerimiz bitince, ona "Neler olduğunu düşünüyorsun?" diye sordum. "Yani, anladığım kadarıyla Elaine dokuz Ocak gecesine kadar Santa Teresa'daydı. Günlerden de Pazartesi'ydi. O gece apartmanından çıkıp hava alanına gidene dek onun izini sürebildim. Uçağa bindiğini gözleriyle gören bir de şahit var. Miami'ye vardığını ve oradan da arabayla Fort Lauderdale ve Boca'ya gittiğini iddia eden birisi de var. Şimdi bu kişi onun Boca'da bir süre kaldığına yemin ediyor. Sonra tekrar yola çıkıyor, en son haber alınabilen yer ise Sarasota. Onun bazı dostlarıyla burada kalmış olduğu olasılığı var. Gerçi bu son olasılığa inanmakta zorlanıyorum ancak bana söylenen bu. Şimdi düşünersek, Beverly onu nerede ve ne zaman öldürmüş olabilir?"

"Belki de onu Florida'ya kadar takip etmiştir. Çünkü yılbaşından hemen sonra o kendine özgü çekip gitmelerinden birini daha yaptı. Tam on gün boyunca ortalarda gözükmedi ve perişan bir halde eve döndü. Onu hiç bu kadar kötü bir vaziyette görmemişim. Nerede olduğuna ve neler yaptığına dair tek kelime bile etmedi. Benim bir iş görüşmem vardı ve New York'a gitmek zorundaydım. Onu biraz sakinleştirip bir sonraki Cuma gününe kadar şehir dışında kaldım. Bu süre içinde Beverly her yere gitmiş olabilir. Mesela Florida'ya gidip eline geçen ilk fırsatta Elaine'i öldürmüş ve hemen sonra ardında hiç tanık bırakmadan tekrar eve dönmüş olabilir."

"Bunları böylesine ciddi bir biçimde anlatabildiğine inanmıyorum" dedim. "Elinde herhangi bir delil var mı? Beverly'yi Elaine'in ortadan yok oluşuna bağlayan herhangi bir şey var mı?"

Başına iki yana salladı. "Bak bütün yaptığım bunun olasılıklardan biri olduğunu, anlatmaya çalışmak. Belki de yanılıyorumdur. Tanırım! Elbette ki umarım yanılıyorumdur. Belki de bunları hiç açmamalıydım."

Giderek daha tedirgin olduğumu hissediyordum. Söylediklerinde bir mantık aramaya çalıştım. "Beverly Elaine'i öldürmüş olsaydı bunu araştırmam için beni tutar mıydı?"

"Belki de herşeyin iyi görünmesine çalışıyordu. Şu kuzenlerinden kalan miras davası tamamen yasaldı. Belgeler postadan çıktığında ne yapması gerekiyordu? Beverly'nin kardeşinin ayaklarına bağlanmış ağırlıklarla birlikte okyanusun dibinde dönüp durduğundan haberdar olduğunu varsayalım. Ancak, uzun bir süredir kendisinden haber alınamayan kızkardeşini umursamaması, diğer insanlar üzerinde şüpheli uyandırıcı olabilirdi ve işte bu sebeple Beverly kalkıp seni tutmak üzere buraya kadar geldi."

Ona şüpheyle baktım. "Demek ki bu yüzden ona polise gideceğimi söylediğimde panikledi ve bana engel olmaya kalkıştı."

"Evet öyle. Sonra da paniğini örtmek için benimle konuştu."

Onun söylediklerini düşünerek martinimi bitirdim. Bütün bu anlattıkları fazla ayrıntılıydı ve ben bundan pek hoşlanmamıştım. Ama yine de kabul etmeliyim ki böyle bir olasılık vardı. Kadehimin tabanıyla masa üzerinde dalgın bir biçimde küçük dairesel birtakım şekiller çizmeye başlamıştım. Tillie'nin evindeki baskın olayını düşünüyordum. "Çarşamba gecesi Beverly neredeydi?"

Boş boş baktı. "Bilmiyorum. Neden soruyorsun?"

"Onun bu hafta, Çarşamba gecesi ve Perşembe sabahı erkenden nerede olduğunu merak ediyorum? Seninle birlikte miydi?"

Alnını kırıştırdı. "Hayır. Ben Pazartesi gecesi Atlanta'ya uçtum ve ancak dün döndüm. Neler olduğunu söyler misin?"

Şimdilik bazı detayları kendime saklamamın daha doğru olacağını düşünerek, "Burada bir olay oldu" dedim. "Bu iki gün onu hiç Atlanta'dan aradın mı?"

"Hayır onu hiç aramadım. Eskiden iş seyahatlerimde araşırdık. Birbirimizi özler ve sürekli konuşurduk. Şimdi bu seyahatler bana bir kaçış, kurtuluş gibi geliyor." Bir yandan beni izleyerek bir yandan da içkisinden bir yudum aldı. "Bunların hiçbirine inanmıyorsun değil mi?"

"Benim inanıp inanmamam önemli değil" dedim. "Yalnızca, doğruyu bulmaya çalışıyorum. Şu ana kadar konuştuklarımız yalnızca spekülasyon şeyler."

Başını salladı. "Biliyorum söylediklerimin hiçbirini kanıtlayamam. Ama birilerine anlatmam gerekiyordu. Sürekli bunları düşünmek beni müthiş rahatsız ediyor."

"Asıl ben sana neyin beni rahatsız ettiğini söyleyeyim mi? Sen nasıl oluyor da kardeşini öldürmüş olabileceğini düşündüğün biriyle hâlâ birlikte yaşayabiliyorsun."

Masada bir süre öyle kalakaldıktan sonra yeniden gülümsedi ve artık o kendini beğenmiş ifade yüzünde yeniden eski yerini almıştı. Önce bana cevap vereceğini sandım. Ama o sessizliğini bozmadı, yalnızca bir sigara daha yaktı ve eliyle işaret ederek garsondan hesabı istedi.

Öğleden sonra Jonah'ı aradım. Aubrey Danziger'la buluşmamız canımı sıkışmış ve üstelik ardarda içtiğim iki kadeh martini de gözlerimin ortasına hafif bir ağrı yerleştirmişti. Açık havaya, güneşe ve bir parça da harekete ihtiyacım vardı..

Jonah, telefona geldiğinde ona, "Poligona gidip biraz atış yapmaya ne dersin?" diye sordum.

"Neredesin şimdi?"

"Bürodayım ama çıkmak üzereydim. Önce eve uğrayıp kurşun alacağım."

"İyi öyleyse" dedi. "Uğrayıp beni de al."

Telefonu kapatırken gülümsüyordum.

Bulutlar dağların zirvesinde eski buharlı trenlerin bacasından savrulan beyaz kabarık dumanlar gibi kümelenmişlerdi. Eski patika yola girdiğimizde bozuk yoldan ilk şikâyet eden benim Volkswagen'im oldu. Vites küçülterek onu yavaşlatıp, biraz rahatlatmaya çalıştım. Yol çalılıklar ve dağ leylaklarıyla çevrilmiş önümüzde uzayıp gitmekteydi. Biz onlara doğru yaklaştıkça, ilerideki, koyu yeşil bitki örtüsü ağırbaşlı küçük fundalara dönüşüyor ve yeşil bayırlar üzerine inatla yapışmış olarak önümüzde beliriyorlardı. Etrafta tek tük birkaç ağaç görülüyordu. California'ya özgü karabuğdaylar stepler üzerinde sağ tarafta uzanıp gidiyorlardı. Aralarında parlak küçük turuncu yüzleriyle, maymun çiçekleri ve dikenli bitkiler göze çarpıyordu. Zehirli bir meşe palamutu iyiye serpilmiş, gelişmişti. Görkemli gövdesi neredeyse hemen yanbaşımda büyüyen ve onun panzehiri olan gümüş yapraklı misk ağacını boğuyor gibiydi.

Tepeye çıktığımızda sol tarafa baktım. Buradan okyanusu gökyüzünün grisinden yansımış, yine gri ince bir sis tabakası gibi kuşbakışı görebiliyordunuz. Kıyı şeridi göz alabildiğine uzamaktaydı ve Santa Teresa, uçaktan çekilmiş bir hava fotoğrafında görülebileceği gibi bütün hatlarıyla aşağıda belirmişti. Bu perspektiften, dağların okyanus içine dalmış kıyıları suyun içerisinde serili kat kat, açık renkli halılar gibi görünmekteydi. Burada güneş sıcak ve hava kâfur çiçeklerinden yayılan hoş kokularla ağırdı. Rampa boyunca yer yer yayılmış manzanita ağaçları vardı. Ancak iki yıl önce çıkan bir yangın sonrası, geriye şimdi yalnızca kapkara biçimsiz silüetleri kalmıştı. Burada yetişen her şey yanmaya adaydı. Ancak sıcaklığın etkisiyle yalnızca çatlayan tohumlar yağın yağmurlarla yeniden hayat bulmakta ve yeşermekteydiler. Burada doğa insanoğlunu iktidarsız bırakıyordu.

Dar patika yol sola atış alanına doğru kıvrılarak yangın gölgesinden ayrılıyor ve dağın tepesine doğru uzanıyordu. Yol kenarındaki olağanüstü büyük kum kayaları buraya sanki film seti izlenimi vermekteydi. Otomobili kenara bir yere çekerek park ettim. Jonah'la birlikte silahlarımızı ve arka koltuktaki kurşunları alarak indik. Yol boyunca, yaklaşık yarım saattir altı sözcükten fazla konuşmamıştık ama bu sessizlik dinlendiriciydi.

Poligon ücretini ödedik ve sesten koruyan köpük yuvarlarını kulaklarımıza tıktık. Ben ayrıca yanımda koruyucu bir kulaklık da getirmiştim, işitme duyumda zaten hafif bir hasar vardı, bunun ilerlemesini ya da kalıcı olmasını istemiyordum. Bütün bu aksesuarları taktıktan sonra kendi nefes alıp verişlerimi bile duymuyordum. Sessizliği seviyordum. Sessizliğin merkezinde kalp atışlarımı sanki aynı binada iki kat aşağıda birilerinin plastik duvarlara vurarak çıkardığı sesler gibi duyabiliyordum.

Böylece atış alanına doğru ilerledik. Tavan tepemizi sağlı sollu yaklaşık 4,5 metre kadar kapatıyordu. Alanda atış yapan yalnızca bir kişi vardı ve 45'lik bir H.K kullanıyordu. Jonah adamın silahını görür görmez ilgilendi. Ben küçük silahımın şarjörüne sekiz mermi yerleştirirken onlar ayarlanabilir hedef ve kayışlarla ilgili birşeyler konuştular. Bu markasız yarı otomatik silah bana anne ve babamın ölümünden sonra beni yetiştiren teyzemden miras kalmıştı. Altı yaşımdayken bana örgü örmesini ve tığla dantel işlemesini öğretmiş, sekiz yaşına geldiğimde de beni buraya getirerek nişan almayı öğretmişti. Otomobilinde bulundurduğu bir ahşap ütü masasına kollarımı destekleyerek nişan almaya çalışırdım. Onunla buraya geldiğimiz ilk günden silahlardan yayılan barut kokusuna bayılmıştım. Onun verandasının beton basamaklarında oturur, elimde bir çekiçle, topladığım boş kovanları döverek içlerinden çıkan barut kokusunu koklardım. Bu basamaklar kırmızı kâğıtlarla ve gri yanık lekeleriyle kaplanırdı, iki yıl boyunca sürekli bu çekiçleme işiyle uğraşmam sonucu sanırım bana daha gerçek birtakım şeyler öğretmeye karar verdi ve sonunda nişan talimleri yaptırmaya başladı.

Jonah bir çift Colt tabancayı beraberinde getirmişti. Ben her ikisiyle de biraz atış yaptım. Ancak bunlar bana göre bir parça ağır silahlardı. Trooper'in koca ceviz kabzasını kavramakta güçlük çekiyordum ve her atışta yüzüme hatırı sayılır miktarda barut serpilirdi. Üstelik doktorun dizinize çekiçle vuruşu gibi silah her atışta müthiş tepiyordu. Python'la biraz daha iyiydim ancak yine de kendi .32'lik silahımı aldığımda eski bir dostla yeniden el sıkışmış gibi hissettim.

Saat beşte toparlanarak eski Stagecoach tavernasının yolunu tuttuk. Burası gölgelik çukur bir alana kurulmuş, atış alanına yakın bir yerdi. Sıradan şeyler konuşarak bira içtik ve fırında fasulye yedik.

"Araştırman nasıl gidiyor?" diye sordu. "Herhangi bir gelişme var mı?"

Kafamı olumsuz anlamda salladım. "Aslında sana danışmak istediğim birkaç şey var, ancak daha zamanı değil."

"Moralin bozuk gibi" dedi.

Gülümsedim. "Bunu kendime hep yapıyorum. Sonuca çabuk varmak istiyorum. İki gün içinde olayı çözmezsem depresyona giriyorum. Peki ya sen nasılsın? Nasıl gidiyor?"

Omuzlarını silkti. "Çocuklarımı çok özlüyorum. Eskiden Cumartesi günlerini onlarla birlikte geçirirdim. Bugün beni araman çok iyi oldu. Boş boş oturup üzölmek yerine birşeyler yaptım."

"Şimdi de benim boş boş oturup üzölmemi seyredebilirsin" dedim.

Masanın üzerindeki elime uzandı ve avuçlarının içinde bir süre tutarak hafifçe sıktı. Bu davranışı çok yalın ve şefkat doluydu, ben de karşılık verdim.

Onu 7.30 civarında evine bıraktıktan sonra ben de evime gittim. Elaine Boldt'u düşünmekten yorulmuşum. Kanepeye oturarak silahımı temizlemeye başladım. Önce söküp bir parça yağlayıp sildikten sonra yeniden toplayıp kaldırdım. Sonra soyunup, parmak izi mekaniğiyle ilgili bir kitap olarak yorganımın içine girdim ve uykuya dalana kadar okudum.

Pazartesi sabahı, büroma giderken, yolumun üzerindeki Santa Teresa Seyahat acentesine uğradım. Orada Lupe adlı, yarı Meksikalı yarı zenci ilginç bir melez kadınla konuştum, ince ve uzun biriydi. Yirmili yaşlarında olmalıydı. Saçları kafa biçimini ortaya çıkaracak bir biçimde kısacık kesilmişti. Dörtköşe çerçeveli gözlükleri vardı. Gemici mavisini sıkı bir pantolon bluz giymiş, bir de kravat takmıştı. Ona elimdeki uçak biletinin karbon kopyasını gösterdim ve ne aradığımı anlattım. Tahminim doğru çıkmıştı. Elaine birkaç yıldır onların sürekli müşterisiydi. Lupe karbon kopyayı görünce biraz şaşırılmış gözüktü. Gözlüklerini hafifçe burnunun üzerine doğru indirerek bana doğru baktı. Altın rengi gözleri yüzüne egzotik bir ifade veriyordu. Küçük anlamlı bir ağzı ve biçimli bir burnu vardı. Tırnakları ojeliydi ve birer küçük boynuz gibi uzun ve kıvrıktı. Belki de bundan önceki yaşamında kazıcı bir çeşit hayvandı. Düşünceli bir tavırla gözlüklerini yeniden yerine yerleştirdi.

"Ne söyleyeceğimi pek bilemiyorum" dedi. "Biletlerini, daima bizden alırdı. Ancak bu havaalanında kesilmiş." Karbon kopyanın bir ucundan tutup, ön yüzündeki damgayı görebileyim diye çevirdi. Bu bana ilkokulda öğretmenlerimizin, resimli hikâye kitaplarını bize doğru döndürerek de okumayı becerebildiklerini hatırlattı. "Şurada görmüş olduğunuz rakamlar biletin havaalanında kesildiğini ve de kredi kartıyla ödendiğini gösteriyor."

"Ne çeşit bir kredi kartı bu?"

"Amerikan Ekspres. O genellikle seyahat harcamalarında bu kartı kullanır ancak size bana garip gelen şeyi söyleyeyim. O rezervasyon yaptırmıştı... Bir saniye hemen bir kontrol edeyim." Lupe önündeki bilgisayara birtakım rakamlar yazmaya başladı ve bunu yaparken uzun boyalı parmakları klavyenin üzerinde âdeta dans eder gibi hızla gidip gelmekteydi. O tuşlara dokundukça, bilgisayar ekranında birtakım yeşil yazı dizinleri yanın sönmeye başladı. Ekrandaki yazılanları bir süre inceledi.

"Şubat ayının üçünde birinci mevkide LA'dan uçmak ve üç Ağustos'ta dönmek üzere bir rezervasyon yaptırmıştı, Üstelik bu biletlerin parası ödenmiş gözüküyor."

"Giderken bir hayli acelesi olduğunu duydum" dedim. "Rezervasyonu eğer hafta sonunda yaptırdıysa, doğrudan havayolu şirketine gitmesi gerekmez miydi?"

"Elbette, ama ödediği biletleri nasıl unuttur? Bir saniye, bir de biletleri alıp almadığına bakayım, onları değiştirmiş olabilir."

Lupe yerinden kalkıp dosyaların bulunduğu bölüme gitti ve dosyaları incelemeye başladı. Kabarık bir zarf çıkartıp bana uzattı. İçinde bir bilet ve seyahat çizelgesi vardı. Üstünde Elaine'in ismi hemen göze çarpıyordu.

Lupe "Bu biletin değeri bin dolar" dedi. "Bizi arayıp değişikliği bildirmesini ve Boca'ya varınca da nakit iadesini almasını beklerdim."

Hafifçe ürperdim. "Onun oraya varmış olduğundan emin değilim" dedim. Elimde onun ayırtıp kullanamadığı biletlerle bir dakika kadar oturdum. Bu neydi? Çantamdan Julia Ochsner'in bana postaladığı TWA'nın orijinal bilet zarfını çıkardım. Arkasında ona ait dört valiz, olduğunu belgeleyen, numaralan sıralı etiketler vardı. Lupe beni seyrediyordu.

Miami'ye yaptığım kısa ve hızlı yolculuğu düşündüm. Saat sabah 4.45'te uçaktan inmiş, terkedilmiş valizlerin üst üste yığıldığı ön tarafı camekânla kaplı bölümden geçmişim.

"Benim için Miami Havaalanı'nı aramanızı istiyorum" dedim yavaşça. "Kayıp eşya bölümüne bir soralım, bakalım bir şeyler bulabilecek miyiz?"

"Valizlerinizi mi kaybettiniz?"

"Evet, dört adet. Bordo deri ve gri bantlı. Sert kenarlı, çeşitli boylarda ve bir tanesi de tahminime göre askılı. Ve işte bunlar da onların etiketleri." Zarfı masasına doğru uzattım, o da üzerindeki numaralan yazdı.

Ona kartvizitimi verdim ve herhangi bir gelişme olursa, beni aramasını söyledim.

"Son bir soru daha" dedim. "Elaine'in uçuşu direkt miydi?"

Lupe biletin kopyasına bir kez daha baktı ve başını olumsuzca salladı. "Hayır. St. Louis'de geceleme ve uçak değiştirmesi gerekiyordu."

"Teşekkürler."

Büroya gittiğimde, telesekreterin mesaj lambası yanıp sönmekteydi. Cihazın düğmesine bastım.

Punk'çı arkadaşım Mike'ti. "Merhaba Kinsey. Allah kahretsin bu bir makine. Her neyse, seni sonra ararım, tamam mı? Ben Mike ve seninle hemen konuşmak istediğim bir şey var. Şimdi derse girmek üzereyim ve seni yine arayacağım, şimdilik hoşçakal."

Hemen not aldım. Cihazın üzerindeki ekran onun saat sabah 7.45'te aradığını gösteriyordu. Belki öğle yemeği yine arardı. Numara bırakmış olmasını istedim.

Sonra Jonah'a telefon ettim ve ona Elaine'in St. Louis'de geceleme meselesini anlattım. "St. Louis polisine onun eşkalini bildirebilir misin?"

"Elbette. Onun. orada olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Umarım oradadır."

Aslında bir süre daha onunla sohbet etmek istedim ama buna şansım olmadı. Kapım hızlıca vuruldu ve birden ardına kadar açıldı. Beverly Danziger bir fırtına gibi eşikte belirdi. Öfkeyle bana bakıyordu. Jonah'a onu tekrar arayacağımı söyledim ve telefonu kapatarak, Beverly'e döndüm.

18

"Seni Allahın belası orospu!" Kapıyı arkasından hışımla çarptı. Gözleri çakmak çakmaktı.

Bu biçimde konuşulmaktan aslında hiç hoşlanmazdım. Bütün vücudumda yükselen ateşin yüzüme, yanaklarıma yayıldığını hissediyordum. Beverly'nin bana tekme tokat girişip girişmeyeceğini kestirmeye çalıştım. Sergilediği bu saldırgan tavrından hiç etkilenmediğimi göstermek için ona hafifçe gülümsedim.

"Sorun nedir, Beverly?" Ses tonum bana bile çok aptalca gelmişti. O sırada birden üzerime doğru saldırırsa kendimi koruyabileceğim birşeyler arandım ancak gözüme çarpan yalnızca ucu açılmamış bir kurşunkalem ve bir Rolodex oldu.

Ellerini beline koyarak bağırmaya başladı. "Nasıl olur da Aubrey'le temas edersin. Ha! Allahın cezası, buna nasıl cüret edebilirsin!"

"Ben Aubrey'i aramadım. Beni arayan oydu."

"Seni tutan bendim. Anladın mı? Ben. Nasıl olur da, onunla bu konuda konuşursun ve benim arkamdan dolap çevirmeye kalkarsın. Ne yapacağımı biliyor musun? Seni bunun için dava edeceğim."

Aslında beni korkutan dava etmesinden çok, çantasından o meşhur makasını çıkarıp beni kesmeye kalkışması ihtimaliydi.

Şimdi masama dayanmış, sivri işaret parmağını yüzüme doğru tutarak bağırıp çağırılmaya devam ediyordu. Ağzını kocaman açıp kapadıkça sanki çizgi film kahramanlarının ağzından çıkan bağırma çizgileri görüyordum. Çenesi öne doğru uzamış, yanakları kırmızılaşmıştı. Konuştukça ağzının kenarında köpükler oluşuyordu. Bir anklımdan yüzünün ortasına bir yumruk atarak onu susturmak geldi ancak bunun pek de akıllıca olmayacağını düşünüp vazgeçtim. Öfkesi gittikçe kabarıyordu. Nihayet çenesi titremeye ve mavi

kızgın gözleri yaşlarla dolmaya başladı. Birden hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. Elindeki çantası yere düştü. Küçük bir çocuk gibi elleriyle yüzünü kapattı. Bu kadın deli mi ne? diye düşündüm.

"Otur" dedim. "Otur, bir sigara yak ve neler oluyor, anlat bakalım."

Kül tablasına uzandım. Aubrey'in eliyle öğütüp parçaladığı sigaranın artıkları hâlâ tablanın içerisindeydi. Tablayı ters çevirerek içindekileri çaktırmadan çöp kutusuna boşalttım. Ani bir hareketle karşıma geçip oturdu. Öfkesi geçmiş onun yerini suskun ve derin bir keder almıştı. Duygulanmadığımı söylemekten üzüntü duyuyorum, bazen taş kalpli olabiliyorum.

O bir süre daha ağlamaya devam ederken ben de kahve yaptım. Büromun kapısı aralandı, Vera başını uzattı, göz göze geldik. Çıkan gürültülere endişelenmiş, bir terslik var mı diye bakmak istemişti. Göz kırarak her şeyin yolunda olduğunu işaret ettim, o da hemen gözden kayboldu. Beverly bir kâğıt mendil olarak bir süre sanki biraz daha gözyaşı çıkarmak ister gibi gözlerinin üzerine bastırdı. Yüzünün kusursuz porselen görüntüsü bozulmuştu. Parlak siyah saçları yağmurda ıslanmış değerli kürkleri gibi iplik iplikti.

"Özür dilerim" diyerek hafifçe iç geçirdi. "Biliyorum, böyle davranmamalıydım. Fakat bu o... çocuğu beni delirtiyor. Nefret ediyorum ondan."

"Sakinleş Beverly. Biraz kahve ister misin?"

Başıyla onayladı. Çantasından çıkardığı bir küçük aynayla göz makyajını inceledi ve gözlerinden akan maskarayı elindeki katlanmış kâğıt mendille hafifçe temizledi. Aynayı tekrar çantasına koydu ve sessizce burnunu sildi. Sonra yeniden, bu defa sigara ve kibritle almak üzere, çantasına yöneldi. Elleri titriyordu. Fakat sigarasını yaktığı andan itibaren, bütün vücudu yavaş yavaş rahatladı. Ameliyat öncesi eter koklayan hastalar gibi sigaradan derin bir nefes aldı. Keşke sigara beni de bu kadar iyi hissettirse diye düşündüm. Ne zaman bir nefes almaya kalksam ağızım çamur gibi oluyor ve nefesim çok kötü kokuyordu. Şimdi büroyu sis basmış gibi bir duman tabakası doldurmuştu.

Başını umutsuzca salladı. "Neler çektiğimi bilemezsin" diye söylendi.

"Bak Beverly, şunu baştan alalım. Bir defa demin de söylediğim gibi beni arayan Aubrey'di."

"Biliyorum, sen birşey yapmadın. Senin kabahatin yok." Gözleri yeniden yaşlarla doldu. "Sanırım buna alışmalıyım artık."

"Neye alışmalısın?"

Elindeki kâğıt mendili katladı. Kendini denetlemeye çalışarak anlatmaya başladı. Arada boğazında düğümlenen hıçkırıklar cümlelerini bölüyordu. "O o... çocuğu bunu hep yapıyor. Gidip... insanlara benim bir alkolik olduğumu ve kendimi kaybedene kadar içip insanlara saldıran, bir... bir nefoman olduğumu söylüyor. Ya da, onlara benim... şok tedavisi gördüğümü söylüyor. Aklına ne gelirse. Beni karalayabildiği ölçüde mutlu oluyor... rahat ediyor."

Ne düşüneceğimi bilemiyordum. Gerçekten de Aubrey karısının bir alkolik olduğunu, üç gün boyunca kendini bilmez bir biçimde ortalıkta dolaştığını ve nihayet elindeki bir makasla ona saldırıp yaraladığını anlatmıştı. Üstelik onun intikam almak için kardeşini öldürmüş olabileceğinden de söz etmişti. Oysa şimdi Beverly, kocasının kendisi hakkında söylediği bütün bu sözlerin tamamen uydurma olduğunu ve bunları kocasının yalnızca onu yıpratmak ve kötülemek için söylediğini anlatıyordu. Hangisine inanacaktım? Yeniden, hafifçe burnunu çekerek bana baktı. Gözlerinin beyazı kanlanmış, pembeleşmişti.

"Sana da benim hakkımda bunlara benzer şeyler söylemedi mi?" diye sordu.

"Sanırım yalnızca Elaine için endişeleniyordun" dedim. Ne yapacağıma karar verene kadar açık vermeyecektim. "Kişisel konulara kesinlikle girmedik. Bu yüzden endişelenmene hiç gerek yok. Peki sen onun buraya geldiğini nasıl öğrendin?"

"Onunla konuşurken ağızından kaçırıldı" dedi. "Ne olduğunu bile şimdi tam olarak hatırlayamıyorum. Bu onun sürekli yaptığı bir şey. Böyle durumlarda bazı ipuçları vererek, ortalıkta birtakım deliller bırakarak benim bunları ortaya çıkarıp sinirlenmemi ve üzülmemi ister. Ve eğer her şeye rağmen ben anlayamamışsam da, sonunda gelip kendisi her şeyi anlatır ve tepkilerimle eğlenir."

Neredeyse boş bulunup, "Tıpkı Elaine'le olan ilişkisinde olduğu gibi" diyecektim ki, bunu Beverly'nin henüz bilmiyor olabileceğini ya da belki de böyle bir ilişkinin gerçekte var olmadığını, yalnızca Aubrey tarafından uydurulmuş olabileceğini düşünerek vazgeçtim. "Mesela ne gibi?" diye sordum.

"Elaine'le ilişkisi vardı. Öz kardeşimle sevişiyordu. Bunu bana nasıl yapabildi inanamıyorum. Elaine'in bunu nasıl yapabildiğinden ise hiç şüphem yok. Beni her zaman kıskanırdı. Alabildiği herşeyi alırdı. Ama Aubrey. Kendimi tam bir aptal gibi hissettim. Max'in öldüğü günden beri ilişkileri vardı ve yıllarca beni aldatmayı başardılar. Evet bunu anlayabilmem yıllar sürdü."

Sevinçten çok isteriden kaynaklanmışa benzeyen bir kahkaha attı. "Zavallı Aubrey. Ben bu ilişkiyi anlayana kadar aklını kaçıırıyordu herhalde. Sonunda, şu maliyenin vergi denetimi masalını ortaya attı. Ona muhasebecinin bu işi yapabileceğini söylediğimde ısrarla Harvey'in iptal edilmiş çeklerle kredi kartı makbuzlarını bizim incelememizi istediğini söyledi. Ben de tabii aptal gibi inceledim ve herşey ortaya çıktı."

"Peki neden onu terk etmiyorsun?" diye sordum. "Ben bunu anlayamıyorum. Neden böyle bir ilişkiyi sürdürmek istiyorsun?" Böyle bir hikâyeyi her duyduğumda hep aynı şeyi söylerim. Sarhoşluk, dayak, sadakatsizlik, sürekli aşağılanma. Kesinlikle anlamıyorum. İnsanlar bunlara neden tahammül ederler?"

Bunu Aubrey'e sormuştum. Beverly'e de sorabilirim diye düşündüm. Evlilikleri bir felaketti. Gerçek ne olursa olsun bu iki insan son derece mutsuzdu. Öyleyse?

"Tam olarak bilemiyorum. Kısmen para sanırım" dedi.

"Parayı dert etmemelisin. Nasıl olsa bu eyalet kanunlarına göre para çiftler arasında eşit olarak bölünür."

"İşte benim de kastettiğim bu" dedi. "Sahip olduğum her şeyin yarısını alarak çekip gitmesi pek adil değil diye düşünüyorum."

Ona bir süre boş gözlerle baktım. "Para senin mi?"

"Tabii ki benim param" dedi ve bir an sonra yüz ifadesi değişti. "Sana bunun kendi parası olduğunu söyledi, öyle değil mi?"

Rahatsız bir biçimde omuz silktim. "Aşağı yukarı. Bana birtakım emlakçılık işleri yaptığından falan bahsetmişti."

Bir an şaşırıp duraksadı, sonra güldü.

Göğsüne vurarak, öksürmeye başladı. Sigarasını kül tablasının dibine bastırarak söndürdü. Bu sırada sanki beyni kavruluyormuş gibi burun deliklerinden sigara dumanı çıkıyordu. Başını salladı, alaycı gülümsemesi kayboldu. "Affedersin, ama bunu ilk kez duyuyorum. Tahmin etmeliydim. Başka neler uydurdu söyler misin?"

Elimi havaya kaldırarak durumu protesto ettim. "Yeter artık. Bu oyunu oynamak istemiyorum. Sizin sorununuz ne bilmiyorum ve umurumda da değil..."

"Haklısın, haklısın. Tanrım, bizim için iki deli diye düşünüyorsundur. Seni bulaştırdığımız için özür dilerim. Bu senin sorunun değil. Benim sorunum. Zamanını almamalıydım, bunun için sana ne kadar borçlu olduğumu söyler misin?" Çantasında çek defterini ve şu meşhur gülağacı kalem setini aramaya başladı.

Yeniden ateşin tepeme çıktığını hissettim.

"Senden para falan istemiyorum. Saçmalamayı bırak lütfen sorduklarıma adam gibi cevap ver yeter."

Çin mavisini donuk gözlerini kırıştırtarak "Ne gibi?" diye sordu.

"Elaine'in kapı komşusu, geçen yılbaşında senin burada olduğunu ve hatta ikinizin bağıra çağıra kavga ettiğinizi söyledi. Oysa sen bana Elaine'i yıllardır görmediğini söylemiştin. Hangisi doğru?"

Zaman kazanmak için yeniden sigara paketine yöneldi. Ancak ben ısrarlıyım.

"Hadi Beverly" diye çıkıştım. "Bana cevap ver, burada mıydın, değil miydin?"

Paketten bir kibrit çıkardı ve birkaç kere başarısızca yakmaya çalıştı. Sonunda elindeki çöpü kül tablasına attı, kutudan başka bir tane aldı, bu sefer sigarasına yakmayı başardı. "Evet buradaydım" dedi, dikkatlice. Yaktığı sigarasını, ucunda henüz kül birikmemiş olduğu halde tablanın kenarına külünü silker bir kaç kere vurdu.

O sigarayla biraz daha oynarsa haykıracağımı hissettim. "Pekala onunla münakaşa ettin mi, etmedin mi?"

Yeniden işgüzar bir ses tonuna geçti ve dudaklarını biçimden biçime sokarak, "Kinsey, aralarındaki ilişkiyi yeni öğrenmişim. Tabii ki kavga ettik. Zaten Aubrey'in de istediği kesinlikle buydu, eminim. Sen benim yerimde olsaydın ne yapardın. Söyler misin?"

"Benim ne yapacağımdan kime ne? Onunla evli olan ben değilim. Ben bana neden yalan söylediğini öğrenmek istiyorum."

Gözlerini masama dikti ve yüzüne inatçı bir ifade yerleşti.

Farklı bir yol denedim. "Benim işime neden son verdin? Neden polise başvurmama karşı çıktın?"

Bir süre sessizce sigarasını tüttürdü. Bu sorumu yanıtlamaya niyeti olmadığını düşündüm. "Aubrey'in kötü bir şey yapmış olabileceğinden korkuyordum."

Yüzüne bakakaldım.

Bakışımı farkedince samimiyetle öne doğru eğildi.

"O delidir. Gerçekten deli bir adamdır. Ben... endişelenmişim... bilemiyorum... Aubrey'in onu öldürmüş olabileceğinden korktum."

"Polisi aramak için daha da geçerli bir neden. Değil mi?"

"Anlamıyorsun. Polisi bu işe karıştıramazdım. Önce gerçeği bilmek istiyordum. Bu yüzden öncelikle senin bu işi araştırmanı istedim. Vasiyet meselesi çıkınca pek üzerinde durmamıştım, önemsiz bir şeydi. Önce Elaine'in kendisine gelen kâğıdı imzalayıp avukata göndermiş olduğunu varsaydım. Ancak hiç kimsenin uzun süredir ondan bir haber alamadığını öğrendiğimde ters birşeyler olabileceği aklıma geldi, Aslında tam olarak ne düşündüğümü de bilemiyorum."

"Ama ben ölmüş olabileceği ihtimalini söyleyince jeton düştü değil mi?" Sesim sıkıntılı ve horlayıcıydı. -

Rahatsız bir biçimde kımıldandı. "Sen söyleyene kadar bunu kelimelerle ifade etmekte zorlanmıştım. Sonra durumu bir kez daha gözden geçirip bazı şeylerden emin olana kadar beklemenin daha uygun olacağını düşündüm."

"Neden Aubrey'in bu işe karışmış olabileceğini düşündün?"

"O gün... buraya geldiğimde Elaine bana ilişkilerinin yıllardır sürdüğünü ancak Aubrey'in bir psikopat olduğunu artık anladığını ve bu işi bitirip ondan ayrılmak istediğini söylemişti." Sustu. Mavi gözlerini gözlerime dikti. "Sen henüz Aubrey'in nasıl biri olduğunu anlamıyorsun. Onunla nasıl oluyor da hâlâ beraber

olabildiğimi soruyorsun. Bunu bilemezsin. Aubrey istemedikçe ondan ayrılmak mümkün değildir. Ayrıma tehdidinde bulundum. İstemedim değil. Ne yapacağını bilemiyorum ama ondan asla kurtulamam. Dünyanın öbür ucuna da gitsem beni bulur, geri getirir ve ödetir."

"Beverly bu işi anlamakta zorlandığımı söylemek zorundayım sana" dedim.

"Buraya gelip sana da numarasını yaptı da ondan. Seni o kadar iyi kandırdı ki bunu kabullenmek istemiyorsun. O bunu daha önce de yaptı. Herkese yapıyor. Adam tam bir delidir. Reagan vali olana kadar yıllarca Camarrillo'da kaldı. Reagan devlet bütçesinde birtakım kesintiler yapınca bir sürüsü açığa kaldı. İşte o zaman Aubrey Danziger de eve döndü ve hayatımı tam anlamıyla bir cehenneme çevirdi."

Elime bir kalem alıp bir süre masamın kenarına vurdum sonra bir kenara fırlatıp attım. "Bak, doğrusunu istersen şu anda tek amacım Elaine'i bulmak. Ben söz dinleyen bir köpek yavrusu gibiyimdir. Birisi bana bir şeyi yap der, yaparım. Sonuna kadar uğraşırım. Başına ne geldiğini ve bunca zamandır nerede olduğunu mutlaka bulacağım. İpin ucunun sonunda sana dönmemesini ümit et."

Beverly ayağa kalktı. Çantasını yerden alarak tehditkâr bir şekilde masama dayandı. "Sen de ipin ucunun Aubrey'ye dönmemesini ümit et" dedi.

Büromdan çıkıp gittiğinde, ondan geriye yalnızca, biraz önce nefesinde yakaladığım hafif bir viski kokusu kalmıştı.

Daktilomun başına geçip, Julia için detaylı bir rapor yazmaya başladım. Son birkaç günlük masrafların da ayrıntılı bir dökümünü raporun sonuna ekledim. Beverly'nin bana Aubrey hakkında söylediklerini iyice tahlil edebilmem için sanırım biraz zamana ihtiyacım vardı. Tıpkı şu ormandaki biri sürekli yalan söyleyen diğeri ise hep doğrulan konuşan iki kabile masalındaki paradoks gibiydi durum. Hangisinin, hangisi olduğunu nasıl anlayacaktım? Aubrey bana Beverly'nin içtiğinde Mr. Hyde olduğunu söylemişti. Beverly'de onun için tam bir tescilli deli demişti. Yalnız bunu derken de içkiliydi. Hangisine inanmam gerektiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Elaine Boldt gerçekten ölmüş müydü? Gerçi bu olasılık daha önce de pek çok kez kafama takılmıştı ancak Beverly ya da Aubrey'in bu işte parmağı olabileceğini hiç düşünmemiştim. Şimdiye dek bu olaya hep farklı bir açıdan, Marty Grice'in öldürülmesiyle ilişkili olarak bakmıştım. Şimdi yeniden başa dönmeli ve farklı bir açıdan değerlendirmeliydim

Öğleyin eve döndüm ve bir parça koştum. Şu ana kadar yaptıklarım suya yazı yazmaya çalışmaya benziyordu. Belki de biraz beklemem gerekiyordu. Mutlaka bir yerlerde aralık bir kapı vardı ve er geç onu bulup gerçekleri gün ışığına çıkaracaktım. Şu an kendimi gergin hissediyordum ve işten bir parça uzaklaşmam gerektiğini düşünüyordum. Yaptığım koşu da pek başarılı sayılmazdı. Daha birinci mili bitirmeden kasıklarına bir ağrı saplanmıştı. Parmaklarımla oğuşturdu. Bunun yalnızca bir kramp olduğunu düşünmüştüm. Ama hiç işe yaramadı. Daha sonra derin derin nefes almaya çalıştım. Ağrı ne artmış, ne de dinmişti. Yavaşlayıp ağrıyı iyice giderene kadar yürümeye başladım. Bir dakika kadar sonra yeniden koşmaya başladım. Dönemece henüz varmıştım ki ağrı yeniden başladı. Koşuyu sürdürmenin pek bir anlamı kalmamıştı. Eve kadar bir buçuk millik mesafeyi yürüyerek döndüm. Ter atamamış, rahatlayamamış tersine daha da gerginleşmişim.

Eve vardığımda hemen bir duş yaptım ve giyindim. Aslında yeniden büroya dönmek pek içimden gelmiyordu ama kendimi zorladım. Her şeye yeniden başlamak zorunda kalacaktım. Bana neredeyse bütün kozlarımı kullandım gibi geliyordu ama belki de hâlâ deneyebileceğim birtakım şeyler kalmıştı.

Büroya vardığımda telesekreterin ışığı yanıp sönmekteydi. Önce içeri temiz hava girmesi için pencereleri açtım sonra telesekreterin düğmesine basarak bırakılan mesajları dinlemeye başladım.

"Merhaba Kinsey. Ben Santa Teresa Seyahat'ten Lupe. Valizler konusunda şansınız varmış çünkü onları buldum. Sizden sonra, TWA havayollarının bagaj sorumlusunu aradım ve dört valizin de orada olduğunu söylediler. Bu akşam üzeri onları buraya göndermek üzere uçağa koyabileceklerini söylüyorlar. Lütfen beni arayıp ne yapmak istediğinizi bildirir misiniz?"

Makineyi kapattım. İki yumruğumu da havaya kaldırıp haykırdım "Heeeyt"

İlk iş olarak Jonah'ı aradım ve ona olup bitenleri anlattım. Kedinin izini bulduğumdan sonraki tek iyi haberci bu. "Jonah şimdi ne yapmalıyım? Bu valizleri açabilmem için bir mahkeme kararına ihtiyacım olacak mı?"

"Boşver. Bak, bagaj kuponları sendeydi öyle değil mi?"

"Evet kuponlar bende burada,"

"O zaman, hemen git ve onları Florida havaalanından al."

"Buraya göndermelerini istemek daha pratik değil mi?"

"Elaine'in o valizlerden birinin içinde olduğunu düşün."

Bu olasılık gözlerimin önüne hiç hoşlanmadığım bir manzara getirdi. "Böyle olsa sence şimdiye dek birileri farketmez miydi? Yani.. koku ya da valizden sızabilecek kan gibi birtakım şeyler?"

"Bak bir keresinde, bir arabanın bagajında tam altı aydır orada durmuş olan bir ceset bulduk. Birileri bir fahişenin boğazından içeri uzun bir topuk tıkmıştı. Bana neden ya da nasıl olur diye sorma ama mummylaşmıştı. Hiç bezulmadan zavallı orada öylece kuruyup gitmişti. Onu bulduğumuzda deriden yapılmış koca bir bebek gibiydi."

"Galiba uçağa atlayıp gitsem iyi olacak" dedim. O gece saat on sularında yeniden göklerdeydim.

19

Saat 4.56'da havaalanına indiğimizde, hafifçe yağmur çiseliyordu, sıcaklık da yaklaşık 17 dereceydi. Dışarı hâlâ karanlıktı ama terminal binası donuk ve yapay bir ışıkla iyice aydınlatılmıştı. Sanki yüzlerce mil uzaklıkta yerleştirilmiş bir uzay istasyonunu andırıyordu. Erkenci yolcular telaşla bomboş koridorlarda yürüyor, sessizce açılıp kapanan kapılardan geçip duruyorlardı. Anonsta monoton bir ses karşılık beklemeden çağırımlarına devam ediyordu. Bildiğim kadarıyla bütün bu operasyon, özellikle bu saatte hiçbir insan gücü, katkısı olmaksızın işleyip gidiyordu.

TWA şirketinin bagaj servisi saat dokuzdan önce açılmıyordu. Bu yüzden bir yerlerde biraz vakit geçirmem gerekiyordu. Yanıma keten bir çanta dışında valiz almamıştım ve onun içinde de yalnızca diş fırçam, birtakım basit ve günlük ihtiyaç malzemeleri ve yedek iç çamaşırım vardı. Yanıma diş fırçası ve temiz çamaşırlar almadan hiçbir yere gitmem. Kadınlar tuvaletine giderek biraz kendime çeki düzen vermeye karar verdim. Yüzümü yıkadım ve ıslak parmaklarımı saçlarımda gezdirerek düzelttim. Floresan lambalarının ışığı altında yüzümün iyice soluk göründüğünü farkettim. Arkamda bir kadın, şu fazla gelişmiş ve sarkık yanaklarıyla muhterem bir adam ifadeli bebeklerden birinin altını değiştiriyordu. Annesi onunla uğraşırken, çocuk büyük bir ciddiyetle gözlerini dikmiş ısrarla bana bakıyordu. Bazen kediler de bana böyle ısrarla bakarlardı. Sanki birbirimize sinyal vererek buluşma yerini ayarlamaya çalışan gizli ajanlardık.

Bir bayiden gazete aldım ve açık bir kahve büfesi bulup oturdum. Yumurtalı ve jambonlu bir tost ile meyve suyu aldım. Kahvaltımı yaparken bir yandan da gazetenin arka sayfalarında bir yerlerde tüm servetini bir muhabbet kuşuna bırakan adamın hikâyesini okudum. Gazetenin ön sayfasını saat 7.00'den önce kaldıramam.

Saat dokuza çeyrek kalaya kadar havaalanını baştan aşağı tam iki kez dolaşmıştım. Bagaj servisinin önünde bir dolara kiraladığım taşıyıcı arabayla beklemeye başladım. Elaine'in valizlerini camlı ve kilitli bölmenin ön tarafında görebiliyordum. Birileri hazırlamıştı. Sonunda, şirket üniforması giymiş orta yaşlı bir adam elinde koca bir anahtar destesiyle gelerek küçük bölmeyi açtı ve ışıkları yakmaya başladı. Bu bana küçük, mütevazı bir sahnede oynanan tek perdelik bir oyun sahnesinin açılışı gibi geldi.

Memura kendimi tanıtip bagaj kuponlarını verdikten sonra arkasından giderek onu valizlerin bulunduğu kısma kadar takip ettim. Sonra ben bir süre beklerken o valizleri getirdi ve arabaya yerleştirdi. Aslında bana kimlik soracağını zannetmişim fakat o umursamadı. Galiba bu kaybolmuş valizler biraz da istenmeyen kedi yavruları gibiydi. Birinin onları elinden almasına memnundu.

Penny-Car kiralık otomobil şirketinin standı açıldığında küçük bir otomobil kiraladım. Julia'ya önceki gece geleceğimi haber vermişim. Şimdi bütün yapmam gereken otobanı yeniden bularak kuzeye doğru gitmekti. Önce el arabasını terminal binasından dışarı çıkarttım ve kiraladığım otomobilin yanına kadar getirdim. Hâlâ çiseleyen yağmuru yüzümde ipek gibi hissettim. Sabah havası sıcak ve kapalıydı. Yağmur ve uçak egzosu kokuyordu. Valizleri otomobilin bagajına yükledim ve Boca'ya doğru yola koyuldum. Sitenin park yerine gelip valizleri teker teker tekrar otomobilden indirene kadar bunların kilitli olduğunu ve benim de anahtarım olmadığını düşünemedim. Pek şirin bir durumdu doğrusu! Belki de Julia Bir çözüm bulurdu. Onları asansöre kadar sürüyerek üçüncü kata çıkardım. Julia'nın kapısına kadar çekerek iki seferde götürdüm.

Kapıyı çaldım ve uzunca bir süre Julia'nın bastonunu vura vura kapıya doğru yürürmesini bekledim. Bu sırada içeriden onun cesaret veren sesi işitiliyordu.

"Geliyorum, geliyorum, sakın vazgeçme yalnızca beş altı adım daha gerek ve sonra yanımdayım."

Kapının bu yanında gülümsedim. Yan tarafımdaki Elaine'in dairesinin kapısına doğru baktım. Hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Kapının önündeki paspas bile ya içeriye alınmış ya da belki de atılıp gitmişti.

Nihayet Julia'nın kapısı açıldı. Yaşlı kadının kamburu omuzlarının ortasına bir ağırlık gibi yerleşmiş, onu iki büklüm etmişti. Gözleri belim seviyesindeydi ve hindiba tüyleriyle kaplı gibi duran kafasını bir tarafa doğru kaldırarak yüzüme bakmaya çalışıyordu. Cildi bir sünger kadar yumuşaktı. Elinin üzerinde sanki bir çift ameliyat eldiveni varmış gibiydi. Damar ve kılcal damarlar artık iyice şeffaf derinin altından gözüküyordu. Yaşlılık onu saydamlaştırıyor, iki taraftan bir kola kutusu gibi eziyordu.

"Oh Kinsey, sen olduğunu biliyordum. Sabahın altısından beri uyanık, senin gelmeni bekliyorum. İçeriye gel lütfen."

Kenara doğru çekilerek, valizlerle girebilmem için bana yol açtı. Dört valizi de çekerek içeriye soktuktan sonra kapıyı kapattım. Bir tanesine bastonuyla vurarak "Bunları hatırlıyorum" dedi.

"Maalesef hepsi kilitli."

Dört valizden her birinin üzerinde de, şifreli metal kilitler vardı.

"O zaman biz de, onları açmak için biraz detektifçilik oynarız" dedi memnun bir ifadeyle. "Önce söyle bakalım, biraz kahve ister misin? Yolculuk nasıldı?"

"Evet biraz alırım" dedim. "Yolculuğuma gelince, pek fena değildi."

Julia'nın dairesi antikalarla doluydu: Viktoryan ve Oryantal parçaların garip bir karışımı. Ortada üzeri mermerli, büyük bir oymalı sehpa duruyordu. Siyah at kılından büyük bir divan, oymalı fildişi bir panel, yeşim taşından yapılmış küçük heykelcikler, salıncaklı bir sandalye, İran kilimleri, koyu renk maun çerçeveli bir çift

kristal ayna, üzerine püsküllü şal örtülmüş bir piyano, dantel perdeler, odanın karşı köşesinde, etrafı ağır, gümüş çerçeveli aile resimleri ile çevrilmiş büyük ekran bir televizyon. Kapalı olan bu televizyonun koyu gri ekranı bu kalabalık odada garip bir biçimde dinlendiriciydi. Dairede işitilebilen tek ses eski bir duvar saatinin tik taklarıydı.

Mutfağa giderek, her ikimiz için de birer kahve doldurdum, tekrar, oturma odasına döndüm. Tepsinin içinde fincanlar, şu hafif California depremlerindeki gibi hafifçe titreşmekteydi. "Bunlar aile antikaları mı? Bazıları gerçekten de çok güzel parçalar."

Julia elindeki bastonunu sallayarak gülümsedi. "Ailenin yaşayan en son bireyi benim. Böylece bunlar da bana kaldı. Onbir kardeşin en küçüğü bendim. Üstelik annemin dediğine göre, en huysuzları da yine benmişim. Annem hep bana hiç bir şey kalmayacağına yemin ederdi. Bense sustum ve sonuna kadar bekledim. O öldü. Babam öldü. Sekiz ablam ve iki ağabeyim vardı, onlar da öldü. Böylece azar azar bütün bu eşyalar da bana kaldı. Şimdi hepsine birden yer bulmakta güçlük çekiyorum. Zaten sonunda hepsinden vazgeçmek zorunda değil miyiz? On odalı kalabalık bir evde yaşama başlıyorsun ve sonunda kendini, özel bir bakımevinin ancak bir yatak ve gece masasını alacak kadar geniş bir odasında buluyorsun. Bunun benim için de böyle olmasına asla izin vermeyeceğim.

"Henüz bunları düşünmek zorunda değilsin. Gördüğüm kadarıyla daha gidilecek epeyce yolun var ."

"Evet. Umarım öyledir. Gücüm yettiğince ve gittiği yere kadar sürdürmeye kararlıyım. Sonunda da, kapımı üzerime kilitleyecek ve Tanrı beni çağırana kadar oturup bekleyeceğim. Hep bir gece yatağımdayken ölmeyi umuyorum. İçinde doğduğum yataktır ve bu yol orada biterse hoş olur. Senin büyük bir ailen var mı?"

"Yo hayır. Yalnızca ben. Beni büyüten bir teyzem vardı ve ne yazık ki o da on yıl önce öldü."

"Öyleyse galiba seninle aynı gemideyiz. Zaten böylesi de daha sessiz ve rahat değil mi? Ne dersin?"

"Evet böyle de düşünebiliriz" dedim.

"Ben çok kavgacı ve gürültücü bir aileden geliyorum. Havada daima bir şeyler uçuşurdu. Ele geçebilen ne varsa, tabak, çanak, çatal kaşık, herkes sürekli birbirine birşeyler fırlatıp dururdu. Bunu yapan genellikle kızlardı. Fakat hepimiz ölümüne nişan alırdık. Bir keresinde kızkardeşlerimden biri beni fırlattığı greyfrutla bebek iskemlemden düşürmüştü. Tıpkı panayırlarda, top atarak devirmeye çalıştığın bebekler gibi. Önümdeki yemekler ortalığa saçılmış, her yer berbat olmuştu. Adı Eulalie idi. Şimdi düşündükçe nasıl da azılı birer yaramaz olduğumuzu hatırlıyorum. Fakat sonradan hepimiz hayatta istediklerimizi elde edebildik. Kimse bizi çaresiz ve yardıma muhtaç birileri olarak göremedi. Evet. Şimdi gel de şu valizlere bir bakalım. Eğer bizi çok zorlarsa, kaldırıp balkondan aşağıya fırlatmayı da düşünebiliriz. Eminim bu yükseklikten düşünce kolayca açılacaklardır."

Soruna elimizde çözülmesi gereken bir kod varmış gibi yaklaştık. Julia'nın teorisinin doğru olduğu anlaşıldı: Elaine kilitletlerin şifrelerini günlük hayatta sahip olduğu bir takım rakamların birleşiminden oluşturmuştu. Cadde numarası, posta kodu, telefon numarası, sosyal güvenlik numarası ya da doğum tarihi. Her ikimiz bir grup numarayı alarak ayrı ayrı valizlerde denemeye başladık. Ben üçüncü denemede sosyal güvenlik numarasının son dört rakamını kodlayarak, valizlerden birini açmayı başardım. Diğer üç valiz de aynı şifreyle kilitlemişti ki bu da işi tamamen kolaylaştırdı.

Onları oturma odasında yerde oturarak açtık. Hepsi de kolayca tahmin edilebileceği gibi elbiseler, güzellik malzemeleri, giysi aksesuarları, şampuan, deodorant, terlik, bornoz gibi şeylerle doluydu. Ancak hepsi de filimlerde, kavganın ortasında, kocalarını terk eden kadınların aceleyle hazırladığı bavullar gibi tıka basa doldurulmuş ve dağınıktı. Elbiselerden bazıları askıları ile konulmuşlardı. En üste ayakkabılar tıkmıştı. Bütün bavullar sanki çekmeceler olduğu gibi içlerine boşaltılarak doldurulmuşa benziyordu. Julia kalktı ve sallanan sandalyesine geçip oturdu. Ben de siyah divana oturdum. Sıkıntıyla Julia'ya baktım.

"Bundan pek hoşlanmadım" dedim. "Elaine bildiğim kadarıyla, hastalık derecesinde tertipli ve düzenli bir kadın. Evini bıraktığı hali görmeliydin. Her şey gayet yerli yerinde, temiz ve düzenliydi. Sence böyle bir bavulu o hazırlamış olabilir mi?"

"Büyük bir korku ve telaş içinde olmadıkça hayır" dedi.

"Evet, belki evden aceleyle çıktı ama gene de ben onun böyle valiz hazırlayacağını düşünemiyorum."

"Peki sen nasıl olduğunu düşünüyorsun? Bunun anlamı ne?"

Ona iki ayrı uçak biletini, St. Louis'deki aktarmayı ve ilgili olabilecek diğer ayrıntıları anlattım. Fikirlerinizi paylaşarak tartışabileceğiniz birileri olması iyi birşeydi. Üstelik Julia da akıllı ve benim gibi düğüm çözmekten hoşlanan biriydi.

"Elaine'in buraya geldiğinden şüpheliyim" dedim. "Buraya geldiğini yalnızca Pat Usher söylüyor zaten ve ikimiz de onu pek fazla güvenilir bulmuyoruz sanırım. Belki de bir nedenle St. Louis'de uçaktan indi."

"Valizlerini almadan mı? Üstelik, yanına pasaportunu da almadığını söylemiştin. Sence bu durumda ne yapabilir?"

"Üzerinde çok değerli bir vaşak kürk vardı" dedim. "Onu emanete vermiş ya da satmış olabilir." Kafama takılan bir şeyler vardı ama bir türlü netleştiremiyordum.

Julia emin bir biçimde söylendi. "Ben onun kürkünü satmış olabileceğini hiç sanmıyorum Kinsey. Bunu neden yapısın? Zaten dünya kadar parası var. Hisse senetleri, tahviller. Hiçbir şeyi elden çıkartması gerekmiyordu."

Bunu ben de düşünmüştüm. Julia haklıydı elbette. "Sürekli onun ölmüş olma ihtimalini düşünüyorum. Valizleri buraya ulaşmış ancak kendisi bunu başaramamış olabilir. Belki de şimdi bir yerlerde bir morgda başparmağında bir etiketle uzanmış yatıyordun"

"Sence birileri onu uçaktan inmeye zorlamış ve sonra da öldürmüş olabilir mi?"

Pek emin olmadığımı anlatan bir biçimde başımı salladım. "Bilemiyorum. Mümkün. Ya da yolculuğa hiç çıkmamış olabilir."

"Bana sanki onu birilerinin uçağa binerken gördüğünü söylemiştin? Taksi şoförü değil miydi?"

"Bu kesin bir delil sayılmaz. Yani bir tabi bir müşteri alıyor, kadın da Elaine Boldt olduğunu söylüyor. Şoför Elaine'i tanımayan biri, dolayısıyla başka bir kadın onun kimliği ile bu taksiye binmiş olabilir. Adam bundan hiçbir zaman emin olamaz. Sadece onun sözleriyle yetinmek zorunda, şu anda hepimizin içinde bulunduğu durum gibi. Benim Kinsey Millhone olduğumu nasıl bilebiliyorsun? Çünkü ben o olduğumu söylüyorum, işte bunun gibi birileri bir iz bırakmak için bunu yapmış olabilir."

"Peki ama neden?"

"İşte onu bilemiyorum. Fakat bu işe karışmış olabilecek bir iki kadın var. Bunlardan biri kardeşi Beverly."

"Ve diğeri de Pat Usher" diye Julia tamamladı.

"Görünüşe göre Pat Elaine'in yokluğundan, aylarca onun evinde kira vermeden oturmak gibi bir fayda sağlamış"

"Şimdiye kadar ilk kez birilerinin kira vermemek için cinayet işlemiş olabileceğini duyuyorum" dedi Julia, bir parça alaycı bir şekilde.

Gülümsedim. Saçmaladığımızın farkındaydım ama belki birşeyler yakalayabilirdik. Bu noktada bir ufak ışığa ihtiyacım vardı. "Pat mektuplarını postalayabileceğin bir adres bırakacağına söz vermişti. Bıraktı mı?"

Julia başını olumsuzca salladı. "Charmaine bıraktığını söylüyor ama uyduruyormuş. Senin de burada olduğun gün eşyalarını toparlayıp çekip gitti. Bir daha onu gören olmadı."

"Hay Allah kahretsin" diye söylendim. "Onun bunu yapacağını biliyordum."

"Senin engelleyebileceğin bir şey değildi" dedi Julia teselli eder bir tonda.

Başımı divanın sırtına yasladım ve zihnimde birtakım oyunlar oynamaya başladım. "Biliyor musun, bu pekâlâ Beverly de olabilir. Belki de Beverly onu Saint Louis havaalanında kadınlar tuvaletinde öldürdü."

"Ya da bunu Santa Teresa'da yaptı ve onun kişiliğine büründü. Belki de bavulları toplayan ve uçağa binen o."

"Bir de öbür senaryoları dene" dedim. "Pat'i düşün. Yani, Pat Usher, Elaine'in hiç tanımadığı biri olabilir. Ona uçakta rastlamış ve konuşmaya başlamışlar ve Pat farketmiş ki....." Julia'nın yüzündeki ifadeyi görünce sustum. "Evet pek aptalcaydı bu" dedim.

"Canım, her olasılığı düşünmekten bir zarar gelmez. Belki de Pat Elaine'i Santa Teresa'dan tanıyordu ve onu buraya kadar takip etti."

Bunu bir an düşündüm. "Tabii, bu pekâlâ mümkün. Tillie'nin dediğine bakılırsa, Elaine'den Mart ayına kadar kartpostal alabilmiş. En azından o Elaine olduğunu düşünüyor. Ama tabii bunun da sahte olma ihtimali var."

Daha sonra ona, Beverly ve Aubrey ile yaptığım konuşmaları aktardım. Ve anlatmamın tam ortasında bir ayrıntıyı hatırlayıverdim. Ufak ve ani bir elektrik şoku gibiydi. "Bir dakika. Bir şey hatırladım. Elaine burada, Boca'da bir kürkçüden bir fatura almıştı. O kürkçüyü bulup Elaine'in kürk ceketini görüp görmediğini sormaya ne dersin? Bize bir ipucu verebilir."

"Ama hangi kürkçü? Burada bir sürü var."

"Bunu Tillie'ye sorabilirim. California'ya bir telefon edebilir miyim? Kürkü bulabilirsek Elaine'e de biraz daha yaklaşmış olabiliriz."

Julia bastonuyla telefonun yerini işaret etti. Bir iki dakika sonra Tillie'yi buldum ve hemen ona ne istediğimi anlattım."

"Biliyorsun bu fatura da diğerleri ile birlikte çalınmıştı, Ama daha yeni aynı yere ait bir tane daha geldi. Bir saniye bekle gidip getireyim, bakalım ne yazıyor." Tillie ahizeyi bırakıp faturayı bulmaya gitti.

Tekrar geldiğinde "Bu bir ihtarname" dedi. "Jacques isminde bir yerden gelen ikinci bir gecikme ihtarı. Yetmiş altı dolar saklama bedeli ve ikiyüz dolar da yeniden kesme parası. Bunu neden yapmış olabilir acaba? Altında bir de elle çizilmiş, küçük, gülümseyen bir surat var, yanında işbirliğiniz için teşekkürler diye yazılmış. Hemen altında ise yine elle çizilmiş, bu defa somurtan bir suratın yanında umarız bu gecikme yalnızca bir yanılmadır denilmiş. Birkaç fatura daha gelmişti. Şunlara da bir göz atayım, bakalım onlarda neler var."

Hattın diğer ucunda Tillie'nin zarflan yırtarken çıkardığı sesleri duyabiliyordum.

"O-ho bunların hepsi gecikme uyarı mektupları. Sanırım Elaine'in bir sürü vade farkı ödemesi gerekecek. Evet, şimdi sırayla bakalım. Visa, Master Card ekstreleri ve son ödeme tarihleri bundan tam on gün öncesiymiş. Burada, bakiye ödenene kadar Elaine'in kartı kullanmaması istenmiş."

"Ekstre'de son harcamaların nerede yapıldığı belli mi? Florida'da bir yerlerde mi?"

"Evet çoğu Boca Raton ve Miami. Geldiğinde sen de kontrol edebilirsin. Kilitleri değiştirdiğime göre sanırım artık emniyetteler."

"Teşekkürler Tillie. Şimdi bana lütfen şu kürkünün adresini verebilir misin?"

Tillie'den adresi aldıktan sonra, Julia'dan da burayı bana tarif etmesini istedim. Onu evde bırakarak park yerinden otomobilimi aldım, yola koyuldum. Gökyüzü kehanetli bir griyle bezenmişti. Uzaktan gelen gök gürlemeleri daha çok evden eve nakliye yapan taşıyıcıların, tahta bir rampa üzerine indirdikleri piyanolardan çıkan seslere benziyordu. Hava sıcak ve etraftaki çimenlerin, fosforik bir yeşille parlamalarını sağlayacak kadar açıktı. Bense sağanak bir yağmura yakalanmadan işlerimi bitirebilmeyi umuyordum.

Jacques şık bir alışveriş merkezinin tam ortasındaydı. Vitrin camları kafeslerle örtülüydü ve önünde açık mavi büyük vazolar içine ekilmiş narin, küçük kayın ağaçları vardı. Dallarına yerleştirilmiş minik İtalyan ışıkları içerdeki karanlık ortamda, erken bir Noel havası yaratıyordu. Dükkânın girişi mat gri granitle kaplanmıştı. Kaldırımdaki güvercinler bile orada dekorasyonun bir parçasıymışlar gibi kurularak dolaşıyorlardı. Çıkarttıkları sesler bile fısıltı gibiydi.

Jacques'ın vitrini sanat eseri gibiydi. Bir altın renkli samur kürk sanki rüzgârların getirdiği bembeyaz kumların üzerine kayıtsızca atılmıştı. Küçük bir kum tepesi üzerinde bitmiş bir tutam deniz bitkisi ve ürkek bir yengecin yüzeyde dolaşırken arkasında bıraktığı tığla işlenmiş izlenimi veren izleri. Bu sanki orada, dondurulmuş küçük bir anın kesiti gibiydi. Sahile inen zengin ve pervasız bir kadın bu eşsiz kürkü fırlatıp kumların üzerine atmış ve şimdi çırılçıplak denize girmeye hazırlanıyordu. Belki de biriyle sevişmek üzere kum tepesinin öteki yanına gidiyordu. Görünmez bir rüzgârın otları oynattığına ve bu güzel kadının parfüm kokusunu alabildiğime neredeyse yemin edebilirdim.

Kapıyı iterek açtım ve dükkâna girdim. Eğer param olsaydı ve tüylü hayvanların kürküne sarılmaktan hoşlansaydım burada binlerce doları gözümü kırpmadan harcayabilirdim.

20
İç mekânda sessiz ve huzur dolu bir mavi ortam oluşturulmuş, yüksek tavanlardan boşluğa büyük ve gösterişli avizeler sarkıtılmıştı. içeriye dolan oda müziği sanki dükkânın görünmeyen bir köşesinde dörtlü bir gruptan geliyordu. 18. yy tarzı sandalyeler samimi bir oturma grubu oluşturacak biçimde yerleştirilmişlerdi. Masif çerçeveli büyük aynalar duvarda yanyana asılmışlardı. Bu mükemmel 18. yy ortamını bozan yegâne ayrıntı dükkânın köşesine kurulu, bütün hareketlerimi kaydeden kameraydı. Bunu neden yaptıklarından emin değildim. Ortalıkta hiç kürk gözüküyordu ve eşyalar da büyük bir ihtimalle monte edilmişti. Ellerimi pantolonumun arka cebine koyarak nasıl davranmam gerektiğini bildiğimi göstermek istedim. Birden yandaki aynada kendi görüntümü yakaladım. Bu Rokoko ortamda soluk bir blucin ve tişörtle sanki zaman makinesinin bir hatasıyla buraya düşmüş gibi bir halim vardı. Çelimsiz görüntüme bakarak biraz ağırlık çalışmalıyım diye düşündüm.

"Evet?"

Arkama döndüğümde en az benim kadar yanlıs bir yerdeymiş gibi görünen bir adamla karşılaştım. Yaklaşık yüz elli kilo ağırlığında çok iri yarı bir adamdı. Üzerindeki kaftanla, birden kendiliğinden açılıveren alüminyum çerçeveli portatif çadırlara benziyordu. Altmış yaşlarında olmalıydı. Bence artık yüzünü gerdirmeli diye düşündüm, Düşük gözkapakları, aşağıya sarkan bir ağız ve çift çenesi vardı. Dökülen saçlarından geriye kalanlar kulaklarının üstüne düşmüştü. Çok emin değilim ama bir ara eteğinin altından, sanki hoş olmayan birtakım sesler çıktığını duyar gibi oldum.

"Sizinle ödenmesi gecikmiş bir hesap hakkında görüşmek istiyordum" dedim.

"Bu işlerle ilgilenen bir muhasebecim var. Şu an dışarıda."

"Birisini buraya temizlenmesi ve yeniden kesilmesi için on iki bin dolarlık vaşak bir kürk bıraktı. Borcunu da ödemedi."

"Evet, öyleyse ne olmuş?"

Bu herif bana canayakın biri gibi gelmemişti. Pek de nazik olduğu söylenemezdi.

"Jacques burada mı?" diye sordum.

"Şu anda Jacques'la konuşuyorsunuz. Siz kimsiniz?"

"Kinsey Millhone" dedim. Cebimden bir kart çıkartarak ona verdim. "California'da çalışan özel detektifim."

"Dalga geçiyorsunuz" dedi. Elindeki karta, sonra da bana dikkatlice baktı. Bir de bunun bir gizli kamera şakası olabileceğinden şüphelenmiş gibi etrafına bakındı. "Benden istediğiniz nedir?"

"Size bu kürkü bırakan kadınla ilgili bilgi arıyorum."

"Elinizde mahkeme kararı var mı?"

"Hayır."

"Peki kadının bize olan borcunu ödeyecek misiniz?"

"Hayır."

"Öyleyse beni neden rahatsız ediyorsunuz? Benim buna vaktim yok, yapılacak bir sürü işim var."

"Siz işlerinizi yaparken ben de size birkaç soru sorabilir miyim?"

Yüzüme baktı. Ağzından şişman insanların bazen çıkarttığı ıslık gibi bir ses çıkardı. "Tabii, neden olmasın."

Daha sonra onu arka taraftaki büyük, dağınık çalışma odasına takip ettim. Bütün bir kışı mağarada geçirmiş gibi kokuyordu.

"Kaç yıldır bu kürk kesme işini yapıyorsunuz?" Bana dönerek ve ukala bir ifadeyle bir süre baktı.

"On yaşımdan beri" dedi sonunda. "Babam da kürk keserdi, ondan önce babası da."

Bana bir tabureyi işaret etti, ben de kanvas çantamı ayaklarımın dibine koyarak oturdum. Sol tarafımda üzerine kahverengi kalın kâğıttan bir patron serilmiş olan uzun bir çalışma masası vardı. Vizon bir mantonun ön sağ parçası birleştirilmiş duruyordu. Belli ki halen üzerinde çalışılıyordu. Sol taraftaki duvarın üzerinde kalıp ve birtakım desenler çizili kâğıtlar yapıştırılmıştı. Sağ tarafımda ise birkaç tane antika görünümlü dikiş makinesi duruyordu. Her yer deri parçaları, bitmemiş ceketler, kitaplar, moda dergileri, kutular ve kataloglarla doluydu. İki uzun manken fotoğrafçılara poz veren ikizler gibi yanyana duruyordu. Bütün bu deri kokusu, makineler ve işçilik bana kundura tamir atölyelerini hatırlatmıştı. Mantoyu alarak bir süre yakından inceledi. Sonra ucu kıvrık özel bir bıçağa uzandı. Başını kaldırıp bana baktı. Gözlerinin rengi aynen vizonun kahverengisiydi.

"Pekâlâ, bilmek istediğiniz nedir?" "Kadını hatırlıyor musunuz?"

"Kürkü biliyorum. Doğal olarak onu buraya getiren kadını da hatırlıyorum. Bayan Boldt değil mi?"

"Evet. Bu doğru. Onu en son ne zaman gördüğünüzü de söyleyebilir misiniz?"

Jacques dikkatini yeniden önündeki kürke verdi ve bir parçasını kesti. Daha sonra dikiş makinelerinden birine doğru yöneldi, bana da onu izlemem için işaret etti. Tabureye oturup dikmeye başladı, ilk bakışta eski model bir Singer'e benzeyen makinenin aslında özellikle kürk dikmek için tasarlanmış bir makine olduğunu fark ettim. Kesik iki parçayı dikey olarak yanyana koydu. Kürk kısımları iç tarafa gelecek biçimde birer kocaman gümüş dolara benzeyen yan yana yerleştirilmiş iki düz metal diskin arasına sıkıştırdı. Makine hızla dönerek deri kenarları dikiş izi belli olmaksızın tek parça hâlinde birbirine dikiverdi. Bütün bu işlem yalnızca on saniyede gerçekleşmişti. Daha sonra, baş-parmağıyla bastırarak dikiş yerini yaygınlaştırarak iyice pürüzsüz hale getirdi. Derinin üzerinde birer santimlik aralarla belki de altmış tane kesik vardı. Ona ne yaptığını sormak istiyordum ancak dikkatini dağıtmamak için vazgeçtim.

"Buraya Mart ayında geldi ve kürkü satmak istediğini söyledi."

"Peki bu kürkün gerçekten ona ait olduğunu nerden biliyorsunuz?"

"Çünkü ondan kimlik ve satış faturasını istedim." Sesi yine sinirli çıktı ancak ben aldırmadım.

"Niçin satmak istediğini size söyledi mi?"

"Evet, bu kürkten sıkıldığını ve açık renk bir vizon almak istediğini söyledi. Ona bunu dükkânımda beğendiği bir kürkle değiştirebileceğimi söyledim ancak bunu reddetti ve nakit parayı tercih ettiğini söyledi. Aslında ben genellikle bu tür alışverişler pek yapmam, yani ikinci el kürkleri alıp satmam. Bu işin pazarı yok ve üstelik insanın başına bela da olabilir."

"Anlıyorum. Yani ona bir istisna yaptınız."

"Evet yaptım. Çünkü doğrusunu söylemek gerekirse, bu vaşak çok iyi durumdaydı ve karım yıllardır kendisine bir vaşak almam için bana ısrar edip duruyordu. Aslında tam beş ayrı kürkü var ancak, canı cehenneme, varsın bizim emektar hatun mutlu olsun istedim. Bayan Boldt'la sıkı bir pazarlık sonucu beş bin dolara anlaştık Sanırım bu ikimiz için de iyi bir fiyattı. Özellikle takımı olan şapkayı da alabilmek beni memnun etti. Fakat ona kürkün kesimi ve temizlenmesi için gereken parayı ödemesi gerektiğini söyledim."

"Kürkü niçin yeniden kesmeniz gerekti."

"Çünkü karım kısa boyludur. Size söylediğimi duymasın ama eğer tam olarak söylemek gerekirse bir-kırttır. Gerçi ona göre bu doğum sırasında bir hatadan kaynaklanan bir şeymiş. Bilmiyorum, siz hiç şimdiye kadar böyle saçma sapan bir şey duydunuz mu? Ama o buna inanıyor. Gelişme çağında da komik ayakkabılar giyer, uzun boylu insanlara özenerek onlara benzemeye çalışmış. Sonunda ne yaptı biliyor musunuz? Paten kaymayı öğrendi. Onların üzerinde kendini ilk defa normal bir insan gibi hissettiğini söyledi. Her neyse, dediğim gibi bu vaşak karım içindi ve harika bir ceketti. Onu hiç gördünüz mü?"

Başımı salladım "Hayır, hiç görmedim."

"Görmelisin. Arka odada, henüz kesmedim de."

Sonra arkaya yöneldi, ben de itaatkâr bir biçimde izledim. Büyük metal kaplamalı masif bir kapıyı açtı. Açılan kapıyla birlikte yüzümde kasap dolaplarındakine benzer bir soğuk hava dalgası hissettim. İçeride iki yanda boydan boya çift sıra halinde asılmış çeşitli kürkler vardı. Sırtları bize dönük sıralanmış yüzlerce kadın gibiydiler. Soluklanarak ve hırıltılar çıkararak deponun içine doğru yürüdü, bir yandan da kürkleri inceliyordu. Gerçekten de acilen kilo vermesi gerekiyordu. Bu sesler kesinlikle sağlıklı bir insanın çıkarabileceği türden sesler değildi.

Sonunda askıdan bir kürk aldı ve bu soğutulmuş depodan çıktık. Kapı bizim arkamızdan tok bir sesle kapandı. Elaine'in kürkünü kaldırarak inceleyebilmem için bir süre bana doğru tuttu. Vaşak iki renkle gölgelenmişti. Gri ve beyaz harika bir uyumla karışmıştı. Kesimiyle ayarlanmış olarak her panel etek uçlarında birer koyu renk nokta ile bitiyordu. Onun da bakışlarımdan kolayca anladığı gibi böylesine pahalı bir kürke ilk kez bu kadar yakından bakıyordum.

"Hadi onu bir dene bakalım" dedi.

Bir saniye tereddütten sonra giydim. Üstüme iyice yerleştirerek aynada kendime şöyle bir baktım. Kürk neredeyse dizlerime iniyordu. Omuzlardaki vatkarlar ise epey dışarıda kalıyordu.

"Şu efsanevi kar adamına benzedim galiba" dedim.

"Yoo, hayır, harika gözüküyorsun" dedi aynadaki görüntüme bakarak. "Belki etek boylarından biraz alabiliriz. Biraz da kollardan. Ya da belki de bir tilki denemek istersin, bundan hoşlanmadıysan."

Güldüm. "Benim gelirimle bu mümkün değil" dedim. Ceketini çıkartarak ona verdim ve yeniden konuya döndüm. "Niçin ona ödeme yaparken size olan borcunu bundan düşmediniz?"

"Muhasebecim öyle uygun gördü. Neden olduğunu sorma. Zaten kürk temizliği çok fazla bir şey tutmaz ve kesimi de ben yapıyorum, dolayısıyla çok da önemli değil. Aslına bakarsan benim açımdan iyi bir alışverişti. Ödeme konusunda onu sıkıştıran sanırım Adele oldu. Yoksa ben pek fazla umursamıyorum."

O kürkü yeniden soğutulmuş dolaba götürürken ben de Tillie Ahlberg'in verdiği Elaine ve Marty'nin birlikte oldukları resmi ona göstermek üzere çantamdan çıkardım.

Geri geldiğinde resmi uzattım. "Anlaşmayı yaptığın kadın bu muydu?"

Kısaca baktı ve bana geri verdi.

"Hayır, bu kadınlardan ikisini de hayatımda daha önce hiç görmedim."

"Peki bana o gördüğünüz kadını biraz tarif edebilir misiniz?"

"Bunu nasıl yapabilirim. Onu yalnızca bir kez gördüm."

"En azından yaşlı, genç, şişman ya da zayıf olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Evet bunu yapabilirim. Orta yaşlı ve sarışın bir kadındı. Zincirleme sigara içiyordu. Onu bir daha içeri sokacağımı zannetmiyorum zira duman kürklerime son derece zararlıdır."

"Size kimlik olarak ne gösterdi?"

"Ehliyet, kredi kartı gibi birşeydi galiba. Umarım şimdi de bana kalkıp bu kürkün çalıntı olduğunu söylemeyeceksiniz. Çünkü bunu kesinlikle duymak istemiyorum."

"Sanırım, çalınmış demek bu olayı tam olarak açıklamaz" dedim. "Birinin, Elaine Boldt'un kimliğini ödünç almış olduğundan kuşkulaniyorum. Onun şu an nerede olduğunu bilemiyorum ve sizin yerinizde olsam bu olay aydınlanana kadar kürkün üzerinde herhangi bir değişiklik yapmadan saklardım."

Ona en son baktığımda yüzündeki ifadenin çok mutsuz olduğunu hatırlıyorum. Sıkıntılı sıkıntılı yakasını çekti ve bana kapiya kadar eşlik etmeyi teklif bile etmedi.

Dışarıya çıktığımda Florida'nın o müthiş nemli havası ile karşılaştım. Gökyüzü tamamen koyu bulutlarla kaplanmıştı. İlk iri yağmur damlaları sıcak kaldırımlara düşmeye başlamıştı. Sanki daha az ıslanmışım gibi iki büküm arabama koştum. Jacques'in tarif ettiği Elaine olduğunu söyleyen kadını düşündüm. Elaine'in fotoğrafını görmüş ve kesinlikle gelen kadının o olmadığını söylemişti. Tahmin edebildiğim kadarıyla bu Pat Usher olmalıydı. Onunla yaptığım konuşmayı düşündüm. Tavırlarının garipliğini, Elaine ile ilgili sorularına verdiği kaçamak cevapları, doğru ve yalanlarla karışık verdiği bilgileri. Bu kadar kolaylıkla mı bir başkasının yerine geçmişti? Elaine'in evinde kalıyordu fakat bu vaşak kürkü Elaine'den almadıysa başka nasıl ele geçirebilmişti? Elaine'in kredi kartlarını böylesine kayıtsızca kullanabildiğine göre de onun kendisini yakalayamayacağından bir türlü emin olmalıydı. Bana göre bunu ancak Elaine'in ölmüş olduğunu bilirse yapabilir. Bu da benim günlerdir düşündüğüm gibi Elaine'in ölmüş olması ihtimalini giderek güçlendiriyordu. Belki başka farklı açıklamalar da olabilirdi ancak hiçbiri olaya böylesine denk oturmuyordu.

Yağmur iyice şiddetlenmişti. Kiralık arabanın silecekleri bir metronom temposuyla sağa sola süratle gidip geliyordu. Sildikleri yüzeyde yalnızca ince bir film tabakası halinde küçük damlacıklı desenler bırakıyorlardı. Bir telefon kulübesi buldum, kredi kartımı kullanarak, Santa Teresa polis merkezinden Jonah'ı aradım. Hatlar çok bozuktu ve birbirimizi parazitlerle çok güç duyabiliyorduk. Yine de ona sormak istediğim şeyi başarıyla iletebildim. Talahassee Motorlu Taşıtlar ve Kayıtlar Merkezi'ne yolladığım araştırma istemimi hızlandırmasını istedim. Elaine'in ehliyeti olmadığı için Pat Usher'in onun adına bir ehliyet çıkartması gerekecekti. Bu da zor bir şey değildi. Bunu yapabilmek için yalnızca onun adına doldurduğu bir form ile sınava girmesi, geçmesi ve ehliyetin postayla gönderilmesini sabırla beklemesi yeterliydi. Hatta bazı eyaletlerde ehliyetinizi sınavdan birkaç dakika sonra elinize veriyorlardı. Florida'daki uygulamanın ne olduğunu tam olarak bilemiyordum. Jonah Tallahassee'ye telefon ederek durumu öğrenip beni tekrar arayabileceğini söylemişti. Fakat ben bir sonraki gün Santa Teresa'ya döneceğim için buna gerek olmadığını ve dönünce onu arayarak durumu öğrenebileceğimi söyledim.

Apartman dönerek yönetici Roland Makowski ile kısa bir sohbet ettim. Makowski, Julia'nın da bana daha önce anlattığı gibi Pat Usher'in benim kendisiyle görüştüğüm o gün, hemen apar topar eşyalarını alarak

evden ayrıldığını, giderken de kendisine sahile yakın bir motel adresi bıraktığını fakat daha sonra onu ordan aramasına rağmen bulamadığını anlattı. Onu niye aradığını sordum. Pat Usher'in ayrılmadan havuza sıçtığını ve betonun üstüne spreyci boyayla adını yazdığını söyledi.

"Ne-ne yaptı dedin?"

"Doğru işittin" dedi. "Havuzun ortasına koca bir sosis biçiminde pisliğini bıraktı. Bütün havuzu boşaltıp dezenfekte etmek zorunda kaldım. Hâlâ. suya giremeyen insanlar var.. Bu kadın tam bir deliydi. Neye kızdığını biliyor musun? Havlularını balkon demirine asmaması gerektiğini söylememe. Tepkisini görmeliydin. Gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi döndü ve nefes nefese, tıslar gibi cehenneme gitmemi söyledi. O çok hasta biri."

Bir an gözlerimi kırptım. "Tıslar gibi mi?"

"Neredeyse ağzından köpükler gelecekti."

Tillie'nin evine gelen gece ziyaretçisini düşünüyordum. "Elaine'in dairesine bir göz atsak iyi olacak" dedim.

Kapı açılır açılmaz burnumuza gelen pis kokuyla irkildik. Daire içindeki harap etme harekâtı sistematik bir biçimde ve başarıyla sonuçlandırılmıştı. Etrafa her türlü pislik bolca bulaştırılmıştı. Koltuk ve sandalyeler haince bir şiddetle kesilerek, parçalanmış, harab edilmişti. Ama bütün bunları sessizce yapmış olduğu anlaşılıyordu. Tillie'nin evinde olanların aksine vazolar ve camlar kırılmamış, mobilyalar devrilmemişti. Bunların yerine çeşitli konserve kutuları açılarak içindekiler yere, halının üzerine boşaltılmıştı. Yerde krakerler, makarna artıkları, reçel, baharatlar, kahve, çeşitli sebzeler, sirke karışımı ve bunlara ilave olarak kendi pisliği vardı. Bütün bu pislik Florida'nın sıcak ve nemli havasında evde günlerce kalmıştı. Buzluktan çıkarılmış büyük bir et parçasının üzerinde üremiş binlerce küçük kurtçuk kaynamaktaydı. Evde bir sürü dev karasinek uçuşuyordu. Bunların yeşil renkli başları işaret ateşleri gibi zaman zaman parılıyordu.

Roland'ın dili tutulmuştu. Dönüp baktığımda gözlerinin dolmuş olduğunu gördüm, "işte bu pisliği ne kadar uğraşsak, hiçbir zaman buradan temizleyemeyiz" dedi.

"Sen bu işi kendi başına yapmaya kalkma, bir temizleme şirketini çağır. Sanırım sigorta bunu karşılar. Ama bu arada mutlaka polise de haber vermelisin."

Başıyla beni onayladı gerisin geri dışarı çıktı, Daireyi araştırmak için yalnız kaldım. Ayağımı bastığım yere çok dikkat ederken bir yandan da Pat Usher'ı hiçbir zaman terslememek konusunda kendime ufak bir hatırlatma yaptım. Bana göre havlularını istediği yere asabilirdi.

21

Polisler yolda olduğuna göre pek fazla vaktim olmadığını düşündüm. Bu yüzden elimde bir mendil dairenin içinde hızla dolandım. Çekmeceleri lüzumsuz parmak izleri bırakmamak kaygısıyla yavaşça ve dikkatli bir biçimde açıyordum. Odalarda yaptığım çok hızlı bir araştırma sonucunda hiç birşey bulamadım. Aslında bu beni pek şaşırtmamıştı. Çünkü Pat bütün evi çekmecelerde ve dolaplarda hiçbir şey bırakmamacasına soymuştu. Arkasında yarım bir diş macunu bile bırakmamıştı. Şimdiye kadar istediği yere varmış olabilirdi. Ancak ben gene de, nerede olduğunu tahmin edebiliyordum. Kalan son iki bileti Santa Teresa'ya geri dönmek için kullandığından şüpheleniyordum.

Evi kapatarak neler olup bittiğini anlatmak üzere yan taraftaki Julia'nın dairesine geçtim. Saat 14.30 olmuştu ve ben havaalanına kadar bir saatlik yolu da hesap ederek dörtteki uçağa yetişmek zorundaydım. Gökyüzü yeniden mucizevi bir biçimde açık ve maviydi. Ortalıkta tatlı bir rutubet kokusu hâkimdi. Elaine'in valizlerini tekrar kiralık arabama yükleyip hemen yola çıktım. Ayrılırken de Julia'ya yeni bir şey öğrenir öğrenmez onu arayacağıma da söz vermişim. Bu araştırma çözülmek üzereydi. Bunu kemiklerimde hissediyordum. Tam bir haftadır bu işin üzerindeydim ve nihayet Pat Usher'ın kokusunu almıştım. Onun Elaine'e ne yaptığını ve herhangi bir şey yaptıysa da bunu neden yaptığını henüz bilmiyordum. O kaçıyor ama ben de peşinde, çok uzakta değilim. Sanırım her şeyin başladığı yer olan Santa Teresa'da onunla biraz köşe kapmaca oynayacaktık.

Miami havaalanına varınca önce gidip kiralık arabayı teslim ettim ve arkasından TWA bagaj kabul kontuarına giderek, Elaine'in bavullarını verip uçuş kartımı ve valiz kuponlarını aldım. Uçağa ancak altı dakikalık bir farkla yetişebilmişim. Şimdi hafif bir heyecan hissetmeye başlamıştım. Bu tıpkı bir hafi sonra önemli bir ameliyat için bıçak altına yatacak birinin hissettiği türden bir heyecandı. Şimdilik belki bir tehlike yoktu. Anca gelecek olayların ne getireceğini bilemiyordum. Pat Usher'la kafa kafaya gelecektik ve ben bu çarpışmadan sağ salım çıkacağımdan şüpheliydim.

Üç saatlik zaman farkı yüzünden Miami'den ayrıldıktan bir saat sonra California'ya dönmüş gibi hissediyordum. Bedenim de bundan pek hoşnut değildi. Los Angeles havaalanında da Santa Teresa'ya uçabilmek için bir saat beklemek zorundaydım. Yine de Elaine'in bavullarını bir yük beygiri gibi taşıyarak evime varabildiğimde ancak akşam yediydi. Dışarısı henüz aydınlık olmasına rağmen ben kendimi müthiş yorgun ve uykusuz hissediyordum. Bu arada öğle yemeği de yemediğimi hatırladım. Uçakta verdikleri telefon kağıdına sarılı şeyleri açmamıştım bile. Üstelik çok da sallantılı bir uçuştum. Eminim çoğumuz yolculuk boyunca, muhtemel bir kazadan sonra cesetlerimizin nasıl teşhis edilebileceğini düşünerek bayağı endişelenmişti. Arkamda iki çocuğu da durmadan ağlayan ve bağıran bir kadın sürekli onlara nasihat etmek

zorunda kalmıştı. "Kyle tatlım, hatırlarsan sana birkaç kez başkalarını ve Brett'i ısırmanın gerektiğini söylemiştim. Çünkü senin ısırman Brett'in canını yakıyor. Annen seni ısırursa nasıl hissedersin?" Aslında bir tokat çok daha etkili olabilirdi ama kimse bana danışmamıştı.

Her neyse, eve gelir gelmez üstümü bile çıkartmadan koltuğa uzanıp uyudum. Bu yüzden evime birilerinin girmiş ve gizlice birşeyler aramış olduklarını sabaha kadar anlayamadım. Sabah saat sekizde kalkıp koşuya çıktım, dönüp duş aldım ve giyindim. Çalışma masama oturup üst çekmecenin kilidini açmaya yeltendiğimde gerçeği anladım. Çalışma masam standart modellerdendi. Yani şu ortadaki büyük çekmecesini kilitli olup yan çekmeceleri de onunla aynı anda kilitlenenlerden. Masamın kilidini birileri maymuncukla açmıştı. Buraya birinin girmiş olduğunu düşünmek ensemdaki tüyleri ürpertti.

Masadan kalkıp bu kez etrafı araştırmaya başladım. İlk olarak ön kapıyı kontrol ettim. Çiftli kilidin üzerinde hiçbir zorlama izi olmadığını gördüm. Birileri benim anahtarımın bir kopya almış olabilirdi. Böyle bir ihtimalde kilidi değiştirmem gerekirdi. Şimdiye dek güvenlik konusunda hiç endişem olmamıştı. Ayrıca yere talk pudrası dökmek ya da girişe bir tutam saç ya da benzeri nesnelere koymak gibi önlemler almayı düşünen bir insan hiç olmadım. Ama şimdi bu güvenlik meselesini ele almam gerekecekti. Evin bütün pencerelerini de kontrol ettim ve onların da zorlanmamış olduklarını gördüm. Banyoya girdim ve oradaki pencereyi inceledim. Birisi kilidin hemen üstünde ufak bir dört köşe delik açmak için cam keseceği kullanılmıştı. Kesilen camın düşerek ses çıkarmasını önlemek için de bir çeşit elektrik bantı kullanılmıştı. Çıkartılmış bantın yapışkanı hâlâ duruyordu. Sinekliğin alüminyum çerçevesi eğilmişti. Bir ihtimal çekerek çıkartılıp sonra tekrar yerine konulmuştu. Bu işin gayet akıllıca yapılmış olduğu belliydi. Haftalarca farketmeyebilirdim. Camdaki daire biçimli delik, birinin elini uzatarak pencereyi açabileceği kadar büyüktü. Bu pencerenin perdesi kapalı olduğunda camdaki küçük delik rahatlıkla görülmeyebilirdi.

Sonra tekrar diğer odaya geçtim ve olabildiğince dikkatli bir araştırmaya koyuldum. Ama alınmış, kaybolmuş herhangi bir şey yok gibiydi. Yalnızca çekmecelerde katlanmış duran giysilerimin üzerinde birileri parmaklarıyla hafifçe dokunarak birşeyler aramış gibiydi. Dosyalarım da fazla karıştırılmadan bakılmıştı. Nefret ediyordum bu durumdan. Birileri tarafından çok küçük birkaç ayrıntı dışında olabildiğince düzgün bir biçimde aranılmış olmaktan nefret ediyordum. Peki neden? Bir. türlü neyin eksik olduğunu anlayamıyordum. Maddi değeri olan hiçbir şeye sahip değildim. Dosyalar da pek o kadar önemli sayılmazlardı. Buradakilerin çoğu zaten kapanmış davalar. Elaine Boldt'la ilgili notlarını buramdaydı. Başkalarının isteyebileceği başka neyim vardı? Beni endişelendiren, bu işi Pat Usher'ın yapmış olabileceğiydi. O tehlikeli biriydi ve bu tür gizli kapaklı işleri de iyi beceriyordu.

Çilingiri aradım ve akşama doğru gelip bütün kilitleri değiştirmesi için ondan randevu aldım. Pencere camını kendim de değiştirebilirdim. Çabucak ölçü alıp dışarı çıktım. Neyse ki kimse arabama girmeye çalışmamıştı. İşte bundan hiç mi hiç hoşlanmazdım. 32 kalibrelik silahımı kılıfından çıkartıp blucinim kemerinde arka taraftaki kılıfına taktım. Onu buramdaki dosya dolabına kilitleyecek ve bir süre orada bırakacaktım. Büronun yeterince güvenli olduğuna inanıyordum, ikinci kattaydı ve ön tarafında gözler önünde bir balkon vardı. Böyle kolaylıkla her yerden izlenebilecek yere kimsenin girmeye cesaret edemeyeceğini düşünüyordum. Bina mesai bitiminde kilitleniyor ve bütün gece kilitli kalıyordu. Büyük giriş kapısı meşe ağacındandı ve 6 santim kalınlığındaydı. Üzerinde çift gömme kilit bulunuyordu. Herhangi bir şeyle patlatarak açıldıkça, başka türlü zorlayarak açmak mümkün değildi. Her şeyle rağmen itiraf etmeliyim ki, otomobilimi büro binasının arkasındaki park yerine bırakıp arka kapıdan girerek merdivenleri ikişer ikişer hızla tırmanırken gene de birazcık endişeliydim. İçeri giren hiç kimse olmadığını tespit edene kadar rahat bir nefes alamadım.

Silahımı bir yere koyarak hemen Elaine Boldt'un dosyasını çıkardım. Dosyaya aklımdaki birtakım notları hemen tarih sırasıyla ekledim. Ancak aklım hâlâ evimdeydi. Oraya birinin girmiş olduğunu düşünmek öfkeyle sarsıyordu beni. Aslında bunu polise bildirmem gerekiyordu ama şimdi bununla zaman kaybetmek istemedim. Elimdeki işe yoğunlaşmak istiyordum. Pek çok cevaplanması gereken soru vardı ve şu anda hangisinin daha önemli olduğundan emin değildim. Mesela neden Pat Usher benim Boca'ya ilk ziyaretimin hemen ardından pilini pirtısını toplayıp kırı kırma gereğini hissetmişti. Sanırım benim Elaine'i aradığımı, bir an önce planlarını uygulamaya koymasına gerektiğini düşündü. Tabii onun hemen Santa Teresa'ya geldiğini ve Tillie'nin dairesine girerek faturaları çaldığını varsayıyordum. Ama neden? Bunu bir tedbir olarak yapmış olamazdı çünkü faturalar gelmeye devam etmişti. Faturalardan birşeyler öğrenebilmem için sabırla bir sonrakileri beklemem yeterdi.

Sonra Mike'in yengesinin öldürüldüğü geceyle ilgili anlattıkları vardı. O anlattıklarını nereye oturtacağımı pek bilmiyordum. Şu gerçek vardı ki Mike'in Marty Grice'in ölüm saatiyle ilgili tahmini kocası ve görüşmesinin onunla konuştuklarını iddia ettikleri saatten yarım saat farklı çıkıyordu. Acaba Leonard ve Lily söz birliği mi etmişlerdi?

O gece kapı komşusu May Snyder'in Grice'ların evinden geldiğini söylediği çekiç sesleri gibi bir detay da vardı. Aslında kocası Orris, onun sağır olduğunu ve bunu uydurduğunu iddia ediyordu ama ben bunu böyle geçiştirmek istemiyordum.

Telefon çalar çalmaz zıpladım, içgüdüsel bir hareketle ahizeyi kaptım. Arayan Jonah'tı. Kendini tanıtırma gereği bile duymadan konuya girdi. "Talahassee Motorlu Taşıtlar ve Kayıtlar Merkezi'nden istediğin bilgi geldi. Bakmak ister misin?"

"Hemen geliyorum" dedim. Telefonu kapatarak dışarı çıktım.

Jonah beni polis merkezinin lobisinde bekliyordu. Birlikte kayıp kişiler bölümünün kilitli kapılarına doğru yürüdük.

"Bu bilgiyi nasıl böylesine çabuk sağlayabildin?" diye sordum. Kapıyı açtı ve geçmem için tuttu. Masasının bulunduğu bölmeğe geçtik.

Hafifçe gülümsedi, "işte bu yüzden polisler bu gibi işlerde özel detektiflerden çok. daha beceriklidir" diye takıldı. "Bazen siz detektiflerin yanına bile yaklaşamayacağınız bilgilere ulaşırsınız."

"Bak bu bilgiyi ben istedim. Bu halka açık bilgi. Yalnızca senin kadar çabuk alamıyorum. Yoksa ben doğru yoldaydım, bunu sen de biliyorsun."

"Hey bu kadar sinirlenme" dedi, "yalnızca bir parça takıldım, hepsi bu."

"Çok şirinsin! Şimdi şunu ver de bir bakalım" dedim elimi uzatarak.

Bana bilgisayarda düzenlenmiş, Ocak ayında Elaine Boldt'a çıkarılmış, Elaine'in Florida adresli ehliyet kopyasını uzattı. Üzerindeki resme göz atar atmaz "Ah bunu tahmin etmişim işte" dedim. Pat Usher'dı. Yeşil gözleri ve koyu renk saçlarıyla, işte ta kendisi. Ben onu gördüğümde henüz yeni bir trafik kazası geçirmişti ve bu nedenle yüzünde belki bir iki ufak tefek değişiklik vardı ama hepsi o kadar. İfadesi yeterince açıktı.

"Sonunda onu yakaladım işte" diye bağırdım sevinçle. "Nihayet yakaladım onu."

"Kim o? Kimi yakaladın?"

"Aslında şimdilik tam olarak emin değilim. Kendisi adının Pat Usher olduğunu söylüyor, fakat pekâlâ bunu da uydurmuş olabilir. Seninle her türlü iddiaya girerim ki Elaine Boldt öldü. Bundan şimdi biraz daha emin oldum. Pat da bunu biliyor olmalı. Aksi halde onun adına ehliyet çıkartmaya cesaret etmesi mümkün değil. Elaine ortadan kaybolduğundan bu yana Pat onun dairesinde kalıyordu. Onun kredi kartlarını kullanıyor ve belki de yine onun banka hesabından para çekiyordu. Kahretsin, hemen onu ulusal sabıka kayıtları merkezinden araştırmaya başlamalıyız. Bunu yapabiliriz umarım. Böylece kısa sürede onun gerçek kimliğini öğrenebilmemiz mümkün olacak.

"Maalesef bilgisayar bozuk. Demin denedim. Bunu neden benden daha önce istemediğine şaşırıyordum zaten."

"Jonah, elimde bunu istemek için yeterli bilgiler yoktu. Yalnızca adını biliyordum fakat bu iş için birtakım sayısal bilgilere de ihtiyaç vardı. Oysa şimdi onun doğum tarihini biliyoruz. Bunun bir kopyasını alabilir miyim?"

"Bu senin olsun. Ben dosyam için bir kopya almıştım. Fakat bu doğum tarihinin doğru olduğunu nasıl bilebiliyorsun?"

"Öyle olmasını yalnızca umuyorum. Bir başkasının ismini kullanıyorsa da, kendi doğum tarihini kullanmayı tercih edebilir. Zaten pek çok ayarlama yapmak zorunda. İşini daha da zorlaştırmayacak kadar akıllı biri o. Değiştirmesi gerektiğinden fazlasını değiştirmez."

Elimdeki kopyayı işiğe tutarak inceledim. "Hey şu işe bak! Buradaki kutuyu işaretlemiş, yani otomobili gözlükle kullanmak zorunda. Bu da harika bir bilgi, öyle değil mil Bak diğer bilgiler de burada sıralanmış: Boy, kilo. Tanrım bu resimde ne kadar yorgun gözüküyor ve çok şişman. Gözlerinin altı da iyice torbalanmış. Oysa sen bir de onu benimle konuşurken görmeliydin. Ne kadar da kendini beğenmiş ve ukalaydı.

Masasının kenarına oturmuş gülümseyerek beni seyrediyordu. Anlaşılan heyecanlı konuşmalarım onu eğlendirmişti. "Pekâlâ, sana yardım edebildiğime, seviniyorum" dedi. "Birkaç günlüğüne şehir dışına çıkmayı planlıyordum, şansına bu bilgi neyse ki tam zamanında geldi."

Belki de ilk kez olarak yüzüne dikkatle baktım. Gülümseyişinde bir tuhafılık, duruşunda sıkıntılı bir şey vardı.

"Tatile mi çıkıyorsun?" diye sordum.

"Evet sanırım bunun gibi bir şey. Camilla'nın çocuklardan biriyle başı biraz dertteymiş. Gidip bir bakayım diye düşündüm. Pek önemli bir şey olduğunu sanmıyorum ama bilirsin işte."

Ona bakarak, bunun gerçekte ne manaya geldiğini anlamaya başlıyordum. Aslında Camilla parmaklarını şöyle bir şaklatmış, onun gelmesini emretmişti. O da anlaşılan bu emre uymaya dünden razı bekliyordu. Çocuklara gelince, olsa olsa onlar işin bahanesiydi. "Neler oluyor Jonah?" diye sordum.

Önemsiz bir biçimde elini salladı. Kâbuslar, yatak ısıtılmalar, çocuk psikiyatrları ve bütün aileyle görüşme gerekliliğiyle ilgili bir hikâye anlattı. Ben bütün bunları, hı-hı diye onaylayarak dinledim. Hangi kızından bahsettiğine bile tam olarak dikkat etmemiştim. Zaten isimlerini de unutmuşum ama ha, belki de şu adı Courtney olandan bahsediyordu.

"Cumartesi döneceğim ve gelir gelmez de seni ararım. Belki yine gider ve biraz atış yaparız" dedi gülümseyerek.

"Tamam, bu iyi olur" dedim. Ben de ona gülümsedim. Aslında bu Camilla'nın bir başka kaprisinden başka bir şey değil demek üzereydim ki çenemi tutmayı tercih ettim. Bu beni ilgilendirmezdi. Kısacık bir hüzün anı yaşadım ve bu beni çok şaşırttı. Onunla henüz yatmamıştım bile. Bunu aklımdan bile geçirmedim... Pekâlâ, en azından çok düşünmedim. Evli erkeklerle birlikteliğin nasıl birşey olduğunu unutmuşum. Resmi olarak boşanmamışlardı. O donmuş yemeklerden bıkmıştı, karısı da bekâr olmanın zorluklarını kısa zamanda anlamış olmalıydı.

Derken kendim toparladım. "Pekâlâ şimdi gidip şu işleri bir yoluna koymalı. Bununla bana gerçekten de çok yardımcı oldun, teşekkür ederim."

"Önemli değil, her zaman yardıma hazırım. Ayrıca ben yokken yerime memur Spillman bakacak. Ona konuyu anlatacağım ve eğer bir şeye ihtiyacın olursa unutma, o da sana yardıma hazır. Fakat sen lütfen kendine dikkat et olur mu?" Böyle söyleyerek, elini tabanca gibi yapıp bana doğrulttu.

"Merak etme. Gerekecekçe kendimi tehlikeye atmam" dedim. "Umarım işler yolunda gider. Döndüğünde görüşürüz."

"Elbette mutlaka. İyi şanslar."

"Sana da. Çocuklarına da selam."

Bu çok aptalcaydı. Onları tanıımıyordum bile ve isimlerini de doğru dürüst hatırlamıyordum. Sahi neydi diğerinin adı, Sarah mı?

Kapıdan çıkmak üzereydim. "Hey Kinsey?" Arkama dönüp baktım.

"Şapkan nerede? Bence onu daha sık takmalısın çünkü sana gerçekten çok yakışıyor."

Gülümsedim ve el sallayarak yoluma devam ettim. Nasıl giyinmem gerektiği konusunda tavsiyeye ihtiyacım yoktu.

22

Öğle olmak üzereydi ve ben birden açlıktan ölmek üzere olduğumu hissettim. Otomobilimi polis merkezinin park yerinde bırakarak hemen yakınlarda, adı "Yumurta ve Ben" olan bir kafeterya'ya girdim. Her zamanki standart kahvaltım olan jambonlu yumurta, portakal suyu ve kahve istedim. Kendimi bütün bu yiyeceklere bağımlı gibi hissediyordum. Kafein, şeker, tuz, kolesterol ve yağ. Bunlar tümüyle dayanılmazdı.

California'daki bazı sağlıklı beslenme çılgınlıklarına göreyse bu yediklerim gerçek bir intihar girişimi sayılırdı.

Yemeğimi yerken bir yandan da gazetedeki yerel haberleri okuyordum. Pam Sharkey ve Lambeth & Creek'in müdürü Daryl Hobbs içeri girdiğinde ben çavdar ekmeğimin ikinci dilimini yiyordum. Pam beni görünce ona el salladım. Tabii bu pek de sıcak bir selamlama değildi. Bir kararsızlık anından sonra gözlerini benden kaçırdı ve tek bir sözcük etmeden masamın yanından geçip giderek bir başka masaya oturdular. Bu tavrına Darly bile şaşırmış göründü. Ben de pek bir şey anlamadım. Ama üzerinde durmadım. Belki de şu uçak mühendisi saçma sapan birşey çıkmıştı.

Kahvaltımı bitirince hesabı ödeyip çıktım. Park yerinden otomobilimi alıp Jonah'tan aldığım bilgileri bırakmak üzere büroya uğradım. Tam büronun kapısını açıyordum ki koridorda, California Fidelity'den Vera'ya rastladım.

"Seninle biraz konuşabilir miyim?" diye sordu.

"Elbette, içeri gel."

Büronun kapısını açarak birlikte içeri girdik. "Nasılsın?" diye sordum. Bunun yalnızca dostça bir ziyaret olduğunu düşünüyordum. Kumral saçlarının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı ve açık mavi lensleriyle gözlerini kocaman açarak bana baktı. Bu lensler gözlerini daha da büyütüyor ve derinleştiriyordu.

"Dinle" dedi son derece rahatsız bir biçimde. "Şu Leonard Grice davasında işler gitgide sarpa sarıyor."

"Nasıl yani?" diye sordum. Meraklanmıştım.

"Pam Sharkey seninle konuştuktan sonra sanırım onu aramış. Ona tam olarak ne söylediğini bilemiyorum ancak Leonard müthiş derecede öfkelenmiş ve bir avukat tutmuş. Avukat bizim California Fidelity'ye zehir zemberek bir mektup göndererek dava açacaklarını söylüyor, milyonlarca dolarlık bir tazminat davasından söz ediyorum."

"Ne için?"

"İftira, hakaret davası, kontratı ihlal etmek, taciz... Andy mektubu alınca çıldırdı. Senin bu işe neden karıştığını ve ayrıca California Fidelity'nin yetkilisi olmadığını halde neden giderek orada insanlara sorular sorduğunu, halbuki buna hiç hakkın olmadığını falan filan. Andy'i bilirsin. Böyle zamanlarda iyice çileden çıkar. Şimdi seni gelir gelmez görmek istiyor."

"Fakat bu nasıl olur? Bildiğim kadarıyla, Leonard Grice henüz kendi alacağını bile istememiş, talep formunu daha doldurmamıştı."

"Ne olduğunu tahmin et bakalım. Pazartesi sabahı ilk iş olarak, talep formunu doldurup getirmiş ve parasını derhal istediğini söylemiş. Üstüne de mahkeme kararı. Andy elinden geldiğince işlemleri hızla tamamlıyor ve felaket kızmış durumda. Mac'e şirketin seninle yaptığı anlaşmayı başlarına açtığın bu beladan sonra yeniden gözden geçirmesini söylemiş. Onun dışında herkes, yani bizler elbetteki zıvaladığının farkındayız ancak yine de senin ne olup bittiğini bilmen gerektiğini düşündüm."

"İstenilen hasar bedeli toplam olarak ne kadar?"

"Yirmi beş bin dolar yangın hasarına karşılık. Bu rakam toplam poliçe değeri. Leonard bütün kayıplarını en ince ayrıntısına kadar yazmış ve kuruşuna kadar istiyor. Hayat sigortası bunun dışında. Sanırım hayat sigortasından Leonard ufak tefek bir şeyler almış, ikibin beşyüz dolar kadar. Kayıtlarımıza göre birkaç ay önce tamamı ödenmiş. Kinsey, şimdi sanırım bütün bunlar için suçlanacak birileri aranıyor ve galiba bu durumda en güçlü aday da sensin."

"Allah kahretsin" dedim. Şimdilik bundan başkası elimden gelmezdi. Şu sırada en son istediğim şey California Fidelity'nin talepler müdürü Andy Montycka ile kapışmaktı. Andy kırk yaşlarında bir adamdı. Son derece muhafazakâr ve kendine güvensiz, takıntılı bir adamdı.

"Henüz bürona gelmediğini söylememi ister miydin?"

"Evet lütfen ona şimdilik böyle söyle, zaten ben de tele-sekreterdeki mesajlara bir göz atıp hemen kaybolacağım." Dosya dolabını açıp Elaine Boldt'unkini alırken dönüp yine Vera'ya baktım. "Sana bir şey söyleyeceğim Vera. Bu iş giderek karışıyor. Leonard Grice'in başvurması için altı ayı vardı, o parmağını bile kıpırdatmadı. Şimdi birdenbire böylesine telaşlanması ve sigorta şirketini sıkıştırmaya başlamasını hiç anlayamıyorum. Onu harekete geçiren şeyin ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Hey, şimdi biri beni aramaya gelmeden şirkete dönmeliyim" dedi Vera. "Bugün Andy'nin yoluna çıkmamalısın yoksa fena ödersin."

Uyarısı için ona teşekkür ettim ve mutlaka arayacağımı söyledim. Vera arkasından kapıyı kapatarak çıktı. Gecikmeli bir biçimde, yanaklarımın yandığını, kalbimin küt küt atmaya başladığını hissettim. Bu orta okuldayken arkadaşşıma kopya verdiğim için okul müdürünün odasına gönderildiğim o günkü korkunun aynısı diye düşündüm. Hakkımdaki suçlama da doğruydu. Ama o ana kadar başım hiç böylesine belaya girmemişti. Gözümün önüne o ürkek, cılız bacaklı çocuk halim geldi. Korkuyla sararıp solmuş ve müdürün odasından çıktıktan sonra gözyaşları içinde okulu terk edip eve koşmuştum. Teyzem beni hemen geri götürmüştü. Ben holde küçük bir tahta iskemleye oturmuş bir an evvel ölmek için dua ederken teyzem de içerde herkese geçirmişti. Bir parçam hâlâ altı yaşında, otoriteden korkan ürkek bir çocukken, yetişkin olarak kabul görmem zordu.

Telesekreterde hiç mesaj yoktu. Bunun üzerine büroyu., tekrar kilitledim ve California Fidelity'nin çiftli cam kapısının önünden geçmek için ön taraftan çıktım. Otomobilime bindim ve Elaine'in eski evine doğru yola çıktım. Tillie'yle kısa bir konuşma yapmak, olayla ilgili gelişmeleri anlatmak istiyordum. Tam sağa doğru Via Madrina'ya dönmek üzereydim ki dikiz aynamdan, arkadan beni motosikletle birinin izlemekte olduğunu gördüm. Yavaşça kenara çekilerek geçmesi için ona yol verdiğim halde o, sanki köpeğini ezmişim gibi arkadan bana sürekli korna çalıyordu. Otomobili bu kez sağa çekip durdum. O da arkamdan motorunu yavaşça durdurdu ve aşağıya indi. Parlak siyah bir tulum giymişti. Siyah çizmeleri ve siyah eldivenleri vardı. Yine siyah kaskının önü duman rengi bir camla kaplıydı. Ben de otomobilimden indim ve ona doğru yürümeye başladım. Hay Allah bu Mike'tı. Tahmin etmeliydim. Tepesindeki parlak pembe Mohawk saçları bir parça solmuştu. Bu rötuşları neyle yapıyor diye düşündüm. Acaba yemek boyası mı yoksa haşlanmış pancar mı kullanıyordu?

Mike bunalmış bir tavırla "Tanrım, yarım saattir seni izliyor ve korna çalıyorum" dedi. "Beni neden hiç aramadın. Oysa Pazartesi telesekreterine not bırakmıştım."

"Öncelikle, arkamdan gelenin sen olduğunu anlayamadım, özür dilerim. Bıraktığın mesaja gelince sanırım beni tekrar arayacağını söylemiştin."

"Evet bunu denedim, ama her defasında makineyle konuşmak, pek hoş bir şey değil, ben de vazgeçtim. Peki sen bunca zaman neredeydin?"

"Şehir dışına çıkmıştım ve dün gece döndüm. Neden? Neler oluyor?"

Eldivenlerini çıkartıp koltuğunun altındaki kaskının içine koydu. "Galiba bizim Leonard amcamın bir sevgilisi var. Bunu bilmek istersin diye düşündüm."

"Gerçekten mi? Bunu nasıl öğrendin peki?"

"Şey o barakadaki şeyleri taşıyordum. Onu yandaki binaya girerken gördüm."

"Şu büyük komplekse mi?"

"Evet."

"Bu ne zaman oldu?"

"Pazar gecesi. Şeni bu yüzden hemen Pazartesi günü sabahı aradım. Önce o olup olmadığından pek emin değildim. Sanki onun otomobilini gördüm gibi gelmişti ama hava neredeyse tamamen kararmıştı ve çok iyi göremedim, ilk önce eve geldiğini düşündüm ve çok paniğe kapıldım, Deli gibi torbaları doldurmaya başladım. Beni görse o saatte orada ne aradığımı mümkün değil anlatamazdım. Yavaşça barakanın içine girip kapısını kapattım ve bir aralıktan seyrettim. Oysa ev yerine yandaki binaya girdi."

"Peki bir sevgilisi olduğunu nasıl anladın?"

"Çünkü onları birlikte gördüm. Yapacak başka bir işim yoktu, karşı kaldırıma geçtim, onlar çıkana kadar bir ağacın arkasına saklanarak bekledim. Amcam içerde yalnızca beş ya da on dakika kadar kaldı. Sonra ikinci katın ışığı söndü ve hemen ardından aşağıya indiler. Önce bagaja birşeyler koydular sonra da otomobile bindiler."

"Kadını iyice görebildin mi?"

"Pek sayılmaz. Çünkü benim bulunduğum uzaklıktan onları iyi görebilmek pek mümkün değildi. Üstelik çok hızlı bir biçimde yürüyorlardı. Otomobile biner binmez de birbirlerine yumuldular. Aslında bunu izlemek çok acıptı. Biliyorsun, o yaşta insanların genellikle böyle şeyler yapmalarını beklemezsin. Herneyse ben amcamı hiç öyle hayal etmezdim, yani kaldırılabildiğini bile düşünmezdim.

"Mike adam henüz elli iki yaşlarında olmalı. Bundan o kadar emin olma. Kadın neye benziyordu? Onu daha önce görmüş olabilir misin?"

Mike elini çenesine kadar kaldırıp, "kadın yaklaşık amcamın burasına geliyordu" dedi. "Bu dikkatimi çekti. Başını da babuşkalara ya da herneyse, benzer bir şekilde eşarpla bağlamıştı. Onu daha önce görmüş olabileceğimi sanmıyorum. Hiç tanıdık gelmedi."

"Bak Mike, lütfen bana bir iyilik yap ve bir kâğıt kalem bularak hafızandaki bu bilgiler henüz tazeyken bazı ayrıntıları yazmaya çalış. Tarih, saat, ya da ne bileyim aklına ne geliyorsa, lütfen hepsini kaydetmeye çalış. O gün o saatte ne yaptığını ve orada ne aradığını yazmak zorunda değilsin. Ya da istersen evi kontrol etmek üzere falan geldiğini yazabilirsin. Bunu yapacak mısın Mike?"

"Tamam anlaştık. Bu arada sen ne yapacaksın?"

"İşte onu henüz planlayamadım" dedim.

Otomobilime geri döndüm ve beş dakika sonra Tillie'nin apartman kapısını çalmaktaydım.

Beni yukarda kapıda bekliyordu. Onu izleyerek oturma odasına geçtim. Burnunun üzerinde, hafifçe aşağı doğru kaymış, yarım çerçeveli bir okuma gözlüğü vardı ve bana onun üzerinden bakmaya çalışıyordu. Sallanan sandalyesine oturdu ve eline işlemek üzere bir iğne oyası aldı. Orman ve dağ manzaralı bir desendi. Yeşillikler üzerinde yayılmış sağda solda otlayan geyikler vardı. Elindeki bir kalıp pamuğu kumaşın altına doğru tığ ile itmeye çalışıyordu. Böylece desendeki geyik üzerindeki tüylerle üç boyutlu bir görünüm kazanıyordu.

"Bu nedir?" diye sordum. "Bunu sen mi işliyorsun?"

Hafifçe gülümsedi. "Evet" dedi. "Bunun adı Trapunto. Bitirdiğim zaman bunu bir çerçeve içine koyup asacağım. Bunu sonbaharda kilisede düzenlenecek kermes için yapıyorum. Bu kullandığım pamuğu biten ilaç şişelerinin içindeki pamukları biriktirerek sağladım. Aklında olsun kullandığın ilaçların pamuklarını benim için sakla ve sakın atma. Şimdi geç otur ve anlat bakalım seni günlerdir görmüyorum bunca zamandır nerelerdeydin?"

Onu son gördüğüm geçen Cuma gününden bu yana olan bitenleri bir çırpıda özetleyerek anlattım. Bazı yerleri sansür ettim. Kediye nasıl bulduğumu anlatırken, Mike'ın uyuşturucu işini es geçtim. Ona Aubrey Danziger'la yaptığım konuşmayı ve ardından Beverly'le yaptığımız çatışmayı anlattım. Valizleri, Florida seyahatini, başımın belaya girişini ve Mike'ın amcasıyla üst kattaki sevgilisini nasıl gördüğünü anlattım. Son haber üzerine hayretle gözlüklerini çıkarttı.

"Buna inanmıyorum" dedi. "Herhalde Mike'ın kafası bulutluydu."

"Evet belki öyleydi ama bir parça esrar bu tip halüsinasyonlara neden olamaz."

"O zaman bunu uydurmuş olmalı."

"Tillie ben sana yalnızca ondan duyduklarımı anlatıyorum" dedim.

"İyi de bu kim olabilir ki. Benim kiracılarımda arasında Leonard'ın sevgilisi olabilecek hiç kimse yok. Ve onun tarifinden anlaşılan bu kadın Elaine'in evinde oturuyor olmalı ki bu da iyice imkânsız."

"Hadi Tillie bu kadar saf olma" diye söylendim. "Leonard'ın pekâlâ orada bir sevgilisi olabilir."

"İyi de bu binada bu tanıma uyan hiç kimse yok ki."

"Şu altı numaralı dairedeki kadına ne dersin? Hani evine girildiği o gece, sabahın o saatinde uyanık olabileceğini düşündüğün kadın."

"Kinsey o kadın yetmişbeş yaşında."

"Peki ya öbürleri? Bir sürü başka kiracı var,"

"Genç evli çiftler Kinsey. Burada, Leonard'a yakıştırabileceğim genç bekâr kadından çok, onunla ilgilenilecek bekâr erkekler var."

"Bunu kabul ediyorum. Peki ya Elaine'e ne dersin? O olamaz mı?"

Tillie başını inatla salladı.

"Sakın bu sen olmayasın?"

Elini göğsüne vurarak güldü. "Bunu iltifat kabul ediyorum. Hâlâ birilerini heyecandırabileceğimi düşünmek isterim ama pek benim tipim değil. Ayrıca Mike beni tanırdı. Karanlıkta da olsa mutlaka tanırdı."

Zaten Tillie ile Leonard'ı dudak dudağa öpüşürken kafanızda canlandırmak bile zordu.

"Yine de Elaine'e ne dersin?" diye ısrar ettim. "Ya, Leonard'la aralarında bir ilişki varsa ve birlikte karısını ortadan kaldırmaya karar vermişlerse? O gece Leonard kızkardeşinin evindeyken, Elaine gelip Marty'i öldürmüş ve birkaç gün sonra da Florida'ya kaçmış olabilir. Derken orada altı ay kadar kalıp, ortalık sakinleşene ve Leonard her şeyi ayarlayana kadar beklemiş olabilir. Bütün bunlardan sonra belki de bir günbatımında birlikte buralardan kaçmayı planlamışlardır. Benim bazı şeyleri araştırdığımı duyunca da, paniklemiş ve işleri hızlandırmaya başlamış olabilirler."

Tillie uzun bir süre bana baka kaldıktan sonra, "Peki ya, bu Pat Usher kim o zaman?"

"Belki de Pat onlara yardım ediyor ve bazı izleri karıştırmaya çalışıyordu."

"O zaman benim evime giren kimdi ve bunu neden yaptı? Hani sen bunu yapanın Pat Usher olduğundan emindin?"

Giderek, kendi kendime sabırsızlandım. "Tillie ben bütün cevapları birden veremem ki" diye söylendim. "Söylemeye çalıştığım yalnızca Leonard'ın bu binada bir takıntısı olabileceği, hepsi bu. Bu belki de Pat."

Bunun üzerine hiçbir şey söylemedi ve gözlüklerini geriye doğru iterek yeniden elindeki pamukla dağ desenini işlemeye başladı. Bu kabartma dağ, St. Helen yanardağının patlamadan önceki haline benziyordu.

"Elaine'in dairesinin anahtarlarını alabilir miyim?"

"Elbette" dedi. "Ben de seninle geleceğim."

Elindeki işi bıraktı ve küçük sekreter masasına giderek, çekmecesinden anahtar dizisini alıp çıkardı. Ayrıca yine çekmecede duran birkaç faturayı da incelemem için bana uzattı. Bunları aldım ve blucinimin arka cebine sıkıştırdım. Bu bana bir an birşeyler hatırlatır gibi oldu ama ne olduğunu çıkaramadım.

Tillie dairesinin kapısını kilitledi ve birlikte asansöre yöneldik.

"Yukarda hiç birilerinin dolaştığını duymadın değil mi?"

Yüzüme baktı. "Hayır ama bu binanın ses izolasyonu oldukça iyidir. Bu yüzden üst katta birilerinin dolaştığını duyabilmek bir hayli güç olabilir. Sen gerçekten yukarıda birilerinin kaldığına inanıyor musun?"

"Bana mantıklı geliyor" dedim. "Üstelik, hazır Elaine de ortalıkta yokken burası gerçek bir aşk yuvası olarak kullanılabilir. Belki Pat Usher içeriye girmenin bir yolunu bulmuştur. Onun kasabada bir yerlerde olduğundan neredeyse eminim. Elaine'in Florida'daki evine girebildiği gibi pekâlâ gelip buraya da girmiş olabilir. Bu arada, sen Pazar gecesi evde miydin?"

Başını olumsuzca salladı. "Hayır, Pazar gecesi kilisede bir toplantıdaydım. Eve geldiğimde saat onu biraz geçiyordu."

Asansör ikinci katta durdu. Tillie kapıyı açarak çıktı ve koridorun sol tarafına doğru ilerledi. Elaine'in kapısına gelip anahtarı kilide sokarken benimle de konuşmaya devam ediyordu.

"Buraya birilerinin girmiş olabileceğine inanmıyorum" dedi ve içeri girdik.

Tillie yanılmıştı elbette. Giriş holünde 10 numaralı dairede oturan Wim Hoover, sağ kulağının arkasında bir kurşun deliğiyle yere boylu boyunca uzanmış yatmaktaydı. Havadaki bayat sigara kokusu kokuşmakta olan bendenden gelen kokularla karışmıştı. Zavallı adam en azından üç gün önce öldürülmüş olmalıydı,

Tillie'nin rengi soldu. Polisi aramak için kendi dairesine indi.

23

Tillie polisleri çağırana kadar ben her zaman yaptığım gibi daire içinde hemen hızlı bir tur atmaya başladım. Polislere benim adımlarımı vermemesini söylemişim. Teğmen Dolan'ın meşhur sorularına yanıt vermek zorunda kalmak istemiyordum. Zaten California Fidelity ile başım yeterince dertteydi, bir de Dolan'a bulaşmak istemiyordum. İçerisi öyle kötü kokuyordu ki sanırım Tillie daireyi neden araştırmak gereği duyduğunu açıklarken pek güçlük çekmeyecekti.

Pat Usher'in buraya girmiş olduğunu anlamak için Sherlock Holmes olmaya gerek yoktu. Üstelik kendisi de buradaki varlığını gizlemek için hiçbir çaba harcamamıştı. Boca Raton'da onun üzerinde gördüğüm giysi şimdi burada, Elaine'in dağınık yatağı üzerine atılmış duruyordu. Evde kendisine uyan her şeyi, yiyecek, elbise, güzellik malzemeleri gibi, alıp teklifsizce kullandığı belliydi. Her yerde kirli bulaşıklar vardı. Kül tablaları ağzına kadar dolmuştu. Diğer artıklar ise kahverengi bir alışveriş torbasına doldurulmuş ve ağzı büzülmeye çalışılmıştı. Burada çalışacak detektiflerin vay haline diye düşündüm. Ancak benim ilgimi çeken küçük çalışma odasının durumu oldu. Bütün çekmeceler açılmış ve içindeki her şey âdeta öfkeyle, hırsla sağa sola fırlatılmıştı. Kâğıt dosyalar yırtılarak, ortadan ikiye ayrılmıştı. Pat Usher'in tipik öfke ve sabırsızlığına benziyordu. Onun ne bulmaya çalıştığını merak ediyordum. Aradığını bulabilmiş miydi? Hiçbir şeye dokunmadım. Tillie polisleri çağırma için gideli sanırım beş dakika kadar olmuştu ve bir koşuşturma işitiş gibi oldum. Krişî kırmanın zamanı geldi diye düşündüm. Aynasızlar geldiğinde ortalıkta gözükmemeliydim.

Çıkarken holde biraz durup Wim'e bir baktım. Yüzüstü yatıyordu. Bir eli yanağının altında kalmıştı. Bütün vücudu şişmiş kurşun deliğinin bulunduğu bölge morarmıştı. Delik gayet muntazam bir şekilde yuvarlaklı. Silah büyük bir ihtimalla .22 kalibrelik diye düşündüm. Genelde öldürücü bir silah değildi. Ama yakın mesafeden kafatasını parçalayarak, insanın beynini kırılmış bir yumurta gibi yere akıtabilen bir mermi. Zavallı Wim. Kimbilir onu niçin öldürmüştü. Bunu yapanın Pat olduğundan artık hiç şüphem yoktu. Marty Grice'ı da o mu öldürmüştü? Otopside herhangi bir kurşun yarasına rastlanmamıştı. Yalnızca ne olduğu tam olarak anlaşılabilen küt bir cisimle ardı ardına vurularak öldürüldüğü tespit edilmişti. Bu silah neydi ve neredeydi?

Asansörle aşağıya indim ve Tillie'yle tekrar konuşmadan çıkıp binayı terkettim. Otomobilimin içine otururken arka cebimdeki kâğıtların hisirtisini duydum. Tillie'nin bana vermiş olduğu faturaları çekip aldım ve ohh! Birdenbire, Pat Usher'in yukarıda telaşa ne aradığını anlamışım. Elaine'in pasaportunu. Evi ikinci kez ararken onu bulmuş ve yine blucinimin arka cebine koymuştum. Onu büroya götürdüğümü hatırladığıma göre evde olmalıydı. Pat bunun için mi evime girmişti? Üstelik bulabilirdiye şu an uçakta uzak diyarlara yol

alıyor olmalıydı. Ama diğer taraftan, Leonard henüz sigorta parasını alamamıştı dolayısıyla sanırım ikisi de henüz şehri terketmemişlerdi.

Polisler neredeyse gelmek üzereydi. Otomobili çalıştırıp hemen oradan uzaklaştım. Şimdi bütün dikkatimi toplamaya çalışarak düşünüyordum. Pat ve Leonard önce Marty'i ortadan kaldırmış olmalıydılar. Sonra da belki Elaine olanları anladığı için onun işini bitirdiler. Ayrıca onun ortadan kalkmasıyla birtakım olanaklara sahip oldular. Onun evlerine girebiliyor ve onun kredi kartlarıyla banka hesaplarını dilediğince kullanabiliyorlardı. Bu arada Leonard, Marty'nin emlak işlerini temizleyebilmek için altı ay beklemesi gerekiyordu. Gerçi oradan sigorta kanalıyla alabilecekleri para pek fazla değildi ama bu Elaine'in parasıyla birleşince epeyce bir miktar olabilecekti. Via Madrina'daki eve sahip olunca onu 150 bin dolara satabilirdi. Şimdi arsa, ev yandıktan sonra belki daha fazla ederdi. Bu arada tek yapması gereken şey paraya pula önem vermeyen zavallı yıkılmış adamı oynamaktı. Bütün bu projeyi eğer Beverly Danziger ortaya çıkararak, Elaine'e resmi bir belge imzalatmak istemese kolaylıkla uygulayabileceklerdi. Pat'in Elaine'in bazı dostlarıyla birlikte Saratoga'da kaldığını söylemesi çok uzun süre idare edemezdi. Ama ben bütün bunları nasıl ispat edebilecektim? Çılgınca, bir iki yanlış tahminde bulunarak spekülasyon olasılıklar üretiyordum. Ama gerçeğe yaklaşmış bile olsam, meseleyi polise götürebilmem için önce onların itibar edeceği elle tutulur birtakım sağlam deliller bulmak zorundaydım.

Şimdi Leonard yolunu tıkamaya çalışıyordu. Sigorta şirketini devreye sokarak benim onu yeniden sorgulamamı engelliyordu. Şimdi araştırmamı sınırlamak zorundaydım, herkese her türlü soruyu soramazdım. Kolaylıkla iftiracı, tacizci konumuna düşürebilirdi beni. Beni içine soktukları durumdan nasıl kurtulacaktım? Leonard Grice ve Pat Usher araştırmamın önüne koca bir duvar örmeye çalışıyorlardı ancak bu duvar yıkıldığında altında kalacaklardı.

Bir nalbur dükkânının önünde durdum. Kırık camın ölçüsünde bir cam aldım ve eve döndüm. Elaine'in pasaportunu mutlaka bulmalıydım. Çöp torbalarından koltuk minderlerinin arkasına ve mobilyaların altına kadar onu "tıkkıştırmış olabileceğim her yeri aradım. Onu dosyalamamışım ve saklama gereğini de sanırım hissetmemiştim. Yani her yerde olabilirdi. Bulduğum yerde 360 derecelik bir dönüşle bütün köşe bucağı, masanın üstünü,, kitaplığı, kahve masasını, mutfak ile oturma odasını ayıran tezgâhın üzerini inceledim.

Çıkıp otomobile gittim. Torpido gözünü, koltukların altını, güneşlikleri, kapı yanlarındaki cepleri tümüyle aradım. Sonra eve dönüp, yeniden her yeri bir kez daha aradım. Allahın cezası şeyi nereye koymuş olabilirdim? Belki de bürodaydı. Mesai bitip sigorta şirketi kapandıktan sonra büroyu da aramaya karar verdim. Tabii bu arada bay Montycka da evine gitmiş olurdu. Aslında onun iyiliği için çalıştığımı farkında değildi. Çünkü bu işi çözersem sigorta şirketi de onca parayı ödemekten kurtulacaktı.

Saat biri biraz geçiyordu ve ben çilingirle dört için sözleşmişim. Masama oturup Elaine Boldt'un dosyasını çekip aldım. Belki de gözden kaçırdığım birşeyler vardı. Dosyayı rastgele inceleyerek yeniden bazı şeyleri kafamda canlandırmaya başladım. Aslında bu notlara yüzlerce kez bakmışım gibi hissediyor ve yeni birşeyler bulabilmek konusunda da pek umutlanamıyordum. Geriye doğru giderek tuttuğum bütün notları tekrar okudum. Elimdeki bütün not kartlarını indeks dosyasına sırayla takıp, sonra rastgele çekerek incelemeye başladım. Jonah'ın cinayet masası dosyalarından kopyaladığı bütün belge ve resimlere tekrar baktım. Parlak kâğıda basılı cinayet fotoğraflarını ezberledim. Marty nasıl öldürülmüştü? 'Küt' bir cisim herşey olabilirdi.

Aslında kafamı meşgul eden pek çok soru işareti vardı. Bütün bunlar beynimin içinde bir çift sivrisinek kanadı gibi vızıldayıp durmaktaydı. Elaine eğer öldürülmüşse bu işi bir hayli zaman önce bitirmiş olmalıydılar. Belki henüz kesin bir delilim yoktu ancak Pat Usher'ın Elaine'in canlı ve iyi bir durumda olduğu inancını yaratmak için yerine geçerek yalandan Florida'ya gidiyormuş gibi yaptığını düşünüyordum. Ama Santa Teresa'da öldürüldüyse cesedi neredeydi? Bir cesedi yok etmek kolay bir iş değildir. Okyanusa atsanız şişer ve bir süre sonra bir yerlerde karaya vurur. Ormana atsanız bir koşucu sabah sabah üstüne tökezler. Bir cesedi daha başka ne yapabilirsiniz ki? Onu gömersiniz. Belki de cesedi Grice'ların bodrumunda saklamışlardı. Orada, yerde betonun kırılmış olduğunu ve üzerinde farklı renkte bir bölgenin varlığını hatırlıyorum. Böylece Leonard'ın olaydan sonra neden enkaz ekibinin içeriye girmesine izin vermediği de anlaşılıyor. Grice'ların evini ilk kez incelediğimde ne kadar şanslı olduğumu düşünmüştüm. Ancak orada gördüklerim galiba gerçek olamayacak kadar iyi hazırlanmış bir mizansenden başka bir şey değildi.

Pat Usher'a da ayrıca kafam takılıyordu. Jonah onun sabıka kaydı olup olmadığını merkez bilgisayarın bozuk olması nedeniyle soraşamamış ve şimdi de Idaho'ya gitmişti. Belki şimdi yerine bakan Spillman bunu benim için bir araştırabilirdi. Aslında Pat Usher muhtemelen onun gerçek adı değildi ama yine de herhangi bir kayıt varsa bu belki de daha önce de kullandığı bir kod ismi falan olabilirdi. Bir dosya kâğıdı olarak yeniden not almaya başladım. Şimdi belki biraz daha salim kafayla düşünüp bazı farklı izler sürebilirdim. Onun gerçekte nasıl biri olduğuna ve Leonard Grice ile ilişkisinin nasıl başladığına ilişkin bazı ipuçları bulabilirdim.

Tillie'nin bana verdiği yeni faturaları incelemeye başladım. Diş hekiminden gelen bir randevu hatırlatma kartı vardı. Bunu bir kenara koydum. Elaine Boldt otomobil kullanmıyordu, bu yüzden mümkün olabileceğince

kendisine yürüyüş mesafesindeki yerlerle iş yapmayı tercih ediyordu. Daha önce gelen faturalar arasında da bir dışçıden bir fatura vardı. John Pickett. Bu dışçının adına başka bir yerde de rastlamıştım. Nerede? Cinayet Masası'ndan gelen doküman kopyalarını bir kez daha dikkatlice gözden geçirdim. Ahh! Evet! Bunun için isim tanıdık gelmişti. Bu Marty Grice'in teşhis edilmesinde kullanılan ağız röntgenlerini veren dışçıydı. Kapı çalındı. Sıçradım. Saat dört olmuştu bile.

Dikiz deliğinden baktıktan sonra kapıyı açtım. Çilingir, güldüğünde bembeyaz dişlerinin tümünü sergileyen yirmi iki yaşlarında genç bir kızdı.

"Merhaba" dedi. "Adım Becky ve umarım doğru yere gelmişimdir. Önce ön tarafta oturan yaşlı adamın evini denedim ama o beni sizin çağırması olabileceğinizi söyledi."

"Evet doğru" dedim, "içeri gelsene."

Benden uzundu ve bir hayli zayıf biriydi. Uzun çıplak kolları ve üzerinde blucinin emanet gibi durduğu dar kalçaları vardı. Belinde bir marangoz kemeri, yan tarafında da, silah gibi asılı duran bir çekiç vardı. Kısacık kesilmiş kâhküllü saçları onu küçük bir oğlan çocuğuna benzetmişti. Berrak mavi gözleri ve makyajsız yüzüyle ise yeni yetme bir delikanlının biraz kararsız biraz şaşkın ifadesi vardı. Bir atletin sade, duru görünümü vardı. Yaklaşınca mis gibi beyaz sabun koktuğunu farkettim.

Banyoya doğru yürüdüm. "Pencere burada. Daha sağlam birşeyler yerleştirmek istiyorum."

Camdaki kesiği görünce gözleri parladı. "Hey, hiç de fena sayılmaz, temiz iş. Diğer pencerelerin kilitlerini de değiştirmemi istiyor musunuz? Yoksa yalnızca bu mu?"

"Çalışma masaminkiler de dahil olmak üzere bütün kilitlerin değiştirilmesini istiyorum. Sürmeye de yeni anahtar yapabilir misin?"

"Elbette, istediğin her şeyi yaparım. Camın varsa şu kırık camı da değiştirebilirim. Bu tür işlerden çok hoşlanırım."

Onu çalışmaya bırakıp içeri geçtim. Oturma odasına saçılmış, çoktan yıkanması gereken çeşitli giysi parçalarını topladım. Çevremin dağınıklığını en çok eve gelen bir yabancıнын dalgın bakışlarında farkederek ve rahatsız olurdum. İki plaj havlusu, bir eşofman üstü, koyu renk bir keten yazlık elbise ve birkaç parça başka birşeyleri toplayarak çamaşır makineme attım. Zaten çamaşır makinemi yerden tasarruf için kirlileri biriktirmek için de kullanırdım. Bir ölçü deterjan koydum ve kısa programa ayarladım. Makinenin ön cam kapağını tam kapatmak üzereydim ki, bir blucinin arka cebinden düşmek üzere olan pasaportu, Elaine'inkini elbette! gördüm. Bu sürprizle, kendimi tutamayarak bağırması olmalıydım ki Becky başını banyonun kapısından uzatarak "Beni mi çağırdınız?" diye sordu.

"Hayır, hayır. Her şey yolunda, yalnızca bir zamandır aradığım bir şeyi buldum."

"Çok iyi, sizin adınıza sevindim." İşine döndü. Pasaportu hemen çalışma masamın en alt çekmecesine koydum ve kilitledim. Tanrım şükürler olsun, pasaport bende diye düşündüm. Sanırım talih artık benden yanaydı. Neşelenmiştim. İçerde tamirler yapılırken ben de notlarımı daktiloya geçirmeye karar verdim. Portatif daktilomu masamın üstüne yerleştirdim. O sırada Becky'nin pencereyi çekiçleyen sesi geliyordu. Birkaç dakika sonra yeniden banyonun kapısında beliriverdi.

"Hey Kinsey, bunların iç mekanizması da tümüyle bozulmuş, söküp bakmamı ister misin?"

"Elbette" diye cevap verdim. "Pencerenin doğru dürüst çalışması için ne gerekiyorsa yap. Ayrıca senin elden geçirebileceğin bir iki ufak tefek şey daha var."

"Hey bu harika" diyerek yine gözden kayboldu.

Çerçeveyi yerinden çıkarırken bir şeylerin kırılmış olabileceğini düşündüren yüksek bir ses duydum. Bu kadar istekli ve heyecanlı olmanın sonucunda olmaması gereken bir şeyler mi olmuştu.

Becky içerden "Merak edilecek bir şey yok" diye bağırды. "Her şey yolunda. Bunu yaparken babamı defalarca izledim. Benim için çocuk oyuncağı."

Birkaç saniye sonra parmaklarının ucuna basarak sessizce yeniden göründü ve mahcup bir edayla "Affedersiniz, çalışmanızı böldüğüm için özür dilerim ama dışarıya çıkıp kamyonetten malzeme almam gerekiyor."

"Tabii, keyfine bak."

Çaresizce gözlerimi devirerek yeniden daktiloma döndüm. Üç dakika sonra ön kapıyı vurdu. Kalkıp ona kapıyı açmak zorunda kaldım. Benden yine özür diledi ve banyoya geçerek çalışmasına devam etti. O diğer odada, gürültüyle çekiçleme işini sürdürürken, ben de bu arada Julia'ya bir mektup yazarak masraflarımı bildirdim.

Becky, birkaç dakika sonra yine aynı yerde biterek, "Her şey hazır" dedi. "Gelip denemek ister misini?"

"Bir saniye, hemen geliyorum" dedim. Zarfın üstüne adresi de yazdıktan sonra kalkıp banyoya geçtim. Merak ediyordum, evde bir çocuğun olması acaba böyle bir şey miydi? Gürültü, ilgi talebi, sürekli dikkat bölmeler. Ortalama bir anne bile benim için hayranlık uyandıran bir varlık. Tanrım ne dayanıklılık!

"Şuna bir bakın" dedi gururla, pencereyi kaldırıp açarak. Eskiden açarken sanki yüz kilo yük kaldırıyor gibiydim. Yarı yolda sıkışıp kalır sonra da birden camı kırarcasına yukarı fırlardı. Kapatmak için de ellerimle neredeyse asılırdım, santim santim indirmek zorunda kalırdım. Çoğu zaman kapalı tutardım zaten. Oysa şimdi kaymak gibi kaydı yukarı.

Bir de ben deneyebileyim diye geri çekildi. Uzandım ve indirdim. Ama daha önceki sıkışmasına ve ağırlığına alışkın olduğum için aşağıya öyle bir hızla indi ki ağırlıkları duvarın içindeki silindirlere büyük bir ses çıkartarak "çarptı.

Becky güldü. "Size söylemiştim, bakın nasıl çalışıyor işte" dedi.

Bir ona bir pencere çerçevesine bakıyordum. Aklıma iki düşünce birden gelmişti. Birincisi Dr. Pickett'in çektiği çene röntgeni, diğeri de May Snyder'in Marty'nin öldüğü o gece duyduğunu ileri sürdüğü vuruş sesleri.

"Bak Becky, benim şimdi çıkmam gerekiyor, sen işini bitirebildin mi?"

Yine güldü; biraz tedirgin biraz kararsız bana baktı. "Şey, tam olarak değil, bana onarımı gereken başka birtakım şeyler de var demiştin."

"Yarına ya da belki yarından sonraki gün" dedim. Bir yandan çantama uzanıyor bir yandan da onu kapıya doğru sürüklüyordum.

Becky onu iteklememe karşı koymadı. "Yanlış bir şey mi söyledim?" diye sordu.

"Yarın konuşuruz" dedim. "Bana gerçekten çok yardımcı oldun, müteşekkirim."

Otomobilimle Elaine'in oturduğu mahalleye dördüm ve Dr. Pickett'in muayenehanesini aranarak bir süre dolandım. Orayı daha önce de gördüğümü hatırlıyordum. Bu mahallede çok yaygın olan tek katlı, ince ahşap kaplamalı binalardan birindeydi. Bu tür binaların çoğu emlakçı ve antikacılar tarafından kullanılıyordu. İçleri de birilerinin oturma odası havasında olurdu genellikle.

Dr. Pickett, muayenehanesinin arka tarafındaki çiçeklik yerine park yeri için beton döktürmüştü. Dışarıda yalnızca 1972 model bir Buick vardı. Otomobilimi onun yanına park ederek kilitledim. Ön taraftan dolaşarak, muayenehanenin girişine geldim. Kapının üzerinde "Lütfen içeri giriniz" yazılı bir küçük levha vardı, ben de öyle yaptım.

İçerinin havası bana ilkokulumu hatırlattı. Cilalı parke ve sebze çorbası kokusu. Mutfakta birilerinin takırtısını duyabiliyordum. Orada bir radyoda da halk şarkıları çalıyordu. Girişin köşesinde duran ahşap masanın üzerinde "Hizmet almak için lütfen basınız" yazılı bir levha ve bir zil vardı. Zile basıp beklemeye başladım.

Sağ tarafımdaki bekleme odasında Danimarka stili modern plastik koltuklar ve alçak, ahşap sehpa bulunuyordu. Bazılarının üzerinde düzenle sıralanmış çeşitli dergiler vardı. Ancak bunların güncelliğinden doğrusu biraz kuşkuluydum. Bir LIFE dergisinin kapağında Janice Rule'un resmi dikkatimi çekti. Dr. Pickett'in muayene odasıyla bekleme salonunun arasında bir ayırıcı duvar vardı. Muayene odasının açık olan kapısından gözüme demode bir dişçi koltuğuyla siyah plastik bir iskemle ve beyaz porselen bir tükürük kabı ilişti, içinde cerrahi el aletlerinin bulunduğu tepsi, metal bir kol üzerinde durmaktaydı. Tepsinin içerisine bir beyaz kâğıt serilmişti ve aletler bu kâğıdın üzerinde dizilmişlerdi. Bu görünüşleriyle dişçilik müzesinde sergileniyormuş izlenimi veriyorlardı. Bugün dişlerimi temizlemek zorunda olmadığımı çok memnun oldum.

Sol tarafımdaki duvarda dizilmiş ahşap dosya dolapları vardı. Şeytan beni dürtüp duruyordu. Kendime hâkim olarak yeniden zile bastım. Ancak içerden gelen halk şarkısı yanık yanık odanın içini doldurmaya devam etti.

Her dosya çekmecesinde üzerinde bir küçük pirinç çerçeve ve bunun içerisinde de elle yazılmış harfler vardı, ilk çekmecede A-C, hemen yanındakinde de D-F harfleri yazılmıştı. Bu eski dolapları kilitleyemezsiniz biliyorsunuz, yani bazılarını kilitlemek mümkündür ama bunları değil. Şimdi bir sürü de hikâye anlatmam gerekecek üstelik, diye düşündüm. Hem belki de yanlış bir iz peşindeydim. Öyleyse hem başkalarının hem de kendi zamanımı harcamış olacaktım. Çekmecelere el uzatmakta tereddüt etmemin tek nedeni mahkemelerin sunulan delillerin dürüstlüğü konusunda çok titiz olmalarıydı. Sonradan delil olarak göstermeyi umduğum bilgileri elde etmek için hırsızlık yapmamam gerekiyordu. Bu tür bilgileri toplamak, kayıtlamak, kimlere gösterildiği, nerelere gönderildiği konusunda detaylı dosyalar tutmak polisin göreviydi. Buna da delil zinciri adını verirdi. Bütün bunları okumuştum ve biliyordum.

"Heyyy" diye seslendim. Bu "Heyy" in her dilde aynı anlama gelip gelmediğini düşündüm bir an. On saniye içinde herhangi bir cevap alamazsam ahlaka aykırı bir iş yapacaktım.

24

Bayan Pickett sonunda görüldü ya da en azından ben o olduğunu varsaydım, iri yarı biriydi. Yuvarlak bir yüzü çerçevesiz gözlükleri ve küçük kalkık bir burnu vardı. Denizci mavisine jarse bir elbise giymişti. Üzerindeki baskı desende küçük beyaz oklar her yana uçuşmaktaydı. Saçlarını sıkıca başının tepesinde toplamış, lastik bir bantla da bağlamıştı. Tepesinden inen lüleler küçük bir çeşmeden akan suları çağırıyordu. Beyaz geniş bir önlük ve boynuna bağlı küçük bir hijyenik peçete vardı.

"Evet, burada birinin sesini duyduğumdan emindim. Ancak isminizi bildiğimi zannetmiyorum" dedi. Sesi hafif güneyle aksanıyla bal gibi tatlıydı.

Yarım saniye gerçeği söyleyip söylememek konusunda tereddüt ettim, sonra elimi uzatarak adımı söyledim. "Ben özel bir detektifim" dedim.

"Öyle mi?" dedi gözlerini hayretle açarak. "Peki sizin için ne yapabilirim?"

"Henüz emin değilim" dedim. "Siz Bayan Pickett misiniz?"

"Evet, benim" dedi. "Umarım John'u araştırmıyorsunuzdur." Bunu söylerken sesini melodik bir şekilde alçaltarak dramatik bir hava vermeye çalıştı.

Başımı olumsuzca salladım. "Daha önce bu mahallede oturan bir kadının ölümünü araştırıyorum..."

"Sanırım, Marty Grice'dan söz ediyorsunuz."

"Evet, o" dedim.

"Tanrım ne kadar feci bir olaydı o değil mi? Bunu ilk duyduğumda ne denli üzüldüğümü size anlatamam. Öyle bir sonu hak etmeyecek kadar iyi bir insandı."

"Gerçekten de çok kötü" diye onayladım.

"Daha da kötüsü bunu yapanı hâlâ bulamamış olmaları" dedi.

"O da Dr. Pickett'in hastalarından biriydi değil mi?"

"Tabii öyleydi. Ve inanılmaz derecede tatlı, hoşsohbet bir insandı. Buraya sık sık uğrardı ve onunla çene çalardık. Bazen artrozum arttığına bana yardım eder, telefonlara bakar, randevular alırdı. John'u, o gün onu teşhis etmek üzere gittiğimizdeki kadar üzgün, inanın daha önce hiç görmemiştim. Bir hafta uyuyamadı."

"Otopsi sırasında röntgenleri çeken de kocanız mıydı?"

"Hayır. Bunu patalojist yaptı. John yalnızca daha önce çektiği röntgen filmlerini götürdü, patalojistin çektikleriyle hemen orada kıyasladılar. Aslında o olduğuna dair hiç şüphe yoktu. Bize bunun bir formaliteden ibaret olduğunu söylediler zaten. John o röntgenleri ölümünden altı hafta kadar önce çekmişti. Zavallı kocasının durumuna da çok üzüldüm. Cenazesine gittiğimizde, John da ben de çocuklar gibi sürekli ağladık. Siz şimdi John'la konuşmak istersiniz herhalde. Bugün onun izin günü. Ama kısa bir süre sonra evde olur. isterseniz burada bekleyebilirsiniz ya da işiniz varsa daha sonra gelebilirsiniz."

"Sanırım siz de bana en az onun kadar yardımcı olabilirsiniz" dedim.

"Tamam. Elimden geleni yaparım" dedi bir parça kararsız bir sesle. "Aslında uzman değilim ancak evliliğimiz boyunca John'a asistanlık yaptım. O sürekli en az kendisi kadar iyi dolgu yapabileceğimi iddia eder. Ama ben şu Novocaine iğnesini yapmaktan nefret ediyorum. Zaten iğne yapmakla başım hiç hoş değildir. Ne zaman denemeye kalksam, ellerim buz kesilir ve tutulurum. Neyse siz devam edin, sorun, sizi bölmek istemem."

"Sanırım Dr. Pickett'in bir de Elaine Boldt isimli bir hastası vardı? Lütfen kayıtlarınıza bakarak, bana onun buraya en son ne zaman geldiğini söyleyebilir misiniz?"

"Bu isim aslında yabancı gelmedi, ama gene de onu tam olarak tanıyabildiğimi söyleyemeyeceğim. Yalnız sürekli hastalarımızdan olmadığı kesin. Bir defadan fazla buraya gelmiş olsaydı onu mutlaka hatırlardım." Bana doğru biraz daha yanaşarak alçak bir sesle "Sanırım bütün bu olup bitenleri bana anlatmanız olanaksız, öyle değil mi?" diye sordu.

"Evet, maalesef öyle. Ancak gene de şu kadarını söyleyebilirim ki Bayan Boldt ve Marty arkadaşlıklar." Bayan Pickett, kaşlarını kaldırarak ne demek istediğini anladığını ve bu konuyu kimseye açmayacağını belirtir bir ifade takındı. Dosya dolabına doğru giderek, en üstteki çekmeceyi çekti. Hemen onun yanında durdum. Omzunun üzerinden bakmam onu rahatsız eder mi diye düşündüysem de o bundan hiç şikâyetçi görünmüyordu. Çekmece içindeki dosyalar o kadar sıkışık ki parmaklarını aralarına zar zor soktu. İsimleri sıralamaya başladı.

"Şimdi bir bakalım. Bassage, Berlin, Bewley, Bevis, o-o bu yanlış yerde." Bayan Pickett son iki dosyayı birbiriyle yer değiştirerek tekrar koydu ve kaldığı yerden aramaya devam etti. Birch, Blackmar, Blount ve işte Boles, böyleydi değil mi?

"Hayır" dedim başımı sallayarak. "Boldt. B-o-l-d-t diye yazılıyor. Ona bir süre önce bir fatura yolladınız. Bir de altı aylık rutin kontrol için bir hatırlatma kartı"

"Evet, haklısınız. O kartı ben yazmıştım şimdi hatırlıyorum. Via Madrina'da oturuyordu değil mi?"

Çekmeceye dönerek bir süre daha aradı. "Sanırım bu dosya John'un masasında kalmış olmalı" dedi. "Gelin, birlikte bir de oraya bakalım."

Kısa bir koridordan geçerek solda küçük bir büroya girdik. Burası önceleri sanırım bir çeşit erzak odası olarak kullanılmaktaydı. Dr. Pickett'in masası üstüste evrak ve dosyalarla doluydu. Karısı elini kalçalarına koyarak "Tanrım şu hale bakın, böyle nasıl çalışabiliyor, bir türlü anlayamıyorum," diye söylendi. Daha sonra ise kendisine en yakın taraftan masanın üzerini araştırmaya başladı.

"Niçin masasının üzerinde olabilir diye düşünüyorsunuz?" diye sordum.

"Bazen bir başka eyalete taşınan hastalar bize müracaat ederek dış kayıtlarını isterler" dedi. "Bütün düşünebildiğim bu."

"Size yardım etmemi ister miydiniz?"

"Evet tatlım. Aksi halde bu karışıklıkta birşeyler bulabilmek bütün bir günümüzü alabilir."

Bana en yakın yığından başlayarak dikkatle araştırmaya giriştim. Daha sonra onun baktığı dosyalara da şöyle bir göz attım ama Elaine Boldt yoktu.

"Bakabileceğimiz son bir yer daha kaldı" dedi. Parmağıyla bana da gelmemi işaret ederek birlikte tekrar girişteki masaya gittik. Bu defa gözlerden birinin içinden gri bir metal kutu çıkarttı. "Burada denetim için

çağırılan hastaların dosyaları var. Eğer uyarı mektubu almışsa mutlaka dosyası burada olmalı. Son ne zaman geldiğiyle ilgili hiçbir ipucu verdi mi?"

"Hayır" dedim. "Ancak altı aylık bir uyarı mektubu almışsa, son Aralık'ta gelmiş olabilir diye tahmin edebilirim."

Bayan Pickett bana takdir dolu bir bakış attı. "Bak bu doğru bir nokta. Bu yüzden herhalde detektif olan ben değil de sensin. Öyleyse şimdi Aralık ayına bir bakalım." Yaklaşık onbeş kadar dosya taradı. Günde ortalama bir hastadan daha az hasta gören Dr. Pickett'in aylık kazancından endişe duymaya başladım.

"Durgun bir aymış" dedim.

"O artık yarı emekli sayılır" dedi bütün dikkatini yaptığı işe vererek. "Hâlâ civardaki bazı yaşlı hastalara bakıyor ama bu arada hasta sayısını da mümkün olduğunca azaltmaya gayret ediyor. Ayağındaki varisler benimkilerden de beter. Doktoru gün boyu ayakta durmasını kesinlikle yasakladı. Mümkün olan her fırsatta birlikte çıkıp yürüyüşler yapıyoruz. Kan dolaşımı için. İşte burada." Elindeki indeks kartını bir çeşit zafer edası ve rahatlamayla kaldırıp gösterdi. İkisi de emekliliğe yaklaşmışlardı ama ofisi hâlâ gayet iyi çekip çeviriyorlardı.

Kartı alıp inceledim. Adı, adresi ve ofise son geldiği tarih yazılıydı. Aralık 28. Doğru yolda mıydım? Biraz düşündüm.

"Dr. Pickett'la önce Marty tanışmış ve onu Elaine'e tavsiye etmiş olmalı" dedim.

"Evet" dedi. "Bunu teyit etmek zor değil. Görüyor musun? Kartın arka tarafında hastanın kimin tavsiyesiyle geldiğini belirtirim. Marty Grice'in adını yazmışım. Aslında, müşterilerden parasını ödemeyen olursa izlerini bulabileceğimiz bir yol olsun diye alıyoruz bu bilgiyi."

"Acaba Mârty'nin dosyasına da bir göz atabilir miyim?" "Tabii neden olmasın?"

Dosya dolabına giderek üzerinde G-1 yazan çekmeceden ince bir dosya çıkarıp bana uzattı. Marty'nin adı dosyanın üst köşesinde temiz bir biçimde yazılmıştı. Açtığımda içinde yalnızca üç sayfalık bir doküman olduğunu gördüm, ilki tıbbi özgeçmişiyile ilgili birtakım soruların yer aldığı bir sayfaydı. Alerjileri, önceden geçirdiği hastalıklar vb. Marty bunları cevaplayarak altını imzalamış, diş hekimine tedavisi için gerekli yetkiyi de vermişti. İkinci doküman ise, diş hastalıklarıyla ilgili kayıtlarıydı. Kanal ve kök tedavileri, kanamalar, zaman zaman ağız kokusu şikâyetleri vb. Üçüncüye şematik bir çene üzerinde, Marty'ye şimdiye dek uygulanmış tedavileri yansıtmaktaydı. Bütün dolgu ve tedaviler bu şema üzerinde kalemle işaretlenip gösterilmişti. Mârty'nin ismi yine kâğıdın en üst köşesinde temiz bir biçimde daktilo edilmişti. Altta ise Dr. Pickett'in el yazısıyla aldığı birtakım kısa notlar vardı. Rutin kontrol. Diş temizliği yapıldı. Çürük tespit edilemedi. Röntgen çekildi ve Haziran'a randevu verildi. Elimdeki dosyaya uzun bir süre bakarak geçmiş olayları tarih sırasıyla, yeniden bir düşünüp gözden geçirdim. Aralık 28 tarihi dışındaki bütün olaylar yerli yerine oturmaktaydı. Pencereye doğru yaklaştım ve şemayı ışığa tutarak baktım. Yüzüme soğuk bir gülümsemenin zaman zaman olduğu gibi yine gelip yerleştiğini hissediyordum. Sonunda bu noktaya varacağımı sanki hep biliyordum. Yalnızca delil bulacağıma inanmamıştım. Oysa işte buradaydı. Birileri kâğıdın üzerinde önceden yazılmış olan adı beyazla silmiş ve yerine Marty'nin adını yazmıştı. Parmağımla boyalı yerin üzerinde gezinerek, âdeta Braille alfabesi okuyormuş gibi altta daha önceden daktiloyla yazılmış orijinal ismi hissetmeye çalıştım. Dikkat edilirse Elaine Boldt'un adı Marty Grice'in altında kolayca okunabilmekteydi. Bilmecenin son bir iki parçası da yerli yerine oturmaktaydı. Artık o gece Grice'ların evindeki yanmış cesedin Elaine'e ait olduğundan emindim. Gözlerimi kapadım. Kendi kendime, bu çok garip işte diye düşündüm. On gündür Elaine Boldt'un izini sürmeye çalışıyordum. Oysa cinayet dosyasındaki fotoğrafta onun tanınmayacak haldeki yanmış cesedine defalarca bakmıştım. Marty Grice sağdı ve Pat Usher'la onun aslında aynı kişi olduklarından şüpheleniyordum. Hâlâ bazı ayrıntıları yerine oturtmam gerekiyordu ama cinayetin nasıl tasarlandığı hakkında artık gayet iyi bir fikrim vardı.

"Bir şey mi oldu? Kendinizi iyi hissediyor musunuz?"

"İyiyim" dedim kısaca.

"Bir de John'la konuşmak ister misiniz?"

"Hayır, şimdilik buna gerek yok. Siz bana çok yardımcı oldunuz Bayan Pickett. Çok teşekkür ederim."

"Aslında nasıl yardımcı olduğumu bilemiyorum ama memnun oldum."

Elini sıktım. Merak ve hayranlık dolu bakışlarını üzerimde hissederek ayrıldım. Otomobilime bindim ve bir süre bundan sonra ne yapmam gerektiğini düşündüm. Tanrım, otopside midesinden çıkanları o gece Marty'ninkilerle nasıl uyuşturmuşlardı? Bu çok kurnazca hazırlanmış bir plan olmalıydı. Otopside tespit edilen kan grubu 0 RH pozitifti. Çok yaygın bir grup olduğundan, bu kolaydı. Marty ve Elaine yaklaşık aynı boydaydılar.

Ayrıca kurban tamamen bilinmeyen biri değildi. Herkes Marty olduğunu varsaydı. Diş röntgenleri de kimliğini kanıtlamak için kullanıldı. Hiç kimsenin ölen kadının bir başkası olduğunu düşünmesi için bir neden yoktu. Leonard ve kızkardeşi onunla saat dokuzda telefonla görüşmüşler, Lily de Marty'nin o sırada çalan kapı zilini bakmak üzere telefonu kapattığını iddia etmişti. Polis merkezine yapılan ihbar telefonu ise yine tamamen düzmeceydi. Mike saat konusunda haklıydı. O gece 8.30'da yerde uzanmış duran bir kadın cesedi vardı. Yalnızca bu yengesi Marty değildi. Elaine bir süre önce vurula vurula öldürülmüş olmalıydı. Tabii

kimlik tesbiti için çene ve dişlerinin kırılmamasına dikkat ederek. Bir sürü parça artık hızla bir araya gelip bütünü oluşturuyorlardı. Wim Hoover Marty'i Elaine'in dairesine girip çıkarken görmüş ve mutlaka tanımış olmalıydı. Telefona ulaşip bir yerlere haber vermeden Marty ya da Leonard tarafından öldürülmüştü.

Otomobili çalıştırarak park yerinden çıktım. Sola dönerek polis merkezine yöneldim. Merkezin önündeki yeşil çizgili alana park ettim. İçerde soldaki bankonun önünde durdum. Bankonun arkasında memur odasına geçilen bir hol vardı.

Daha önce hiç görmediğim bir polis kapıdan çıkmak üzere önümden geçerken beni görerek durdu.

"Yardım edebilir miyim?"

"Teğmen Dolan'ı arıyordum."

"Durun bir bakayım, biraz önce içerdeydim ve onu gördüğümü sanmıyorum ama gene de bir bakayım."

O gidip içeride gözden kaybolunca ben etrafıma bakınmaya başladım. Bir ara gözüm Kimlikler ve Kayıtlar kısmına takıldı. İçerde yalnızca zenci bir memure vardı ve kendinden geçmişçesine daktiloda birşeyler yazıyordu. Yeniden herşeyi kafamdan geçirdim. Olay şimdi son derece berraktı, her parça yerli yerine oturuyordu. Marty Grice Florida'ya giderek Elaine'in dairesinde yaşamaya başlamıştı. Alması gereken bazı tedbirleri tahmin etmek pek güç değildi. Biraz zayıflaması gerekmişti. Saçlarının şeklini değiştirmiş ve boyatması olmalıydı. Üstelik orada onun gerçek kimliğini bilen hiç kimse de yoktu. Dolayısıyla kimseden çekinmesine ve saklanmasına gerek kalmıyordu. Bu arada o da Elaine'in parasıyla keyfine bakıyordu. Onunla ilk kez karşılaştığımız günü hatırladım. Yaralı ve morarmış yüzünü ve burnunun üzerindeki bandajları gözümün önüne getirdim. Bence söylediği gibi bir otomobil kazası geçirmemişti, estetik ameliyatı yaptırmıştı. Yeni bir yüz ve yeni bir kimlik Bana o zaman, 'emekli' olduğunu ve bir dara bir gün bile çalışmayacağını söylemişti. O ve Leonard parasızlık içinde zor günler geçirirken, Elaine onca paranın sefasını sürüyordu. Marty işte buna daha fazla dayanamamıştı. Cinayetle dengeyi sağlayacak, rahat bir gelir ve yaşama kavuşacaktı. Şimdilik tek yapması gereken beklemektir. Leonard diğer işleri hallettikten sonra, ikisi de yeniden özgür ve mutlu olacaklardı. Bu Dolan'ın baktığı bir davaydı. Eğer suç aleti bulunursa artık harekete geçebilmek için yeterli delili elde etmiş sayılırdı. Şimdilik yapabileceğim şey bütün bu olan bitenleri ona anlatmaktır. Bu bilgileri kendime saklamamın pek akıllıca olduğunu düşünmüyordum.

Az önceki polis memuru yeniden gözüksü. "Üzgünüm çıkmış ve bugün tekrar gelmeyeceğim. Benim yapabileceğim bir şey var mı?"

"Görmüş mü?" Onun kibar tavrı ve sözlerinin ardından sesli olarak tekrar edebildiğim yalnızca buydu. İçimden bir "Kahretsin!" geçirdim.

"Yarın sabah ilk işim onu aramak olacak" dedim. "Elbette. Bir not bırakmak ister misiniz?"

Bir kart çıkartarak ona uzattım "Ona lütfen tekrar uğrayacağımı ve kendisine mutlaka anlatmam gereken şeyler olduğunu söyleyin."

"Tamam" dedi.

Otomobilime dönüp tekrar yola koyuldum. Aslında silahın nerede olabileceğine dair bir teorim vardı. Ancak önce Lily Howe ile görüşmek istiyordum. Eğer neler olup bittiğini biliyorsa, o da tehlikede sayılırdı. Saatime baktım 6. 15'i gösteriyordu. Benzin istasyonunun birinde bir telefon gördüm ve hemen önüne çektim. Kalbim heyecanla çarpıyordu. Mike'in da tehlike içinde olduğunu düşünmek beni daha da endişelendiriyordu. Eğer yengesinin hayatta olduğunu öğrenirse onun da başı belaya girebilirdi. Kahretsin, aslında hepimiz tehlikedeydik. Telefon rehberinde diğer Grice'ların bulunduğu sütunu tararken ellerim titriyordu. Anaconda'da oturan Horace Grice ismine kayıtlı bir numara bulmuştum. Çantamın dibinde deliler gibi bir yirmi cent aradım. Numarayı çevirdim ve nefesimi tutarak beklemeye başladım. Bir, iki, dört ve altı kez çaldı. Tam on iki kez çaldırıp daha sonra umudumu kestim ve telefonu kapattım. Rehberin o sayfasını yırtarak aldım ve tekrar arayabileceğimi umarak çantama koydum.

Otomobile bindim ve Lily Howe'un evine doğru yola koyuldum. Leonard ve Marty şu anda nerede olabilirlerdi? Tüymüşler miydi? Yoksa birlikte şehirde bir yerlerde miydiler? Belki de Lily'nin evinde kalıyorlardı. Dalgınlıkla Caroline caddesini geçince yeniden dönmek zorunda kaldım. Şimdi önlerinden geçenlerin kapı numaralarını okumaya çalışıyordum. Howe'ların evini görünce arkamdakilerin hoşnutsuzluklarına aldırmadan yavaşladım. Sonra ilerleyerek altı ev ötede park etmek üzereyken birden kalbim yerinden çıkacakmışçasına çarpmaya başladı. Tam o sırada Leonard ve hanım arkadaşı Lily'nin evinin önüne park ediyorlardı.

Hemen oturduğum yerde aşağıya doğru kaydım. Bu arada dizimi de fena halde otomobilin ön kısmına vurdum. Tanrım, çok canım yanmıştı! Hafifçe yukarı doğru kaykılarak direksiyon simidinin ortasından onları izlemeye başladım. İkisi de beni farketmemiş görünüyordu. Otomobilden indiler, Lily'nin ön kapısına doğru giderken arkalarına bakmadılar bile. Kapıyı çaldıklarında Lily herhangi bir hayret, korku ya da telaş ifadesi göstermeksizin kapıyı açarak onları içeri aldı. Ne zamandan beri Marty'nin hayatta olduğundan haberi var diye merak ettim. Yoksa o da başından beri onlarla birlikte bu işin içinde miydi? Sıkıntıyla evi izlemeyi sürdürdüm. Leonard orada olduğu sürece Lily'nin emniyetle olacağını düşünüyordum. Ancak Marty'nin burayı terk ederken arkasında Lily'i sağ bırakacağına doğrusu pek inanmıyordum. Lily'nin bütün bunlardan haberi olsa da olmasa da ona bir süre koruyucu meleklik yapmak zorundaydım.

Bir süre inanılmaz bir ağrı hissederek oturdum. Dizimdeki morluk anlaşılan daha uzun bir süre kalıcıydı. Bundan sonra ne yapacağımı düşünmeye çalışıyordum. Şu an bütün faileri birarada bulmuştum. Yerimi terk etmek istemiyordum. Bildiğim kadarıyla birkaç millik alan içinde, hiç telefon kulübesi yoktu ve aslında olsa bile, arayabileceğim birileri olduğundan emin değildim. Bir an, arabadan çıkıp eve yaklaşmayı, olan bitenleri yakından gözlemeyi düşündüm. Ancak geçmişte bu tür hareketlerde hiç başarılı olmadığımı hatırlayarak vazgeçtim. Asla istediğiniz yerde açık pencere bulamazdınız. Gizlice dinleyebilmeyi başarabildiğini ender zamanlarda da konuşulan konu ipe sapa gelmez şeyler olmuştu. İnsanlar hoşsohbet, son işledikleri cinayetin detaylarını konuşmuyorlar genellikle. Pencereden dikizlerken büyük olasılıkla pişpirik oynadıklarını göreceksiniz. Kimseyi ceseti parçalarken suçüstü yakalama şansınız yoktur. Otomobilde beklememin daha uygun olacağını düşündüm.

Bir mahallede otomobilinin içinde oturmuş beklemekte olan biri kadar yeterince şüphe uyandırıcı başka bir şey olamaz. Şansım varsa komşulardan birinin beni farkederek hemen polisi arayacağını umuyordum. Böylece ben de gelecek olan polislerle tatlı bir sohbet yapma olanağını bulabilecektim. Aklımda zamanı gelince onlara anlatmak üzere cinayetin kısaltılmış bir öyküsünü yazdım. Ev son derece sessizdi. Tam bir saat kırkbeş dakikadır beklemekteydim. Artık hava yavaş yavaş kararmaya başlamıştı. Lily Howe'un evi de dahil olmak üzere caddedeki bütün evlerin ışıkları, bir bir yanmaya başlamıştı. Komşulardan birinin yaktığı barbekü kokusu bütün mahalleyi doldurmuştu. Bense çok acıkmıştım ve müthiş çişim gelmişti. Gidip şuralarda bir yerde, birilerinin çalılıklarında işimi görebilir miyim acaba diye düşünüyorum ancak buna bir türlü cesaret edemiyordum.

Bugüne kadar hiçbir zaman bir erkeklik organım olmasına özenmemiştim ama doğrusu bu gibi durumlarda bunun anatomik bir avantaj olduğu tartışılmazdı.

Saat 9.23'te evin sokak kapısı açıldı. Leonard ve Marty dışarı çıktılar. Ben yine hemen arabanın içinde sinerek saklanmaya çalıştım. Kapı önünde herhangi bir vedalaşma olmamıştı. İki de hemen otomobile binmiş ve hareket etmişlerdi. Önce onlar iyice gözden uzaklaşana kadar bekledim ve sonra derhal çıkarak eve doğru yöneldim. Giriş lambası sönmüştü. Kapıyı vurdum. Bir anlık sessizlikten sonra önce kapıya takılan güvenlik zincirinin sesini duydum. Anlaşılan Lily tecavüzlerden korunma yöntemlerini iyice bellemişti. Aferin ona.

"Kim o?" İçerden gelen boğuk bir sestti.

Kapıya iyice yaklaştım ve fısıltıyla, "Benim" dedim. "Çantamı unutmuşum".

Kapının zinciri açıldı ve Lily kapıyı yavaşça araladı. Ben birden atılarak kapıyı ittim. Açılan kapı neredeyse Lily'nin burnunu kıracaktı. Bir çılgılık attı. İçeri girerek kapıyı hemen kapadım.

"Konuşmamız gerekiyor" dedim.

Eliyle yüzünü kapatmış, hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başlamıştı. Canının yandığından değil, zaten bir şeye üzülmüş olduğundan ağlıyordu. "Tek kelime söylersem beni öldüreceğini söyledi."

"Seni her koşulda zaten öldürmeyi planlıyor o, başka ne bekliyordun ki? Kaçıp gittikten sonra seni arkasında şahit olarak bırakacağını mı sanıyordun? Sana Wim Hoover'a ne yaptığını da anlattı mı? Kulağının tam arkasına bir kurşun sıkarak, onu da temize havale ettiğini anlattı mı? Sen onun için köpek mamasısın, hiç şansın yok."

Lily'nin yüzü soldu. Bir an hıçkırıklara boğuldu. Ancak kısa sürede kendini biraz toparladı. Gözlerini kapattı, başını çaresizlik içinde iki yana salladı. Söylediklerimi duymuyor ve umursamıyormuş gibi görünüyordu. Konuşmayacaktı.

"Allah kahretsin. Anlamıyor musun? Bana neler olduğunu anlatmalısın."

İfadesi sertleşti ve bir an küçük bir çocukken nasıl bir şey olduğunu görebildim. Leonard'ın kardeşi benim saldırganlığıma nasıl karşı koyacağını iyi biliyordu. Yıllarca geliştirdiği inatçı, pasif-agresif bir tavırla kendini koruyabiliyordu. Kabuğuna çekilen kaplumbağalar gibi. Herhalde çocukluğunda sürekli korkutulmuştu; çışten sonra elini yıkamazsa yiyeceği tetanoz aşılılarıyla, caddede karşıdan karşıya geçerken sağına soluna bakmazsa onu yakalayacak polisle. O da kuralları öğrenmek yerine kabuğuna çekilmeyi öğrenmişti.

Ben onu şaşkın bakışlarla izlerken o tek kelime etmeden içeri geçti ve televizyonun karşısındaki turkuaz bir iskemleye oturdu. Uzaktan kumandayı eline alarak kanallarda bir süre dolaştıktan sonra birinde karar kılıp izlemeye başladı. Beni yok sayıyor gibiydi. O gözlerini ekrandan ayırmadan televizyonda platin sarısı saçlarıyla şuh bir güzeli pasta yapmaya çalışırken izliyor ve ben de yanbaşında onu bildiklerini anlatması gerektiğine ikna etmeye çalışıyordum.

"Bakın Bayan Howe, tam olarak neler olup bittiğini anlayabildiğinizi sanmıyorum. Yengeniz şu ana kadar iki kişiyi öldürdü ve ikimizin dışında şimdilik kimse bunun farkında değil."

Ekranda un birden büyük beyaz bir buluta dönüştü ve güzel sarışının bebek yüzünü kapladı. Maya ve kabartma tozunun birlikte kullanılmış olmasından kaynaklanan bu küçük patlama sonrasında, hemen kahkaha efekti 'devreye girdi ve neşeli bir ses "Hay aksi neredeyse başarıyordum" derken, Lily de hamur işi yaparken kendi başından geçen aksilikleri hatırlamış gibi hafifçe gülümsedi.

Yavaşça koluna dokundum. "Bak Lily, fazla zamanımız kalmadı. Marty Grice her ikimizi de öldürecek. Bunu da yapmak zorunda üstelik."

Hiç karşılık vermedi. Belki de televizyonda izlediği şu doğumgünü pastası şu anda benim ona söylemeye çalıştığım şeylerden daha gerçekti. Sarışın şimdi yumurta kırmaya çalışıyor, yumurtanın sarısını yüzüne gözüne bulaştırıyordu. Bazı basit doğa kanunlarına aykırı hareketler komik durumlar yaratıyor, sarışın da şakaların hedefi oluyordu. Bu arada kocası mutfığa girer, karısının neden olduğu karışıklığa ağız açık bakabilir. Yeniden gülüşmeler.

"Şimdi nereye gittiler? Şehir dışına mı çıkıyorlar?" Lily yüksek sesle güldü. Ekrandaki sarışın karıştırma kabını şimdi de kocasının başından aşağı boca etmişti. Göstermişti işte ona! Sonra reklamlar devreye girdi. Ben uzanıp ses düşmesine basarak sesi kestim. Şimdi ekranda küçük bir köpek bir kutu köpek mamasının peşinde sessizce koşuyordu.

"Hey yeter artık" diye bağırdım. "Leonard tehlikede. Ona yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

Bana baktı. Dudakları sessizce kıpırdadı. Ona doğru eğildim.

"Ne dediğini duymadım?" ,

Donuk bir ifadeyle âdeta bakan ama görmeyen gözlerle yüzüme bakıyordu. Bağımlı ve denetimsiz bir sarhoşun bütün dikkatiyle beni izliyordu. "Leonard hiç kimseyi incitmedi" diye mırıldandı. "Her şey olup bitene dek hiçbir şeyden haberi yoktu. Öğrendiğinde artık çok geçti."

Mike'ın Leonard'ın karısına olan derin bağlılığıyla ilgili anlattıklarını hatırladım. Bu olaylarda onun tamamen masum olabileceğine inanmıyordum ama bir şey demedim. "Birşeyler bildiği sürece Leonard'ın tehlikede olduğu kesin. Bana nereye gittiklerini söylersen onu bu tehlikeden kurtarabilirim."

Fısıltıyla konuşmasını sürdürdü. "Yalnızca Los Angeles'a gittiler. Marty'nin yeni pasaportu gelene kadar, daha sonra Güney Amerika'ya uçacaklar." Gözleri yaşlarla doldu. "Belki de onu bir daha hiç göremeyeceğim" dedi. "Biz onunla daima yakındık. Onu ihbar edemem. Ona ihanet edemem, bunu anlayamıyor musun?"

"Onun için. en iyi olanı yapmaya çalışıyorsun Lily, inan bana bunu bir gün anlayacaktır."

"Herşey çok kötü oldu. Bir kâbustu. Sen ilk geldiğinde Leonard'ın korkudan öleceğini düşündüm. Neredeyse kalp krizi geçirecekti, işte o zaman Marty döndü. Elaine'in pasaportunu senin almış olabileceğini düşünüyordum ve kaçışını geciktirdiğin için de müthiş öfkeleniyordu. Leonard ondan korkar. Marty'nin sinir krizlerinden daima korkmuştur."

"Korkması çok normal. Ben de korkuyorum ondan. O tam bir deli. Bavulları onlarla birlikte arabada mı?"

Şimdi biraz daha rahatlamış görünüyordu. Çökmüştü. Leonard yüzünden çok acılar çekmişti ve ağabeyinin şimdi onu terk ediyor olmasına da dayanamıyordu. O gittiğine göre zaten artık neyin önemi vardı ki?

"Bavullarını hazırlamaya gittiler" dedi. Sesi zorlukla çıkıyordu, burnu da akmaya başlamıştı. "Kaldıkları motele uğrayacaklar ve sonra da eve gidecekler. Bunun için bir ara kavga ettiler ancak Marty onu ardında bırakamayacağını, çünkü delil olduğunu söyledi."

"Neyi bırakamazlar, nedir bu delil?"

"Şey işte ıh.....şey canım..."

"Cinayet aleti?"

Lily başıyla onayladı. Sonra başını sallamaya devam etti. Sanki boynu boşa kalmış ve kafası sonsuza kadar böyle sallanacakmış gibi. Bu haliyle bazı arabaların arkasına konulan ve sürekli başını sallayan oyuncak köpeklere benziyordu.

"Lily şimdi beni iyi dinle. Polisi çağırmanı istiyorum. Bir komşunun evine git ve birileri gelene kadar orada kal. Beni anlıyor musun. Şimdi gel bakalım, birşeylere ihtiyacın olabilir. Bir süveter? Çantan?" Aslında acele etmesi için ona bağırmak istiyordum ama kendimi tuttum.

Bana güven dolu, ıslak mavi gözleriyle bakarak duruyordu. Tavırları uslu ve sadık bir küçük köpeğinkinden farksızdı. Onu ellerinden tutup kaldırdım. Televizyonu kapattım. Sonra onu sürükleyerek ön kapıya doğru götürdüm. Önce çıkıp yola bir baktım, neyseki ortalıkta gelen giden hiç kimse yoktu. Aslında Leonard'ın Marty'nin Lily'i incitmesine izin vereceğine inanmak zordu ama dizginler kimin elindeydi biliyorduk. Artık-zamanın sürekli aleyhime işlemekte olduğunun da farkındaydım ama Lily'nin güvenliği çok önemliydi. Birlikte dışarı çıktık ve ışıkları yanmakta olan ilk evin kapısında durduk.

Zili çaldım. Bir adam kapıyı açtı. Lily'i içeriye doğru hafifçe iterek ev sahibine özel bir durumun söz konusu olduğunu, bu kadının başının deritte ve yardıma ihtiyacı olduğunu söyledim. Daha sonra da Lily'e dönerek, mutlaka ve hemen polisi aramasını hatırlattım. Ancak Lily'nin bunu yapabileceğinden pek fazla emin değildim.

Otomobilime bindim ve lastikleri yakarak son hızla oradan ayrıldım. Arabayı çok gergin kullanıyordum. Dur işaretlerine aldırış etmiyor ve geçebildiğim her delikten geçerek ilerliyordum. Eve mutlaka onlardan önce varmalıydım. Sonunda, durmak zorunda kaldığım bir kırmızı ışıkta torpido gözünde duran el fenerini alarak pillerini kontrol ettim, idare eder gözüküyordu. Işık yeşile dönuştüğünde gazladım.

Biraz gecikmeli olarak silahımın hâlâ büromdaki dosya dolabında kilitli olduğu aklıma geldi. Az kaldı frene basıp onu almak için geri dönecektim ama vaktim yoktu. Eğer önce motele giderlerse hesabı kapatıp toparlanmaları, bavulları arabaya yüklemeleri belli bir zaman alacaktı. Bu da bana eve onlardan önce gidip cinayet aletini bulabilme şansı verebilirdi. Eğer benden önce yansı kazanırlarsa hemen Tillie'nin evinden polisleri arayacaktım. Doğrusu ya, Marty Grice'la teke tek çarpışmaya hiç niyetim hiç yoktu.

Adrenalimin hızla yükseldiğini ve bütün sinir hücrelerimin büyük bir enerjiyle hoplayıp zıplayarak dönmekte olduklarını hissediyordum. Eski bir sorunun yanıtı aniden beliriverdi.

Elaine'in midesindeki yiyecekleri nasıl ayarlayabildiklerini bir türlü çözememiştim. Oysa çözüm basitti. Elaine'in o akşam doldurduğu çöp torbasını çalmışlardı. Mike'ın o gece Grice'ların evinde, holde gördüğünü söylediği şu kahverengi torba Elaine'indi ve içinde de o akşam yediği ton balığının konserve kutusu ile içtiği çorbanın teneke kutusu vardı. Marty bunları alarak kendisinin akşam yedikleri bunlarmış görüntüsü vermişti. Marty'nin bu senaryoyu hazırlayabilmek için saatlerce vakti olmuştu. Âdeta bir medyum gibi planın nasıl geliştiğini görebiliyorum. Leonard Lily'le birlikte yemeğe çıkmıştı. Marty de Elaine'i aramış, onu bir bahaneyle evine çağırmıştı. Elaine gelince bir ara kafasına yediği darbelerle oracıkta öldürülmüştü. Marty karanlık olur olmaz Elaine'in anahtarlarını alarak onun dairesine çıkmış ve mutfaktan onun çöp torbasını çalarak yeniden eve dönmüştü. Eve geldiğinde, ise torbayı kısa bir süre için hole bırakarak gazyağını almak üzere bodruma inmişti. İşte Mike tam bu sırada kapının önüne gelmiş, ön kapıyı açmış ve araladığı kapıdan içeriye gözlediğinde ters birşeyler döndüğünü anlayarak, kapıyı hemen kapatıp oradan uzaklaşmıştı. Marty ortalığa gaz döktükten sonra beklemeye başlamıştı. Saat dokuzda Leonard planladıkları gibi telefon ettiğinde de daha sonra polise vereceği ifadeye söylemesi için ona Elaine'in o akşam neler yediğini bildirmişti. Ton balıklı sandviç ve domates çorbası. Belki Marty daha da inandırıcı olması için bunların artıklarından kendi dolabına da koymuştu. Bütün bunlardan sonra da yangını başlatmış, kendi de doğruca Elaine'in evine gidip ertesi Pazartesi gecesi Florida'ya uçana kadar orada kalmıştı. Kanımca, Florida'ya gitmeden önce saçlarını boyatmıştı. Elaine'in dairesini ilk kez araştırdığımda, onun banyosundaki çöp sepetinde gördüğüm gri saçlar da Marty'e aitti.

Grice'ların evine vardığımda otomobili yolun karşısına çekip bir süre evi ve yolu izledim. Karanlık yangının yol açtığı hasarı biraz olsun gizlemektedir. Ama metruk hâli ve enkaz artıkları hâlâ ortalıktaydı. Evin önünde ne bir otomobil, ne de içerde herhangi bir ışık vardı. Sokakta da yürüyen kimseler yoktu.

Motoru durdurarak otomobilden çıktım. Kapıyı aralık bıraktım. Gerekirse hızla, elim ayağıma dolaşmadan, otomobile atlayıp gidebilmeliydim. Bagajdan gerekli olabilecek bazı aletler aldım. Kimsenin ortalıkta dolaşmadığımdan iyice emin olduğumda ise koşarak caddenin karşısına geçtim, Grice'ların yan bahçesine daldım.

Ev boyunca pencereleri inceleyerek geçtim. Evin ön tarafındaki pencere camlarının çoğu yangında patlamış, tahtalarla kapatılmıştı. Fakat evin arkasına doğru hâlâ camları sağlam duran iki pencere vardı. Birini seçtim ve açtım. İçersı kapkaranlık ve ortalıktaki tek ses dışardaki otlar arasında öten cırcır böcekleriydi. Kendime bir kaçış yolu bırakmalıydım, biliyorum. Ama onların açık pencereyi görme tehlikesini göze alamazdım. Yalnızca olabildiğince çabuk çalışmalıydım. Bu arada bir yandan da şu cinayet aleti konusunda yanılmayı umuyordum çünkü böyle bir yanlış için hiç vaktim kalmamıştı.

Sonunda mutfağa girdim ve arkamdan pencereyi indirerek kapattım. Yer cam kırıklarıyla doluydu ve yürürken ezildikçe ses çıkarıyorlardı. El fenerimi kararmış doğrama ve kapı pervazlarına doğrulttum, oradan içeriye, hole doğru çevirdim. Bir süre nefesimi tutarak içerideki sessizliği dinledim. Elektrik kesikti ve ben bu koyu sessizlikte birden elektrikli cihazların o hafifçe vınlayan seslerini özlediğimi farkettim. Ne buzdolabı, ne kalorifer, ne duvar saati, ne şofben sesi, hiç ama hiçbir ses duyulmuyordu. Aklıma mezar sessizliğiyle ilgili söylenmiş birşeyler geldi ama hemen uzaklaştırdım.

İlerlemeyi sürdürürken düşüp kınlan bir cam sesiyle birden irkildim. Üst katta dolaşan birileri mi vardı? Hemen el fenerimi tavana doğru yönelttim. Sanki ayak izleri görecektim. Yürümeyi sürdürdüm. İleride yan taraftan solgun bir ışık yansımaktaydı. Pencerenin önünde bir süre durdum. Buradan yan taraftaki Snyder'ların evinin oturma odasını iyice görebiliyordum. Bay Snyder oturmuş televizyon izliyordu. Görüntüler titretilmiş bir ışıkla yansımaktaydı. Evin bu tarafındaki diğer pencere arka tarafa yakın mutfağın küçük bir penceresiydi. May Snyder'ın o gece duyduğunu iddia ettiği vurma sesleriyle ilgili bir kuramım vardı ve onu test etmek üzereydim. Onun uyumakta olduğu odaya doğru baktım. Ama çoktan ışıkları sönmüştü. Acaba yaşlılık tümüyle bu muydu? Giderek daha uzun saatler uyumak, tâ ki bir gün hiç uyanmayana dek.

Parmaklarımı pencere çerçevesinin üzerinde gezdirmeye başladım. El fenerini yangının kabartıp yıpratmış boyalı kısım üzerinde gezdiriyordum. Beyaz boya ölü deri gibi kurumuş ve kabarmıştı. Tahtanın önce nereden koparılıp alındığını ve sonra da tekrar çivilendiği yeri görebiliyordum. Bang, bang, bang. Çalıştığım yeri rahatça görebileceğim biçimde aydınlatmasını sağlayarak el fenerini pencere pervazının üzerine yerleştirdim. Şimdi her iki elimle de çalışabilecektim. Manivela'nın dar ucunu çerçevenin içine soktum ve yüksek bir sesle kanırtarak çıkardım. Kalbim küt küt atmaktaydı. Elaine'in bu inçerçikar giyotin pencerenin kasasının içindeki ağırlıkla öldürüldüğüne inanıyordum. Buradan çıkarılmış ve cinayetten sonra da pencere kasasının içine yeniden yerleştirilmişti, Bunu geçen gün banyodaki pencere onarıılırken düşünmüştüm.

İyi bir fikirdi. Marty titiz iş yapmayı seviyor olmalıydı. O gece ev tamamıyla yanmış olsaydı bu cinayet aletini gelip kim ve nasıl tespit edebilirdi. Buldozerler evden arta kalanları yerle bir edeceklerdi. Bu haliyle bile onu pencerelerin kasasında aramak kimin aklına gelirdi. Bir bakıma Marty'nin bunu almak için dönmesi aptallıktı. Niçin her şeyi olduğu gibi bırakmıyordu? Belki de panik içindeydi ve gittiği yerde onu rahat ettirmeyecek açık uçlar bırakmak istemiyordu. Belki onu yakalayabilirlerdi ancak hiçbir şey ispat edemezlerdi. Cinayet aletinin üstünde bir sürü parmak izi olmalıydı. Belki de hâlâ Elaine'in saçları, diş ya da kemik parçacıkları ya da bazı mikroskopik doku artıkları vardı. Bu iğrenç aletle ne yapmayı düşündüğünü merak ettim.

Belki bir yere gömecekti... bir iskelenin ucundan fırlatacaktı belki de. Büyük tornavidayı aldım ve çerçevenin kırık yerine sokup yerleştirmeye çalıştım. Pencere parçalarının mutlaka kendilerine özgü belli adları vardı ancak ben bunların neler olduğunu bilemiyordum. Burada yapmaya çalıştığım yalnızca, Becky'nin marangozluğunu taklit etmektir. Sonuç da aslında hemen hemen aynıydı. Her ikimiz de çerçeveyi mahvetmiştik. Ben içindeki ağırlık setlerini, onları birleştiren kordonları ve mekanizmayı hareket ettiren palangaları açığa çıkardım. Sonra her iki ağırlık setini yani toplam dört ağırlığı kendime doğru çektim. Hiçbir şeye dokunmamaya dikkat ediyordum. Kahretsin! Metallerin üzeri ince bir film tabakası halinde toz, kir ve pasla kaplıydı. Duvardaki rutubet çok miktarda pas oluşturmuş ve böylece pek çok görünmez iz zaten yok olup gitmişti. olayın üzerinden altı ay geçmesi de pek yardımcı olmuyordu bu duruma. Belki bazı kurumuş kan örnekleri mikroskopta hâlâ incelenebilir ve birtakım sonuçlar alınabilirdi ancak bunun dışında başka ne bulunabilirdi bilemiyorum. El fenerimi kasanın üzerinde bir kez daha gezdirdim. Uç tarafta koyu kahverengi bir yumağa yakalanmış iki tel san saç parıldamaktaydı. Yüzümü buruşturdum.

Küçük bir plastik torbayı bunların üzerinden geçirip bantladım. Diğer aletlerle birlikte getirdiğim ağırlıkları tutan kordonu kestim. Ağırlıkları, birbirlerine vurunca çıkan seslere aldırış etmeksizin biraraya getirip büyük bir plastik torbanın içine koydum. Eminim Teğmen Dolan ve onun mümtaz ekibi delilleri bu şekilde ellemenden pek hoşlanmayacaklardı ama başka çarem yoktu. Keskiyi ve diğer malzemelerimi de her hareketimde hışırdayan plastik torbaya tıktım. Bu yüzden olacak ki Leonard ve Marty'nin geldiğini onlar arka kapıya ulaşıncaya kadar duyamamıştım.

26

Anahatların kilide girerken çıkardığı sesle başımı şimşek gibi bir hızla o yöne çevirdim. Korku vücudumu elektrik akımı verilmişçesine sarstı. Kalbim öylesine hızlı atıyordu ki, nabzımın boynumla birlikte attığını hissediyordum. Tek avantajım onlar benim burada olduğumu bilmeden önce benim onların varlığından haberdar olmamdı. El fenerimi kaptım ve plastik torba içindeki ağırlıkları alıp koltuğumun altına sıkıştırdım. Nasıl hareket etmem gerektiğini hızla kafamda, planlamaya çalışıyordum. Ancak beynim buz tutmuş gibiydi. İlgüdüsel olarak ikinci kata çıkmak istiyordum ama kendime hâkim oldum. İkinci katta ne saklanılabilecek bir yer ne de dama herhangi bir çıkış vardı.

Kulaklarımı kabartarak sol tarafımdaki mutfağa doğru seyirttim. Alçak sesle birşeyler konuşuyorlardı. Herhalde ellerindeki el feneriyle yollarını bulmaya çalışıyorlardı. Eğer Marty yangından sonra bu eve hiç gelmediyse, evin bu haline bir tepki gösteriyor olabilirdi. Birazdan benim de bu yıkıntılar arasında bulunduğumu öğrenince herhalde bu tepkileri daha da farklı bir boyut kazanacaktı. Henüz farkında değillerdi ama kırık pencereyi görür görmez beni aramaya başlayacaklarından emindim.

Alt taraftaki kömürlüğe inen kapı aralıktı. Holün loşluğunda iyice belirgin bir siyah ve dikey boşluk gibi durmaktaydı. Kendimi bu aralığa doğru attım ve mümkün olduğunca hızlı ve sessiz bir biçimde aşağıya indim. Aslında kömürlüğün yan bahçeye açılan kapısının asma kilidinin kapalı olduğunu biliyordum ama en azından saklanabileceğim bir yer bulabilirim diye umuyordum.

Son basamakta bir süre durup yönümü tayin etmeye çalıştım. Şimdi üst katta ayak seslerini duyuyordum. Bulduğum yer zifiri karanlıktı. Sanki karanlık hiçbir şey geçirmeyen kalın, siyah bir maske gibi gözlerimin üstündeydi. El fenerini bir kez daha ve kısa bir an için yakmak zorundaydım. Parlayan ışık karanlığa alışan gözlerimi birdenbire kamaştırdı. Sürekli kırışırtarak gözlerimi alıştırmaya çalıştım. Tanrım, nasıl çıkacaktım bu işin içinden?

Işıkla 360 derecelik, seri bir tarama yaparak etrafımı iyice görmeye çalıştım. Çerçeve ağırlıklarını hemen güvenli bir yere saklamam gerekiyordu ve fazla da zamanım yoktu. Belki beni yakalayacaklardı ama özellikle almaya geldikleri cinayet aletini ele geçirmelerini istemiyordum. Kalorifer kazanına doğru yaklaştım. Kocaman ölü bir kütle gibiydi. Buraya nasıl geldiği belli olmayan bir tank enkazına benziyordu. Kapağını açarak, ağırlıkları tesisatın içine bıraktım. Ancak kapağını tekrar kapatırken, yağsızlıktan gıcırdamasına engel olamamıştım. Birden donup kaldım, sessizliği dinleyerek gürültünün onlara kadar ulaşip ulaşmadığını anlamaya çalıştım.

Ortalık şimdi son derece sessizdi. Artık hole varmış ve pencerede benim yaptığım hasarı görmüş olmalıydılar. Sanırım şu anda benim onları dinlediğim gibi onlar da beni dinlemeye çalışıyorlardı. Oysa eski ve boş bir evde sesler bir vantrilogunkiler gibi sahte ve aldatıcı olabilirdi.

Çaresizce kendime bir an evvel saklanabileceğim bir yer aranıyordum. Görebildiğim kadarıyla beni saklayacak büyüklükte ya da derinlikte hiç bir köşe yoktu. Yukarda bir yer tahtası gıcırdadı. Fazla vaktim kalmamıştı. İki kişiydiler ve sonunda biri yukarıda diğeri de aşağıda arayıp beni bulacaklardı.

Sola döndüm. Ayaklarımın ucuna basarak dış dünyaya açılan tek yol olan beton merdivenlere doğru gittim. Korku içinde çömelerek sürünmeye ve üst taraftaki dar boşluğa sığmaya çalıştım. Kamburlaşmış sırtım şimdi ahşap kapıya değiyordu. Ayaklarımı iyice kendime doğru çektim. Evde elektrik olmadığı için yalnızca el fenerleriyle arayacaklardı ve belki ıskalayabilirlerdi. Yani böyle olmasını umuyordum. Bu arada beni özgürlükten ayıran tek şey sırtımdaki şu eğik tahta parçasıydı.

Çatlaklarından sızan nemli gece kokusunu bile duyabiliyordum. Evin çevresindeki yasemin çiçeklerinin tatlı kokusu ise tatsız bir biçimde eski boya ve is kokusuna karışıyordu. Göğsüm sıkışmaya başlamıştı. Heyecanım ciğerlerimi acıtmaktaydı. El fenerime bir sopa gibi sıkı sıkı tutunmuş, mümkün olduğu kadar yavaş ve kesik kesik nefes alıp vermeye çalışıyordum.

Kalça kemiğime baskı yapan birşey hissettim. Otomobilin anahtarları. Dikkatlice kendimi yukarı doğru çekip sağ ayağımı uzatmaya çalıştım. El fenerini bir alt basamağın üzerine koydum, Sakırdamamaları için bütün demeti bir arada tutarak gayet yavaşça cebimden çıkardım. Anahtarlar üzerinde çeşitli süslemeler olan, çerçevesiz, disk biçimli bir anahtarlığa takılmıştı. Şu an elimde alete benzer tek şey buydu. Çerçeve ağırlıklarıyla birlikte sararak kalorifer kazanının içine koyduğum, manivela, bıçak ve tornavidayı özlemle düşündüm. Sol elimi hemen başımın üstündeki ahşapta gezdirerek el yordamıyla menteşeleri buldum. Vidaların bir kısmı zamanla gevşemiş bir kısmı tamamen gitmişti.

Disk biçimli anahtarlığın keskin kenarını, bir tornavida gibi kullanmaya çalışarak vidaları sökmeye uğraştım. Ancak vida başları boyanmıştı ve diski yerleştirebilmek için yeterince derinlik yoktu. Bu kez sırtımı iyice dayayarak yükledim. Bir gevşeklik hissettim. Ellerim titreyerek anahtar destesinde diğerlerinden daha uzun ve yassı olan VW anahtarını aldım, menteşeyle tahtanın arasına sokup kanırtmaya çalıştım. Bunu hafifçe bastırarak denediğimde menteşeyi bir parça oynatabilmişim. Biraz daha gayret edersem belki de vidaları tamamen söküp boşaltabilirim diye umutlandım. Bunun olması için dua ederek dudaklarımı birbirine sıkıca kenetledim ve olabildiğince zorlamaya başladım.

Bir an durdum. Şimdi duyabildiğim yalnızca kendi nefes alışlarımdı. Ahşap yumuşak bir çam ağacıydı üstelik yaşlı ve biraz da çürüktü. Sonra kendimi biraz daha çekerek çalışma alanımı genişletmeye çalıştım, yeniden işe koyuldum. Bodrum kapısı gıcırdadı.

Bodrum basamaklarında yumuşak bir ayak sesi duydum.

Sonra hırlayan soluma seslerini duyduğumda gelenin kim olduğunu anladım. Başımı yavaşça sol tarafa çevirdim. Şimdi el fenerinin zayıf sarı ışığını görebiliyordum. Bu aslında sefer taşı büyüklüğünde geniş açılı büyük ve güçlü bir fenerdi ancak anlaşılan pilleri zayıflamıştı ve şimdi yalnızca soluk bir ışık veriyordu. Buna rağmen Florida'da gördüğüm kadını tanıdım. Pat Usher... Marty Grice. Pek iyi görünmüyordu. Koyu renk saçları cansızdı, gözleri çukurlaşmıştı.. Işığın açısı elmacık kemiklerini iyice abartmış, belirginleştirmişti. El fenerini karşı duvara yönlendirdi. Nefesimi tutmuş bekliyordum. Sonra bir an benim bulunduğum yerden uzaklaştı. Gerginlikten kemiklerim ağrıyordu. Derken bacaklarımın istemdişi titremeye başladığını farkettim. Gerginlik, kramp ve hareket ihtiyacından kaynaklanan bir titreme. Fenerin ışığı yavaşça benim bulunduğum yöne döndü. Işığın yalayıp geçtiği her yer ayrıntılı olarak gözüküyordu. Beni yakalaması an meselesiydi ve ben o durumda yapabileceğim tek şeyi yaparak, denizde suyun yüzeyine doğru fırlayan balinalar gibi bütün gücümle kendimi yukarı doğru çekerek tahta kapıya yükledim. Neredeyse başaracaktım. Zaten başka bir seçeneğim de yoktu, bir ikinci kez daha yükledim, yükledim.

Odayı bir yıldırım hızıyla geçmiş olmalı. İkinci yüklenmem kapının iki kanadını gürültüyle dışarı doğru açtı. Bu arada ben neredeyse tamamen dik durumdaydım. Birden bacaklarımın altımdan çekildiğini ve başımın beton merdivenlere çarptığını hissettim. Elindeki fener bir yana düşmüştü. Giderek iyice zayıflayan ışık huzmesi şimdi işe yaramaz bir biçimde duvara vuruyordu.

Yan tarafa dönerek ayağa kalkmaya çalıştım. Birden üzerime atladı ve kollarıyla başımı sararak sıkıştırdı. Ağırlığıyla geri gittim. Onu üzerimden sıyırmaya, basamaklara fırlatmaya çalıştım. Fakat o bir ahtapot gibi benim üzerimdeydi; kolları, emçleri ve yiyci ağızıyla. Düşmek üzereydim. Dirseğimle böğrüne vurmaya çalıştım ama gücümü toplamama imkân yoktu. Sonunda bir elim serbest kalır kalmaz saçlarını kavrayıp çekmeye başladım. Öne doğru eğilip onu sırt üstü betonun üzerine düşürdüm.

Islığa benzer bir ses çıkınca elindeki silahın ne olduğunu anladım ama yeterince çabuk değil. Baltayı öyle bir güçle indirdi ki kırılan kemiğin sesi odada âdeta yankılanmıştı. İlk anda hiçbir ağrı hissetmedim. Bu şimşekle gök gürültüsünün aralığı gibi bir şey. Acaba acının derecesi algılanma süresinin uzunluğuyla ölçülebilir miydi? Balta bir kez daha vınlayarak üzerime doğru savruldu. Yüzüme gelmesini önlemek için kolumu kaldırdım ve darbe bu defa koluma indi. Artık hissettiğim inanılmaz acıyla kemik sesini duymamıştım. Ağzımı bağırarak üzere açmış ama hiç ses çıkaramamıştım. Yeniden bana doğru yöneldiğinde gözleri parlıyordu. Ağzı akıl hastalarına mahsus garip garip gülümsemeyle iyice gerilmişti. Bu kez de darbeyi omuzuma aldım. Ağrı şimdi bütün vücudumda garip bir sıcaklıkla yayılıyordu. Parmaklarım can simidi gibi trabzanları kavrayıp kapanmıştı. Küçük bir daire biçiminde parlak bir bulut bana doğru

yaklaşmaktaydı. Görüş alanım iğne ucu kadardı. Daire kapandığımda hayatımın sona ereceğini biliyordum. Havayı zorlukla emmeye çalıştım, başımı salladım ve karanlığın geri geldiğini memnuniyetle farkettilim.

Sağ yumruğumu geriye çektilim. Acıyla inleyerek elimden geldiğince bütün gücümle ileri doğru savurdum. Tam yüzünün ortasına yumruğumu indirdim. Darbe yiyen her yerimde acı bir kez daha hızla dolaştı. Ancak da acıyla inlemişti. Geriye doğru çekilmeye çalışırken bir kez daha üzerine doğru atıldım ve sağlam kolumu boğazına iyice dolayıp boğazını sıkıyaya başladım. Onu yana doğru çekerek dengesini iyice bozmaya uğraşıyordum. Sonra geriye doğru sürükleyerek yeniden ayaklarının üzerinde dikilmesini önledim. Şimdi kendi ağırlığı altında tutsak olmuştu ve kıpırdıyamıyordu. Kendimi biraz daha destekleyerek boğazını daha güçlü sıkıyaya çalıştım. Bir tak sesi duydum. Bir ah boynunu kırdığını düşündüm. Ellerimi bıraktığımda boş bir çuval gibi yere çöktü. Ona donmuş bir biçimde baktım.

Sonra başımı kaldırdım. Leonard elinde .22 kalibrelik bir tabancayla bana doğru nişan almıştı.

Marty boğuk bir sesle, "Beni vurdun salak" diye bağırdı. Leonard yüzünü şaşkın bir ifadeyle ona çevirdi.

Ben geriye doğru çekildim. Kurşun yan tarafından girmişti. Öldürücü bir yara olmasa da biraz daha saygılı olmayı öğrenmesi açısından sanırım faydalıydı. Şimdi dizlerinin üzerinde duruyor, acıyla küfrederek sızlanıyordu.

Bense biraz olsun soluklanabilmişim. Hâlâ daha fazla oksijene ihtiyaç duyuyor, ancak zafer kazanmış olmanın verdiği bir başdönmesi hissediyordum Onu neredeyse öldürecektilim. Birkaç saniye önce onu boğmak üzereydim fakat Leonard yetişmiş ve yeteneksizliğiyle işi bana bırakmadan halletmişti. Ama savaşı kazanan bendim. Gülmek istiyordum. Leonard'ın yüzündeki ifade durdurdu beni.

Son birkaç dakika içinde çılgın bir dehşetin kurbanı olmuşum. Ağrılarımı olanca şiddetiyle yeniden hissetmeye başladım. Ayaklarımı artık hissetmiyordum. Ağzıma da nasıl olduğunu şimdi pek hatırlayamadığım bir darbe yemiştım ve şimdi kan tadı alıyordum. Yavaşça dilimle dişlerimi yoklayarak kırık olup olmadığına baktım. Anlayabildiğim kadarıyla hepsi yerli yerinde durmaktaydı. Böyle bir anda dolgu düşünmek aptalca olabilir ama ben düşündüm işte.

Dikkatimi toplamaya çalışıyordum ama çok zordu. Garip bir biçimde Marty'yle yaralı hayvanlar gibi yerlerde sürünmek, saklanabileceğimiz bir yer bulmak istiyordum. Ancak Leonard'ı kaçırmamalıydım. Yeterince zaman kaybetmişim zaten.

İfadesiz bir biçimde bana bakıyordu. Aklından geçenleri nasıl okuyacağımı bilemiyordum.

"Hadi Leonard, çıkalım buradan"

Bana hiç cevap vermedi. Oysa ben her gün bana ateş ederek öldürmeye çalışan insanlarla rahat ve dostça konuşma alışkanlığı olan biri gibi konuşmaya çalışıyordum,

"Çok yorgunum ve vakit bir hayli geç. Üstelik karının da acil yardıma ihtiyacı var. Neden hepimiz bu lanet yerden çekip gitmiyoruz?"

Bu yanlış bir hareketti. Marty doğrulmuş ve Leonard'a dönmüştü. Marty'nin tehlikeli bir tarafı kalmamıştı ama Leonard sınırdaydı. Ölümün soğuk nefesi yeniden odaya dolmaya başlamıştı.

"Vur kaltak karyı!" diye tısladı Leonard'a. "Ne duruyorsun vursana şunu."

Gücümü son damlasına kadar kullanıp toparlandım. Öne doğru atıldığımda bana bir kez daha ateş etti. "Haaayır" diyerek atıldım ve var gücümle dizine bir tekme attım. Kemiğe rastlayan darbeye yine tok bir ses duyulmuş ve Leonard yere yığılmıştı. Garip bir ötücü kuş gibi yerlerde acıyla yuvarlanıyordu. Silah elinden fırlamıştı. Marty'nin onu almak üzere hamle yapacağını düşündüm oysa o hareketsizdi, yalnızca benim eğilip yerden alışımı izledi. Mermileri kontrol ettilim. Şarjörde patlamamış dört mermi kalmıştı. Silahın topunu kapatıp emniyeti açtım ve ateşe hazır hale getirdim. Nihayet şimdi her ikisi de denetimim altındaydı. Leonard oturduğu yerde acıyla ileri geri sallanıyor, bana bir zehirli yılanı bakar gibi bakıyordu.

Silahlı ona doğrulttum. "Kıpırdadığın an iki gözünün ortasında koca bir delik açarım Leonard" dedim. "Bu işte ne denli iyi olduğumu sınamaya kalkmazsın umarım."

Marty ağlamaya başlamıştı. Garip bir ses çıkarıyordu. Gaz sancısı çeken bir bebek gibi. Leonard ona doğru eğildi ve şefkatle sarıldı.

İşte o anda ben de birilerinin bana böylesine dokunmasını, rahatlatmasını isterdim. Sol kolum çivisi yerinden çıkmış bir odun parçası gibi asılmış durmaktaydı. Aşağıya doğru baktığımda üstüm başım kan içinde kalmıştı. Üstelik gömleğimin kolu yırtılmıştı ve burada da bezelye iriliğinde bir kan lekesi görülmüştü. Demek ki bu salak sonunda beni vurabilmiş diye düşündüm şaşkınlıkla. Sağlam elimle silahımı biraz daha sıkıca kavrayarak var gücümle bağırarak yardım istedim. Sonunda May Snyder beni duymuş ve polis çağırılmıştı.

SON SÖZ

Bugün alçılı sol kolumla hastanedeki ikinci günüm. Birazdan gelecek olan bir ortopedist röntgenlerimi inceledikten sonra burada daha ne kadar kalmam gerektiğine ve çıktuktan sonra da izlemem gereken tedavi biçimine karar verecek. Julia Ochsner telefonda bana hastaneden sonra hemen onun yanına Florida'ya gitmem gerektiğini söyledi. Bol güneş ve sıkı bir dinlenme için de söz verdi. Ama bu bana daha çok, briç için

dördüncü ayarlama planları gibi geliyor. Hesap bakiyesi son olarak 1.987.35 dolar'a ulaştı ve eğer ona gitmezsem Julia bu parayı biraz zor tahsil edeceğimi söylüyor. Tonton yaşlı müşterilerle iş yaparken son derece dikkatli olmalısınız. Bazıları çetin ceviz çıkabiliyor. Bense şu an çetin cevizlikten çok uzağım. Her tarafım ağrılar içinde. Aynaya baktığımda gördüğüm kesinlikle bir başkasının surati. Patlamış dudaklar, morarmış yanaklar. Üstelik burnumun üzerindeki kemer de artık orada değil. Bütün bunların dışında, hissettiğim ama tam olarak tanımlayamadığım başka acılar da var. Dosya belki kapandı ancak hikâye tamamen sona ermiş değil. Bunun için mahkemenin vereceği kararı beklemek gerekiyor. Bazen beklenmedik kararlar çıkabileceğini deneyimlerimden biliyorum.

Bu arada pencereden palmye ağaçlarını seyrediyor ve kendi kendime "orquestra işini bitirip toplanmadan önce ölümle kaç kez daha dans edebileceğim?" gibi sorular soruyorum.

Saygılarımla,
Kinsey Millhone

Sue Grafton _ Baskın'ın 'B'si
www.kitapsevenler.com

Merhabalar

Buraya Yükleğim e-kitaplar Aşağıda Adı Geçen Kanuna İstinaden
Görme Özürlüler İçin Hazırlanmıştır

Ekran Okuyucu, Braille 'n Speak Sayesinde Bu Kitapları Dinliyoruz

Amacım Yayın Evlerine Zarar Vermek Değildir

Bu e-kitaplar Normal Kitapların Yerini Tutmayacağından

Kitapları Beyenipte Engelli Olmayan Arkadaşlar Sadece Kitap Hakkında Fikir Sahibi Olduğunda

Aşağıda Adı Geçen Yayın Evi, Sahaflar, Kütüphane, ve Kitapçılardan Temin Edebilirler

Bu Kitaplarda Hiç Bir Maddi Çıkarım Yoktur Böyle Bir Şeyide Düşünmem

Bu e-kitaplar Kanunen Hiç Bir Şekilde Ticari Amaçlı Kullanılamaz

Bilgi Paylaştıkça Çoğalır

Yaşar Mutlu

Not: 5846 Sayılı Kanunun "altıncı Bölüm-Çeşitli Hükümler " bölümünde yer alan "EK MADDE 11. - Ders

kitapları dahil, alenileşmiş veya yayımlanmış yazılı ilim

ve edebiyat eserlerinin engelliler için üretilmiş bir nüshası yoksa hiçbir ticarî amaç güdülmeksizin bir

engellinin kullanımı için kendisi veya üçüncü

bir kişi tek nüsha olarak ya da engellilere yönelik hizmet veren eğitim kurumu, vakıf veya dernek gibi

kuruluşlar tarafından ihtiyaç kadar kaset, CD, brail

alfabesi ve benzeri 87matlarda çoğaltılması veya ödünç verilmesi bu Kanunda öngörülen izinler alınmadan

gerçekleştirilebilir."Bu nüshalar hiçbir şekilde

satılamaz, ticarete konu edilemez ve amacı dışında kullanılamaz ve kullanılamaz. Ayrıca bu nüshalar

üzerinde hak sahipleri ile ilgili bilgilerin bulundurulması

ve çoğaltım amacının belirtilmesi zorunludur." maddesine istinaden web sitesinde deneme yayınına

geçilmiştir.

T.C.Kültür ve Turizm Bakanlığı Bilgi İşlem ve Otomasyon Dairesi Başkanlığı

Ankara

Not bu kitaplar Görme engelliler için taranmış ve düzenlenmiştir.

Sue Grafton _ Baskın'ın 'B'si